

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE DARE

HARLEY LAROUX

The Dare

Harley Laroux tarafından

Telif Hakkı © 2019 Harley Laroux tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın, kısa ve öz bir şekilde kullanılması dışında, hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bir kitap incelemesinde alıntılar.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Uyarısı](#)

[Bölüm I - Oyun](#)

[Bölüm II - Cesaret](#)

[Bölüm III -](#)

[Palyaçolar Bölüm IV](#)

[- Bıçak Sonsöz](#)

Uyarı

Bu kitap yasal yetişkinlik yaşının altındaki hiç kimse için tasarlanmamıştır. YOĞUN fetiş, kink ve BDSM ile ilgili aktiviteler de dahil olmak üzere grafik cinsel sahneler içerir.

Bu kitap sadece kurgusal fantezi olarak tasarlanmıştır.

Bu kitap, cinsel eğitim için bir kaynak olarak veya bilgilendirici bir kaynak olarak kullanılmak üzere tasarlanmamıştır.
seks veya BDSM rehberi.

Bu kitaptaki sahneler BDSM veya fetişizmle ilgili gerçekçi beklentileri tasvir etme amacı taşımamaktadır.
ilgili faaliyetler.

The Kinks/Fetishes Within:

Bu kitap, sert karışıklıkların / sevişmelerin yoğun fantezi sahnelerini içerir.

Ağır erotik aşağılama, ağır korku oyunu, ağır acı oyunu, ağır bıçak oyunu, rızaya dayalı rızasız oyun (rıza gösterilerek), çizme tapınması, şaplak, ağlama, oral seks, palyaçolar, tükürük, esaret, hafif

halka açık oyun, hafif kanlı oyun.
Lütfen dikkatli olun.

Bölüm I - Oyun

Liseden sonra pek çok şey değişir. A alan öğrenciler beleşçilere dönüşür, utangaç inekler aniden evli ve çocuklu olur, NFL'e katılacağına yemin eden çocuklar bunun yerine Deniz Piyadelerine katılır. İnsanlar yetişkinliğe ulaştıklarında her türlü tuhaf kararı alırlar - örneğin Daniel Peters partilerine ucubeleri davet etmeye karar verdi.

Ekim ayının sonlarıydı, tam olarak Cadılar Bayramı hafta sonuydu. Gece soğuktu, buz gibi bir esinti sessiz banliyö sokaklarında altın sarısı yaprakları savuruyordu. Daniel'in mahallesi kapılıydı, arabamızı içeri sokmadan önce kapıdan giriş yapmamız gerekiyordu. Bekçiye bir misafir listesi bırakılmıştı ve ben ona kimliğimi gösterirken o da listeyi titizlikle kontrol etti.

"Jessica Martin, hm?" dedi, kalemimi tekrar tekrar panosuna vurarak. Ona gergin ve sabırsız bir gülümseme verdim ve arkamızda oluşmaya başlayan araba kuyruğuna baktım. Daniel büyük partileriyle tanınırdı - yüzlerce olmasa da düzinelerce konuk ailesinin büyük evini, havuzunu ve geniş arka bahçesini doldururdu. Liseden sonra değişmeyen tek şey buydu: hiçbirimiz partilerden vazgeçmemiştik.

"Ve sen...?" güvenlik görevlisi yanımdan geçip Corolla'daki yolcuya, birinci sınıftan beri en iyi arkadaşıma baktı.

"Ashley Garcia," dedi, yazarken telefonuna bakıyordu. "Kimliğime falan mı ihtiyacınız var?"

"Hayır, hayır, iyisin. Siz hanımlar Cadılar Bayramı partisine mi gidiyorsunuz?" Gardiyanın gözlerinin vücudumda gezindiğini hissedebiliyordum - en azından pencereden görebildiği kadarıyla. Hem Ashley hem de ben melek gibi giyinmiştik - sürtük, seksi melekler. Şeffaf beyaz sütyenim, altına taktığım pastiller olmasa göğüs uçlarımdaki piercingleri gösterecekti ve kısa saten eteğimle eğildiğimde insanlar kesinlikle tangamı göreceklerdi. Melek kanatlarımız küçüktü, beyaz tüylerden yapılmıştı ve sütyenlerimizin arkasına tutturulmuştu.

Bu yaşlı sapığın havadan sudan konuşmaya çalışmasından gerçekten sıkılmaya başlamıştım. İsimlerimizi listede çoktan gördüğünden ve sadece onunla sohbet etmemizi sağlamaya çalıştığından hiç şüphem yoktu. Başka bir araba daha sıraya girerken sabırsızca arkama baktım. Hemen arkamızdaki kamyon titriyor ve gürliyordu, kulaklarım için tam bir cehennemdi. Bu çirkin, yaşlı canavarda tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Sonra arabayı süren adamı gördüm ve hemen kamyonu daha önce nerede gördüğümü hatırladım. "Lanet olası Manson Reed arkamızda!" Güvenlik görevlisi nihayet bizi içeri alır almaz ağzımdan kaçırdım.

Ashley hemen telefonundan başını kaldırdı, döndü ve kapıya bıraktığımız kamyonete bakmak için koltuğunda gerindi.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi. "Emin misiniz? Bu farlarla hiçbir şey göremiyorum."

"Onu *gördüm*. Bu da onun eski boktan kamyoneti."

"Sen... sen düşünmüyorsun..." Ashley koltuğuna geri oturdu ve bana ciddi bir bakış attı.

"Daniel'in onu *davet ettiğini* düşünmüyorsun, değil mi?"

"Aman Tanrım, olamaz," diye tiksintiyle irkildim. "Daniel o ucubeyi davet etmezdi. Olanlardan sonra olmaz."

"Ashley uyarırcasına, "Unutma, Daniel Felsefe dersini aldığından beri 'herkes için kabul' kafasında," dedi. "Ayrıca Manson burada *yaşamıyor ki*. Başka neden bu mahallede olsun ki?"

Başımı salladım. "Daniel'in davet standartlarının bu kadar düşmesine imkân yok. Ayrıca, lisedeki herkes Manson yüzünden çıldırmış durumda. Evet, birkaç yıl oldu ama kimse

neredeyse birini bıçaklayan çocuğu gerçekten unutupuyor."

Ashley hafif bir ürpertiyle kollarını kavuşturdu ve ben de hızlanarak eski kamyoneti daha da arkamıza attım. Daniel'in mahallesindeki tüm evler büyüktü, uzun ferforje demir kapıların ardındaki geniş çimenliklerde oturuyorlardı ve yaşlı ağaçlar tarafından gölgeleniyorlardı. Daha Daniel'in sokağının köşesini dönmeden müziğin sesini duyabiliyordum. Arabalar kaldırıma dizilmişti ama ben kısa bir yürüyüş mesafesinde bir yer bulmayı başardım.

"Yani, utanç verici anlardan bahsetmek gibi olmasın ama," diye yavaşça konuştu Ashley, devam etmeden önce sakızını patlattı. "Ama Manson'la aranızda bir şeyler yok muydu?"

Derin bir iç çektim. Neden *bu* konuyu açmak zorundaydı ki? "Bir keresinde banyoda öpüşmüştük, ama bu bir şey değil." Kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. "Bu bir *şey değil!*"

Yüzünü buruşturdu. "Yani... Kyle bunun bir şey olduğunu sanıyordu."

Alay ettim. "Kyle ve ben birlikte bile değildik. Bir var bir yoktuk."

"Tamam ama birlikte miydiniz, değil miydiniz?"

"Anlaşılan Kyle birlikte olduğumuzu düşünmüş," diye gözlerimi devirdim. "Bu yüzden bu konuda tam bir pislik gibi davrandı."

"Evet ama Manson ona bıçak çekti. Ne tür bir ucube liseye bıçak taşır ki?"

Eski sevgilimin öfkesini tahmin eden ve buna hazırlıklı gelen bir ucube. Kyle, Manson'a karşı her zaman bir pislik olmuştu - *herkese karşı* bir pislik olmuştu, ama özellikle Manson'a karşı. Mükemmel bir kurbandı: sessiz, başı eğik, genellikle siyah giyinir, kot ceketini yamalıydı. Manson Goth kalabalığıyla, patencilerle, hatta anime çocuklarla takılırdı. Bir şekilde mümkün olan her dışlanmış gruba girmeyi başarmıştı. Kyle için iyi bir kum torbasıydı, özellikle de Kyle, Manson ve benim...

Bir *şey* değil, hayır. Ama ben ne kadar Manson'la dalga geçtiysem -kendini beğenmiş küçük amigo kız- Manson da benimle dalga geçti. Dolaplarımızın yan yana olması gibi bir talihsizliğimiz vardı, bu yüzden onun sinir bozucu yüzünü görmekten kaçınmak mümkün değildi. Sınıfa kadar koridorlarda ileri geri tartıştığımız günler olurdu, isim takar, hakaret eder, gülerdik -

Düşmanıma aşık olmamın normal olup olmadığından emin değildim ama olaylar birbirini izledi ve... Kyle, Manson'ı gerçekten *öptüğümü öğrendi*. Bu benim için sosyal bir intihardı ama eski sevgilimi kızdırmak için harika bir yoldu.

Kyle ve üç arkadaşı Manson'ı erkek tuvaletinde köşeye sıkıştırmışlardı. Onu dövmeyi planlamışlardı - Kyle daha sonra bana "onurumu korumaktan" bahsetti. Ama Manson hazırlıklı gelmişti.

Beni öptüğünde neye bulaştığını biliyor olmalıydı: Kyle'ın eski sevgilisiydim, amigo takımının kaptanıydım, okulun en popüler kızlarından biriydim. Kyle'la ayrıldıktan dört gün sonra Manson'ı banyoya çekmiş ve onunla soğuk fayans duvara karşı öpüşmüştüm.

"Tüm bunların Kyle'ı kızdırmak için olduğunu biliyorsun zaten," dedim hızlıca, vizör aynasında dudak parlatıcımı yeniden sürerken. "O çocuktan nefret ediyordu. Ayrıca Kyle beni Veronica Mills için terk etmişti! *Açıkçası* onu kızdırmam gerekiyordu."

"Evet, işe yaradı," diye omuz silkti Ashley. "Kyle kızdı, tekrar bir araya geldiniz ve sonra yine ayrıldınız." Gözlerini devirdi. "Onu kızdırmak için başka birini seçebilirdin. Manson küçük hayvanları öldürmekten hoşlanıyor gibi görünüyor."

Onun değerlendirmesini reddetmek için içimde ani ve yoğun bir dürtü yükseldi. Manson hakkında yüzüne karşı daha kötü şeyler söylemiştim ama bunu bir başkası söylediğinde, tam olarak anlayamadığım bir şekilde sinirleniyordum.

Üstümden attım. Bu geçmişte kalmış, önemsiz bir lise dramasıydı. Üzerinde durmasam daha

iyiydi. Çantamı almak için arka koltuğa uzandım ve Ashley aniden kolumu kavradı.
"Manson saat on ikide," diye mırıldandı.

Yavaşça yukarı baktım. Manson'ın büyük kamyonu önümüze park etmek için kenara çekmişti. Aman Tanrım. Hayır...hayır, *gerçekten* parti için burada olamazdı...

Kamyonun kapısı açıldı. Manson uzun boylu, zayıf bir adamdı ve dar kot pantolonu ve bağcıklı deri botlarıyla daha da uzun görünüyordu. Göğsünü saran ve bir tür deri kayışla çaprazlanmış siyah bir tişört giyiyordu - bir koşum takımı mı? Lisedeyken mohawk yaptırmıştı ama şimdi açık kahverengi saçları geriye doğru taranmıştı. Kamyonetten inip kapıyı çarparak kapatırken, parlak vinil polis şapkasını dikkatle başına geçirdi.

"Aman Tanrım, aşağı bak, aşağı bak, aşağı bak!"

Ashley beni uyarmaya çalıştı ama çok geç kalmıştım. Manson arabamızın yanından geçip benimle göz göze geldi ve beni oturduğum yerde dondurdu. Gözlerinden biri beyazdı ve yüzüne ürkütücü bir ifade veriyordu, diğer gözü ise neredeyse siyah görünüyordu. O yanımdan geçerken yutkundum, gözlerimi kaçıramadım, gözümü kırpamadım.

Bana sırtıttı - yavaş, değerlendirici bir sırtış. Sonra gitti, kaldırımdan partiye doğru ilerledi. İçimi çektim, koltuğuma çöktüm. Belki de beni tanımamıştı. Belki de beni hiç hatırlamamıştı!

Ama hatırlayabiliyordum. Müdürün odasına götürüldüğünde Manson'ın yüzünü hâlâ hayal edebiliyordum. Kyle'ın ne yapacağını biliyordum ve bir gece önce Manson'a mesaj atmıştım, ona attığım tek mesajdı, okula gelmemesini söylemiştim. Yine de gelmişti. Sonunda tüm çocuklar tuvaletten çıkarıldığında, kampüsün iki güvenlik görevlisi tarafından götürülen kişi Manson olmuştu. Sol yanağında kocaman mor bir çürük, yarılmış dudağından çenesine doğru akan bir damla kan ve yüzünde acımasız bir gülümseme vardı.

Bunu düşündüğümde kendimi tuhaf hissettim ve rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Bakışlarında korkutucu bir şeyler vardı ama yüzünü aklımdan çıkaramıyordum. Korkmamıştı. O gün ne olacağını bilerek gelmiş ve 1.80 boyundaki Kyle Baggins ve sporcu arkadaşlarına bıçak çekmişti.

Onu uğurlarken tekrar öpmek istemişim. Okuldan atıldığını öğrendiğimde ona mesaj atmak istemişim. Ona kendini savunduğu için gurur duyduğumu, Kyle'ın korkutulmayı hak ettiğini, bıçağı getirdiği için onu suçlamadığımı söylemek istemişim.

Hiç yapmadım. Korumam gereken bir itibarım vardı ve Manson Reed buna uymuyordu.

"Ne. A. Creep." Ashley kapısını iterek açtı. "Ondan vebadan kaçır gibi kaçıyoruz. Umarım dışarı atılır."

"Umarım," diye mırıldandım topuklu ayakkabılarımı giyerken. Ayakkabılar bantlı ve uzundu, dizime kadar uzanan beyaz telkari desenleri vardı. Arabanın camındaki yansımanı yakaladım ve gülümsedim. Giriş yapmayı seviyordum.

Eve giden yürüyüş yolu, geniş sırtan yüzlerinde mumlar titreşen jack-o-lantern'lerle kaplıydı. Evin giriş kapısının yanındaki sütunlardan plastik iskeletler sarkıyordu ve ön bahçedeki çimlerin üzerinde sahte mezar taşları vardı. Kapı ziline bastığımda canlı bir DJ'in gümür gümür bas sesi göğsümü dövüyordu. Ağarmış sarı saçları ve bir bardak sangria ile orta yaşlı bir kadının kapıyı açması sadece birkaç saniye sürdü.

"Aman Tanrım, Jessicaaaaaa!" diye çığlık attı ve beni sahte göğüslerine doğru sıkıştıran sıkı bir sarılmayla sardı. "Ve Ashley, aman Tanrım, *hoş geldiniz* hanımlar!"

"Merhaba Bayan Peters," diye gülümsedim girişe adım attığımızda. Bayan Peters tam anlamıyla "havalı bir anne"ydi - oğlunun partilerinde her zaman hazır bulunur, güler, dans eder ve içerdi. Aslında bir ebeveyn gibi görünmeyen ebeveynlerden biriydi - ama arada sırada sadece gezegendeki onlarca yıllık deneyimden gelebilecek bazı bilgelikler verirdi.

Giriş odasındaki soluk krem rengi duvarlar ve dekoratif maun masa sahte malzemelerle kaplanmıştı.

Örümcek ağları ve tepedeki avizenin ampulleri siyah ışıklar için değiştirilmişti. Gerçekçi zombi bebek mankenleri köşelere sıkıştırılmıştı ve merdivenlerden bize bakıyorlardı. Beklediğim gibi ev tıklım tıklımdı. Tanıdığım düzinelerce insan vardı - bazıları dost, bazıları değil. Amigo takımının kaptanı olmak ve futbol takımının yıldız oyun kurucusuyla çıkmak, mezun olduktan sonra bile bana kesinlikle bazı düşmanlar kazandırmıştı. Lisede de çok iyi bir insan olmadığımı biliyordum ama neyse. Geçmiş geçmişte kaldı.

Ashley ve ben kendimize biraz içki koyduk ve partide dolaştık, arkadaşlarla buluştuk ve evin ürpertici dekoruna hayran kalarak küçük sohbetler yaptık. Daniel parti süslemelerinde her zaman en iyisini yapmaya özen gösterirdi. Sangria dev bir cadı kazanı içindeydi, peynir sosu beyin şeklinde kalıplanmıştı ve ordövrler bile ürkütücü küçük örümcekler ve kopmuş parmaklar gibi görünüyordu.

Dışarıda insanlar ısıtılmalı havuza daldı ve bira pong ve King's Cup için kurulmuş birkaç masada içki oyunları oynadı. DJ, parlak kırmızı bir takım elbise ve şeytan boynuzları takarak örümcek ağlarıyla kaplı çardakta çaldı. Arka bahçe genişti, çimenlerle kaplıydı ve etrafını çevreleyen taş duvarın üzerinde sıra sıra çalılar vardı.

Bira pong masalarının yanında Daniel'i bulduk, tamamen giyinik bir şekilde havuza atlamadan önce birasını fondip yapıyordu. Ama tek başına içmiyordu. Yanında Manson Reed'den başkası yoktu, o da boş bira kutusunu gülümseyerek bir kenara fırlattı ve Daniel dalarken güldü.

Kendimi Tekinsiz Vadi'ye adım atmış gibi hissediyordum. Üniversiteye başladığımdan beri olayların biraz dışında kalmıştım ama bu tamamen yanlışti. Manson neden Daniel ile içiyordu? Neden lisedeyken yüzüne bile bakmayan insanlarla çevriliydi? Neden -

"Neden sana bakıyor?" Ashley dudaklarını maskelemek için elindeki fincanı ağzına götürdü. Haklıydı: Manson'ın gözleri bana dikilmişti ve henüz gözlerini kaçırılmamıştı. Gözlerinde bir tanıma vardı ve aklına ilk hangi anının geldiğini merak ettim. Koridorda Kyle'ın elini tutarak yürürken sessizce ona bakmam mı? Yoksa öpüşmeden önce "Söylemeyeceğine söz ver" diye fısıldarken yüzümün onunkinden birkaç santim uzakta olması mıydı?

Göğsümde ani ve keskin bir acıyla benden nefret edip etmediğini merak ettim. Onun gibi bir ucubenin onayını kazanmak umurumda değildi ama... bana bakış şekli nefret dolu *hissettirmiyordu*. Meraklı görünüyordu, gözleri yüzümde ve sonra aşağıya, vücudumda geziniyordu. Tabii ki bakacaktı. Herkes bakardı. Ama yine de bir şekilde... neydi bu... *suçluluk mu* hissediyordum?

Ne de olsa onunla çıkmıştım ve hemen ardından birinci sınıftan beri ona zorbalık eden çocukla tekrar birlikte olmuşum. Onunla acımasızca alay etmiş, hakkında dedikodular yaymış, ona gülmüştüm. Eğer bu beni bir pislik gibi göstermiyorsa, ne gösterirdi bilmiyorum.

"Hey-hey, bayanlar, hoş geldiniz!" Daniel koşarak yanımıza geldi, havuzdan damlıyordu ve bize sarılmak yerine beşlik çaktı. Manson'ın bakışları sonunda Daniel'in elini dostça sıkmasıyla kırıldı ve "İyi işti kardeşim. Sadece yeterince hızlı değilsin!"

"Bu çok garip," diye fısıldadı Ashley. "Ne zamandan beri arkadaşlar?"

Omuz silktim, konuyu uzatmamaya çalıştım. Bu konu hakkında düşündükçe ve Manson'a baktıkça kendimi daha da garip hissediyordum. Ve "garip" benim için hiç de normal bir duygu değildi.

Bira pongu turu yeni bitmişti, bu yüzden Ashley ve ben kazananlara meydan okumak için öne çıktık. Her zaman rekabetçi bir insan olmuşumdur - ister amigoluk ister bira pongu olsun, kaybetmekten nefret ederdim. Rakip takımın bardaklarını hızla batırdık, birkaç dakika içinde onları yere serdik ve bu sırada güzel bir vızıltı elde ettik. Oyun bittiğinde, küçük bir kalabalığın bizi izlemek için toplandığını fark ettim. Manson da izliyordu. *Beni* izliyordu.

Yine benden nefret ettiği korkusu göğsümü sardı ama bunu neden önemsediğimi bir türlü anlayamıyordum. Onu yıllardır görmemiş ya da düşünmemiştim. Öpüşmemiz, tüm gergin etkileşimlerimiz, tüm acımasız sözlerim ve kibirli bakışlarım gibi anılarımın arka planında kaybolup gitmişti. Bu gece onu görene kadar her şey unutulmuştu. Şimdi hepsi göğsüme inen bir yumruk gibi geri geldi.

Kyle onun peşinden gittikten sonra gözünün altında oluşan morluğu düşündüm... dudağındaki kanı... ama bunların hiçbirisi *benim* suçum değildi. Tamam, belki bir kısmı benim hatamdı... ve elbette, onunla olan etkileşimlerimin çoğu onunla dalga geçmem ve ona isimler takmamdı... ama o da benimle dalga geçmişti!

Tek yaptığım onu öpmekti.

O da beni öptü.

O zamandan beri *nedenini* anlamaya çalışmak için çok fazla zaman harcadım. Neden Manson Reed?

Sessiz, düşünceli bakışları beni her zaman korkuttuğu ve beni korkutan şeyler karşı konulmaz olduğu için değildi. Utangaç, içine kapanık dış görünüşünün ardında bir canavarın pusuya yattığından emin olduğum için değildi. Dudakları şaşırtıcı derecede yumuşak olduğu ve onu öptüğümde elini boğazıma doladığı ve kalbimin bir anlığına çırpındığı için değildi -

Hayır. Bunların hiçbirisi yüzünden olmamıştı. Hem de hiç. Unutmamızın daha iyi olacağı önemsiz bir lise meselesiydi.

"Sıradaki kim?" Ashley içkisinin sonunu yudumlarırken güldü. "Hadi, sıradaki meydan okuyucu kim?"

"Bir deneyeceğim."

Kalbim ayakkabılarımın içine battı. Manson öne çıkmıştı. Şimdi daha yakındaydı, masanın karşısında neredeyse tam önümde duruyordu, onu son gördüğümünden beri kaslandığını görebiliyordum. Hantal değildi ama pazuları gömleğinin kollarını zorluyordu ve göğsü giydiği deri kemerin altında sıkıydı. Bu koşum da neyin nesiydi? Ne gibi giyinmiş olması gerekiyordu? Bir çeşit fetiş olayı mıydı?

"Tabii, tamam." Ashley'in sesi sinirli çıkmıştı. "Takım arkadaşın kim?"

Manson omuz silkti. "Sadece ben. Ona karşı ben." Beni işaret etti. Ağzımın açık kalmaması için kendimi zor tuttum. Rahatsızlığımı yapabildiğim en iyi kaltak suratının arkasına sakladım.

"Evet, belki fark etmedin ama *takım* halinde oynuyoruz," dedim yavaşça, alaycı bir şekilde.

"Tek başına oynarsan kaybedeceğinden mi korkuyorsun?" Sesi alaycı ve tanıdıktı. Lisedeyken bana sataştığında da aynı şekilde konuşmuştu. Ama şimdi sesi daha kararlıydı. Kendini taşıma şekli, tavırları, ses tonu neredeyse ukalacaydı.

Kahretsin, bana nasıl ulaşacağını biliyordu.

Güldüm. "Oh, tatlım, hayır. Daha çok seni dövmenin bu kadar kolay olmasından sıkılacağım."

"Sanırım meydan okumayı kabul ediyorsun," dedi küçük beyaz topu masanın üzerinde zıplatarak. "Sonuçta bu senin için kolay bir zafer, değil mi?"

Çenem sıkıştı. Kaba bir şey söylemek istedim ama Daniel sözümüzü kesti.

"Vay canına çocuklar, eğer teke tek dövüşecekseniz, bunu biraz daha ilginç hale getirelim!" Elinde kalemle masaya geldi ve bardaklarımızın üzerine yazmaya başladı: bazılarına tek bir kelime, bazılarına ise hiçbir şey yazmadı. Bana en yakın olanın üzerine yazarken, ne yazdığını göz ucuyla gördüm: CESARET.

"İç ya da cesaret et!" diye haykırdı. "Aynı ev kuralları, ancak rakibinizin "cesaret" kupalarından birine yaparsanız, kupayı kaybetmek yerine cesaretinizi yapma seçeneğine sahipler." Sinsice

gölümşedi. "İstediğiniz herhangi bir cesaret. Sınır yok."

Kalabalık alkışlamaya başladı, sonra da "İç ya da cesaret et! İç ya da cesaret et! İç ya da cesaret et!" Bu tam da bir grup bok suratlı üniversite öğrencisinin bayılacağı türden bir gösteriydi - ve bu kadar çok göz üzerimdeyken, geri çekilseydim bunu asla yaşayamazdım.

"Peki," dedim topumu alarak. "Umarım aşağılanmaya hazırsındır, Manson. Oh bekle... ama sen zaten aşağılanmaya alışkınsın, değil mi?"

Kalabalık kahkahalarla dalgalandı. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorlardı. *Hepsi biliyordu.* Manson Daniel'ın gözüne girmeyi başarmış olabilirdi ama bu herkesin onun nereden geldiğini unuttuğu anlamına gelmiyordu.

Göz göze geldiğimizde Manson sadece gülümsedi. "Demek adımları hatırlıyorsun. Gururum okşandı Jessica. Bayan Popüler kim olduğumu hatırlıyor, vay canına!" Sesi alaycıydı. Atışını sıraya koydu ve "Sanırım adımları unutamayacak kadar iyi öpüşüyordum" dedi.

Daha az insan bunu biliyordu. Çok daha az. Ama yine de bilenlerden mırıltılar ve "oooh, kahretsin!" solukları geliyordu. Yüzüm ısınırken irkildim, anında sinirlendim. Sırıltısı sinir bozucuydu - o kadar sinir bozucuydu ki fincanımı kaçırdım ve göz göze gelemedik. Hafifçe küftüm. Beni sinirlendirmesine izin veremezdim.

"Kyle nasıl, Jess?" Manson ilk atışını sıraya dizerken söyledi.

"Bilemem," dedim sertçe. "Birlikte değiliz."

"Aww, çok kötü. Balo Kralı ve Kraliçesi sonsuza dek mutlu *olamadılar*. Ne üzücü bir dünya. Dürüst olmak gerekirse şok edici." Topu havada uçu ve battı - neyse ki bir cesaret kupasına değil. Ne tür meydan okumalarla gelebileceğini bilmiyordum ama öğrenmek de istemiyordum. Ucuz birayı kana kana içtim ve bardağı bir kenara koydum.

"Seni burada gördüğüme şaşırdım Manson," dedim nişan alarak. "Daniel'ın köpeklere davetiye gönderdiğini bilmiyordum."

Daha fazla kahkaha, Manson'dan bile. Kelimeler ondan pinpon topu gibi sekiyordu. Bu rutin tanıdık geliyordu. Bir ileri bir geri gidip geldikçe kalbim daha da hızlanıyordu.

"Herkes köpekleri sever," dedi, bardakların arkasına eğildi, böylece nişan aldığımdaya gözleriyle buluşmak zorunda kaldım. O tek beyaz temasla çok dikkat dağıtıcı - ve ürkütücüydü. "Ve sevmeyenler, şey... sadece pislikler bir köpeği tekmeler ve ısırılmamayı bekler."

"Hâlâ yanında bıçak mı taşıyorsun?" Küçümser görünmeye çalıştım ama sesimin tonu yükseldi.

"Her zaman." Çok ciddi. Çok ciddi. Elim titredi ve top uçu - içeri girdi! Bir cesaret Kupa da! Kollarımı zaferle kavuşturdum.

"Peki cesaretiniz nedir Bayan Jess?" dedi, fincana düşünceli bir şekilde bakarak. "Kabul edebilirim."

Kalabalık, sıradan olanlardan tamamen çirkin olanlara kadar önerilerde bulunuyordu. Sonra Ashley öne doğru eğilip kulağıma fısıldadı ve ben de sinsice gülümsedim.

"Sana meydan okuyorum... içeri gir, kafanı tuvalete sok ve sifonu çek," dedim tatlı tatlı. Gülümsemesi, o çok alaycı sırıltısı hafifçe titredi. "Bu konuda zaten çok pratik yaptın, değil mi?"

Bir an için bunu gerçekten yapabileceğini düşündüm. Onun yerine, bardağı devirdi ve bir kenara koydu. Yine de istediğim etkiyi yaratmıştı: ukala sırıltısını kaybetmişti.

"Ah, Jess," diye başını salladı. "Jess, Jess, Jess. Liseden sonra büyümen gerektiğini bilmiyor musun? Burada hepimiz yetişkiniz." Topu fırlattı ve içeri soktu. Benim için de bir cesaret. "Ama sanırım bazılarımız lisede gerçekten zirve yaptı."

"Neye cüret ediyorsun?" Tersledim. Bu oyunu kaybetmemin imkanı yoktu - bana hangi cesareti verirse versin kabul edecektim.

Tereddüt bile etmedi. Sadece bunu söylemek için fırsat kolluyordu. "Çizmelerimi öp." İnsanlar nefes nefese kaldı, güldü ve ılık çaldı. Ashley arkamdan dehşete düşmüş bir ses çıkardı. Kaşlarımı çatıttım.

"Yani... ne... sadece küçük bir öpücük mü?"

"Oh, hayır, hayır, hayır," diye kıkırdadı, masanın yanından dolaştı, böylece onu tamamen görebildim, botları ve her şeyiyle. "Sana meydan okuyorum, dizlerinin üzerine çök, yüzünü yere eğ ve altmış dolar karşılığında çizmelerimi öp.

saniye." Yüzümdeki dehşet onun o ukala sırıtışını geri getirdi. "Ya da dışarı çıkıp içebilirsin."

"Az önce *meydan* okumayı reddeden biri için büyük laflar," diye karşılık verdim. Ama o etkilenmemişti.

"Evet ya da hayır, Jessica," dedi. Kalabalık şimdi yatırım yapmıştı. Tabii ki benim yaptığımı görmek istiyorlardı, sapık herifler. Seçebileceği onca şey varken, doğrudan aşağılayıcı bir şey seçmişti - ben de farklı bir şey seçmemiştim zaten. Saçlarımı geriye attım, terlediğimi görmesine izin vermemeye kararlıyım.

"İyi. Altmış saniye."

Kalabalık tezahüratlara boğuldu. Ashley arkamdan protestolar mırıldanıyordu, bunu gerçekten yapacağıma hayret ediyordu. Masanın etrafında yürüdüm, Manson kollarını kavuşturmuş önümde dururken kalbim çarpıyordu. Yaklaştıkça ne kadar uzun boylu olduğunu hatırladım. Topuklu ayakkabılarımla bile bana tepeden bakabiliyordu ve çimenlerin üzerinde dizlerimin üzerine çöktüğümde, ölü gözlü ürkütücü bir hayalet gibi üzerimde belirdi.

Kafamı kaldırdım ve Manson bana sırtıtarak baktı. "Dizlerinin üzerinde çok daha iyi görünüyorsun, Jessica," dedi yumuşak bir sesle, müzikten başka kimsenin onu duyabileceğini sanmadığım kadar yumuşak.

"İntikamının tadını mı çıkarıyorsun?" Tısladım.

Başını sallayarak güldü. "Bu sadece bir meydan okuma, Jess. Bu bir oyun."

Bu *sadece* bir oyun değildi. Bundan daha fazlasıydı. Ona her güldüğümde, arkasından her fısıldadığımda bunun intikamını alıyordum. Saldırıya uğramasına ve okuldan atılmasına neden olan öpücüğün intikamıydı.

Kızardığımı görmesine izin vermeyecektim... ama yüzümdeki sıcaklık bir orman yangınına dönüşmüş, tenimin her santimini kaplamıştı. Ayak parmaklarımla bile kızardığından emindim. Başımı eğdim... Eğildim... Kıçımı kaldırdım. Eteğim yukarı kıvrıldı ve gecenin soğuk havası yanaklarıma değdi. Alkışlar patladı, ısıklar ve çığlıklar - dikkat çekeceksem, bunu yaparken ateşli olmam gerektiğini düşündüm.

Manson'ın benden daha çok istemesini sağladım.

Botları sanki yeni cilalanmış gibi parlaktı. Derisi yıpranmıştı, ayak bileğinin etrafında ve bağcıklarının sıkıca çekildiği yerlerde çatlaklar ve kırıksıklıklar vardı. Yaklaştıkça derinin kokusunu alabiliyordum, zengin ve hafif tatlı. Koku burnuma doldu ve içimde bir şeyi, tam olarak adlandıramadığım garip bir duyguyu uyandırdı. Tekrar derin derin içime çektim, kafamı kokuyla doldurdum.

Botunun burnunu öptüm ve kalabalıktan daha fazla alkış aldım. Deri dudaklarımla altında pürüzsüz bir his uyandırdı. Tekrar öptüm, sonra yer değiştirip diğerini öptüm. Altmış saniye... sadece altmış saniye... çabuk geçecekti, değil mi? Dudaklarıma hafifçe dokundum ama yine de soluk dudak parlaticım öpücüklerimin izini bıraktı. İzler muhtemelen gecenin geri kalanı boyunca orada kalacak, yaptığım şeyin sürekli bir hatırlatıcısı olacaktı. Yanaklarımda yükselen sıcaklık bir alev haline geldi ve saçlarımla yüzümü gizlemesine şükrettim. Kendimi koymayı seçtiğim pozisyon, dar tangamın mahrem yerlerime daha da sıkı baskı yapmasına neden oluyordu ve aniden, *dehşet verici bir* şekilde buna beklemediğim bir tepki verdiğimin farkına vardım.

Islanmaya başlamıştım. Amım o kadar sıcaktı ki sanki o da kızarmıştı. Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Elbette tangamdan belli olmazdı ama bu aşağılayıcı pozisyondayken birinin nemli bir nokta görebileceği düşüncesi allığımı dehşetle dondurdu.

Bu beni neden tahrik ediyordu?

Ayak bileğinin kıvrımına ulaşana kadar parmağımı öptüm. Orayı da öptüm, derinin aşındığı yeri.

Dilimi üzerinde gezdirmenin, derinin dokusunu hissetmenin, bir kez olsun tadını çıkarmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim.

Hayatımın en uzun dakikasıydı.

Daha önce hiç bu kadar bariz bir şekilde aşağılayıcı bir şey yapmamıştım. Utanç duygumun kalınlaşarak mideme yerleşmesini, çürümüş yemek gibi burkulmasını ve beni hasta hissettirmesini bekliyordum. Bunun yerine, bu duygu

Utanç şehvete dönüşüyordu ve birden Manson'ın botunun tabanını yüzüme bastırdığını düşünmeye başladım. Beni çimlerin üzerinde ezmesini, bana gülmesini, hoşuma gitmeye cesaret ettiğim için bana pis fahişe demesini düşünüyordum -

"Altmış saniye!" Daniel daha fazla tezahürat ve ıslık sesi eşliğinde saymaya başladı. Başımın döndüğünü hissederek ayağa kalktım ve olabildiğince hızlı bir şekilde arkamı döndüm. Manson'ın kendini beğenmiş, muzaffer yüzünü görmek istemiyordum.

Masanın kendi tarafıma döndüm, çenemi kaldırdım ve saçlarımı geriye doğru topladım, olağandışı bir şey olmamış gibi davranmaya çalıştım. Ashley gözlerini kocaman açmış beni izliyordu.

"O kadar kötü müydü?" Yumuşak bir sesle "O kadar kötü müydü?" diye sordum, içkisini uzattığı anda alıp hüpleterek içtim. "Şey... yani... şey..." diye omuz silkti ve konuyu geçiştirdi. "Sadece bir meydan okumaydı. Ve çok ateşli görünüyordun.

Hem de nasıl. Ama kızım... sen *gerçekten* kırmızısın."

Çabucak başımı salladım. Yüzümün kızarmasını engelleyebilseydim, engellerdim. Bunun yerine, her santimetrekareme damgalanmış kendi kırmızı harfim olarak kaldı.

Nefesimi tutarak rakibime döndüm. "Ne diye sırtıyorsun lan?" diye sordum. Manson memnun görünüyor. Hem de çok memnun.

"Kupayı kaybetmemeye değer miydi?" dedi. Nişan almaya hazırlandım.

"Elbette öyleydi. *Kaybetmeyi* planlamıyorum, Manson." Fincanını batırdım ve o tekrar içti, ama bir zafer ilan etmişti ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Bardakları değiş tokuş ettik, ileri geri. Bir sonraki cesaretini gösterdi, ben onu öğürürken görmeyi umarken o çiğ yumurta shot'ını zahmetsizce içti. O benimkilerden daha fazla aldı, bardakları cesaret etmeden, ben de onları içtim. Sadece ucuz biraydı, bu yüzden sadece 4 bardağa indiğimde bile vızıltım hafifti.

"Görünüşe göre kaybediyorsun Jess," diye kıkırdadı Manson, başını sallayarak. "Eğer *gerçekten* cesaret etmeyi severim."

"Ben kaybetmem," dedim, sesimden sahte bir tatlılık damlıyordu. Ben onun sataşmalarıyla oyalanırken, o topu sektirip içeri soktu ve kalabalık benim kötü şansım karşısında nefesini tuttu. Bire iki kupa, ikisi de cesaret. İçimi çektim ve hayal kırıklığımı gizlemek için gözlerimi kapattım.

Manson'ın şeytani bir şey bulacağından emin bir şekilde, "Sadece bana cesaret ver," diye homurdandım. Birisi ona karışık bir içki uzattı, o da uzun bir yudum aldı ve bu yoldaşlığı görmek sinirlerimi bozdu. İnsanlar neden ondan hoşlanıyordu? Neden herkes birdenbire bu ucubeye iyi davranmaya karar vermişti?

"İki fincan için," dedi uyararak. "Zor olacağını biliyorsun." "Beni korkutmuyorsun, Manson."

Yalan - beni korkuttu. Tek beyaz gözü, kendinden emin sırtışı ve botlarındaki öpücük izlerimle tüm güç ondaymış gibi görünüyor. Daha da kötüsü, ona her baktığımda ve onun da bana baktığını gördüğümde, karnımda sıcak bir telaş ve sırtımda karıncalanma hissediyordum.

Beni tahrik ediyordu. Orada *dururken* bile beni tahrik ediyordu ve *bu* beni korkutuyordu.

"Giydiğin tangayı beğendim," dedi düşünceli bir şekilde, sanki düşüncelere dalmış gibi biraz volta atarak. Midem düğüm düğüm oldu. "Sen dizlerinin üzerindeyken gördüm. Kısa bir eteğin altına giymek için gerçekten hoş bir seçim." Gözlerimi devirdim. Kalabalığın iç çamaşırımı görmesinden utanmıyordum; beni arzuladıklarını ama bana sahip olamayacaklarını bildiğim için gösteriş yapmaktan her zaman zevk almışımdır. Ama Manson'ın beni ne yapmaya cesaretlendireceğini bildiğime dair bir his vardı içimde ve *şimdi* ondan hoşlanmamıştım.

"Tanganı çıkar," dedi. "Ve bana ver."

Alkışlar ve ıslıklar hemen duyuldu. Oldukça büyük bir kalabalığı çekmiştik. Eski amigo takımımından kızlar, yıllardır tanıdığım insanlar oradaydı. Hepsi izliyor, bekliyor, içkilerini yudumluyordu.

Uzun süre tereddüt edersem, fazla düşünürdüm. Kaybetmeyecektim, Manson'a karşı değil. Altından uzandım

eteğimi ve tangamı aşağı çektim. Bunu yaparken, uyarılmışlığımın kumaşa yapıştığını hissedebiliyordum. Onlara kısa bir bakış attığımda bile, kumaşın üzerinde, baktığı anda tüm gururlu duruşuma ihanet edecek bir ıslaklık lekesi olduğunu fark ettim.

Birisi onayını haykırdı. Telefonlar kayıttaydı. Sabah bütün sosyal medya bunu konuşacaktı. Ama en alaycı gülümsememi takındım ve külotu parmağımın etrafında döndürdüm.

"Bunları mı istiyorsun, Manson?" Dedim. "Hmm?"

Beklentiyle elini uzattı. O kadar ukalaydı ki, sanki bu cesareti göstermem onun için sürpriz değilmiş gibi, tereddüt etmeden ona tam olarak istediğini vermem sürpriz değilmiş gibi. Kendimi bundan alıkoymayı düşünemedim tangayı toparladım ve agresif bir şekilde fırlatıp attım.

Onu yakaladı, sırtı ve iki parmağının arasında tuttu. "Ödül için teşekkürler."

"Seni lanet sapık," diye iğrenmiş gibi görünmeye çalıştım ama sesim inandırıcı olamayacak kadar yüksek ve titrek çıktı. Dehşet içinde, Manson'ın gözlerinin köşebentte oyalandığını ve ıslaklığı fark ettiğini gördüm. Bakışları tekrar bana kayarken, gözlerinde bir ateş vardı.

Kendimi hazırladım, bunu duyurmasını ve aşağılanma ateşine daha fazla yakıt eklemesini bekliyordum. Ama o sadece muzaffer bir gülümsemeyle tangayı cebine soktu.

"Sıra sende," dedi.

Kısa eteğimle ve külotsuz orada durmak oyunum için önemli bir dikkat dağıtıcı olduğunu kanıtladı. Rüzgârın her nefesi eteğimin altını öpüyor ve ıslak dudaklarıma karşı soğuk ve şok edici bir şekilde amımın üzerinden kayıyordu. Evet, *ıslak*. Utanç verici derecede ıslak. Bunu düşünmemeye çalıştım, zihnimin Manson'ın cebinden çıkan beyaz kumaşın tepesinde oylanmasına izin vermemeye çalıştım.

Bacaklarımı birbirine kenetledim, kalçalarımın aşağı damlayacak diye endişelendim. Zihnimin tüm bunların ne kadar utanç verici olduğuna geri dönmesine izin verdiğim an, daha da kötüleşti. Benim neyim vardı ki? Arkadaşlarımla ve yabancıların önünde kelimenin tam anlamıyla aşağılanıyordum ve bu *hoşuma* gidiyordu.

Manson kesinlikle eğleniyordu; bunu yüzünden okuyabiliyordum. Beni küçük düşürmeyi ne kadar zamandır düşündüğünü, beni kıvrandırmayı, yanaklarımı kızartmayı ve sesimi titretmeyi hayal edip etmediğini merak ettim. Acaba bu onu da tahrik ediyor muydu?

Ben onun fincanlarından bir tane daha aldım, o da benimkilerden iki tane daha aldı. Daniel ev kurallarına göre, bir fincanı korumak için daha önce bir cesaret kullanılmışsa, top tekrar içeri girerse ikinci bir cesaret olmayacağını ilan etti. Son cesaretimi zaten iki fincanı kurtarmak için kullandığımdan, o ikisi hızla masadan kalktı.

Manson'ın nişancılığı sinir bozucu derecede iyiydi. Benden üçüncü bir fincan aldı ve cesaretini beklerken yumruklarımı sıktım. Benden başka ne isteyebilirdi ki?

Cebinden tangamı çıkardı. "Bir sonraki atışını, bu ağzındayken yap."

Seyircilerden şok olmuş nefesler ve ulumalar yükseldi. Bazıları iğrenmiş, bazıları da meraklanmıştı.

Telefonları hâlâ kapalıydı. Bardağı kaptım, bir dikişte içtim ve öfkeyle bir kenara fırlattım.

"Siktir git," diye parmağımı ona doğru salladım. "*Siktir git*. Seni."

Manson omuz silkti ve iç çamaşırımı cebine geri soktu. "Rahatla Jessica. Bu sadece oyunun bir parçası."

Bir yanım ona bağırmaya devam etmek istiyordu. Ama kaybediyordum ve bunu yapmak beni daha da kötü gösterecekti. Bardağı içebildiğim kadar çabuk içtim çünkü içmeseydim... cesaretini bir an bile düşünmeme izin verseydim... bunu yapabilirdim.

Onun emriyle kendi külotumu ağzıma soktuğumu, sonra da herkesin önünde salyalarım akarak

ve ağızım tıkanarak orada durduğumu hayal ettim. Bacaklarımı birbirine daha sıkı kenetledim. Belki de sadece paranoyaktım ama Manson'ın bunun beni tahrik ettiğini *anladığından* emindim: çarpık gülümsemesinde biraz fazla mizah vardı.

Sadece bir fincanım kalmıştı. Onunkinden bir tane aldım, sonra bir tane daha. Sadece bir fincanı olacaktı.

Eğer cesaretimi kabul etmezse, berabere kalacaktık. Oyun rahat olamayacak kadar yakındı. İnsanlar müstehcen cesaret önerilerini bağıyorlardı ama ben ne istediğimi zaten biliyordum.

"Bana tangamı geri vermen için sana meydan okuyorum," dedim sıkıca. Bana şüpheyile baktı.

"Başka bir şey bulmak istemediğine emin misin?" dedi. Ama ben kararlıydım. "Hayır.

Geri vermen için sana meydan okuyorum."

Bu zayıf bir meydan okumaydı ama orada öyle çıplak durmaya dayanamıyordum. Cebinden çıkan danteli görmek çok dikkat dağıtıcıydı ve onu eve götürme zevkini ona yaşatmamın hiçbir yolu yoktu.

İçti. Tangamı geri vermek yerine lanet bardağı içti ve ağzım açık kaldı. "Sıra sende," dedi şaşkınlığıma gülümseyerek. Daha yumuşak, ama kendinden daha az emin bir şekilde ekledi.

kaybetmek. Bu işi bitirsek iyi olur."

Berabere kalmıştık. Kaybedemezdim, şimdi olmaz! Sırıttasından ve kendini beğenmiş bakışlarından sonra olmazdı; bu geceyi asla unutamayacaktım. Dikkatlice nişan aldım, ateş ettim - ıskaladım. Ashley'e dönüp baktım ve elini ağzına kapatmış, dehşet içinde beni izlediğini gördüm. Kaybedeceğimi düşünmüştü.

O ıskadan sonra ben de kaybedeceğimi düşündüm.

Manson nişan aldı. Kalabalık nefesini tutmuş bekliyordu. Bir içkiye ihtiyacım vardı, iki içkiye, bir shot'a. Tangamı geri almam gerekiyordu, çünkü tahrik olduğumu hissetmeden bacaklarımı ayıramıyordum.

Top havada uçu - ve zahmetsizce kupanın içine düştü. Seyirciler tezahürat yaptı, zaferin onun olacağından daha ben cevap vermeden emindiler. Konsantre olmaya çalıştım, dikkatli nişan alarak acele etmemeye çalıştım... ama sonra Manson uzandı ve parmaklarının arasında kumaşı okşayarak tangamın kenarıyla oynadı. Nişan alamamıştım, hem de çok.

Kaybetmişim.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve hayal kırıklığı hırıltısını bastırdım. Sarhoş Daniel, Manson'ı ayı gibi kucakladı ve sanki Super Bowl'u kazanmış gibi havaya kaldırdı. İnsanlar daha da yakınımaya toplanmış, zaferini kutluyor, telefonlarını kaldırıyor ve dizlerimin üzerindeyken çektikleri videoları tekrar oynatıyorlardı. Lanet olsun, sıçmıştım. Sosyal statüm düşmüştü. Ayaklarımı yere vurdum ve Ashley hemen güven verici bir şekilde yanıma yapıştı. Kendimi sarhoş bir sersemliğin içinde kaybetmeye ve bu sinir bozucu oyunu unutmaya hazırdım.

"Jess! Jessica!"

Çenemi sıkarak geri döndüm. Manson bana geri dönmemi işaret ediyordu. "Hâlâ cesaretin var Jess."

Haklıydı: Son kupamın yanında CESARET yazıyordu. Ama bana nasıl bir cesaret verecekti ki zaferini kaybetme ihtimali vardı? Korkunç olacaktı, bunu biliyordum. Reddetmek zorunda kalacağım bir şey seçecekti.

"Peki," dedim ve kollarımı kavuşturarak yavaşça masaya geri döndüm. Bunu duymak bile istemiyordum. "Ne oldu?" Cevap vermeden önce durakladı ve yemin ederim sadece kıvranışımı izlemek içindi. Kıpırdamamaya çalıştım,

Ama amım hâlâ yavaşça damlıyordu ve bunu kalçalarımnda hissedebiliyordum. Bana öyle bakması - sanki önemsizmişim gibi- dizlerimin üzerine kıvrılmak istememe neden oldu.

"Sana bir çürütme daha vereceğim," dedi. "Eğer başarırsan, anında kazanırsın. Ama yapamazsan... ve kaybedersen... gecenin geri kalanında benim kölem olmak zorundasın."

Kalbim küt küt atıyordu ve merakımı öfkeyle maskeliyordum. "Bu da ne demek şimdi? Kölen mi?"

"Gecenin geri kalanında ya da eve gidene kadar sana ne emredersem onu yapacaksın. *Herhangi ve her*

Emri sen ver. Benden kaçmak yok. Eğer kabul edersen, yanımdan ayrılmayacaksın."

Siktir et onu. Onu ve aptal cesaretini sikeyim. Bu kalabalığı ve beni görmeye ne kadar yatırım yaptıklarını siktir et.

aşağı indirdi. Ve her adımda bana ihanet ettiği ve tüm bunlar yüzünden beni azdırdığı için vajinamı sikeyim. Reddetmek zorundaydım.

İçimden bir ses kaybedeceğimi, kaybedeceğimi ve bundan *hoşlanacağımı* söylüyordu. Bunu düşünmeme bile izin veremezdim.

"Tüm o rekabetçi ruhuna ne oldu Jess?" Ben kendimle boğuşurken Manson alaycı bir şekilde dudak büktü. Potansiyel sosyal yıkım... ya da kendimi kurtarmak için bir şans. "Gözün mü korktu? Artık kaybetmekten *korkuyor* musun?"

Topu kaptım. Öfke, entrika ve azgınlık içimde beynimi lapa gibi yapan ve tenimi ateşe veren bir karışım yaratıyordu.

Atışı yap, dedi kafamın içindeki küçük şeytani bir ses. Gerçekten kazanmak istemediğini biliyorsun. O cesareti göstermek istiyorsun. Onun için tekrar dizlerinin üstüne çökmek istiyorsun.

Ellerim titriyordu, etrafımdaki zaman yavaşlıyordu. Odaklandığım tek şey Manson'dı. Tek beyaz gözü, ukala sırtışı ve botlarındaki dudak izlerimle Manson. Manson, bekliyor ve izliyordu. Manson, kazandığını biliyordu.

Topum çimlere düştü. Ashley arkamdan küfürler savurdu ve hemen bana seslendi, "Hadi Jess, unut gitsin!"

Ama yapamadım. Manson parmağını bana doğru kıvırdı ve bir sonraki oyuncu grubu masaya doluşurken beni işaret etti.

"Ezik olmak nasıl bir duygu?" dedi usulca, yanına geldiğimde, kollarımı kavuşturmuş, gözleriyle buluşmayı reddediyordum. Sözleri içime işledi, o yumuşak küçümseyici ses tonu derimin üzerinde ince ince kayıyordu. Beni etkilemişti, gerçekten etkilemişti...

Ve en kötüsü de... Bundan zevk almıştım.

Bölüm II - Cesaret

"Yani. Bunu gerçekten yapıyor musun?"

Etrafımızda parti devam ediyordu. Bira pongunun bir sonraki turu başlamıştı, bizi masadan uzaklaştırdı, bu yüzden kenarda, kalabalığın arasında durduk. Aşağılayıcı videomun sesini tekrar tekrar duyuyordum, ardından kahkahalar geliyordu. Adımın mırıldanıldığını duyabiliyordum, dedikodu çoktan yayılmıştı.

Ashley sabırsızlıkla arkamda duruyordu. Cesareti ne olursa olsun ona katılmamı beklediğini biliyordum. Ne de olsa, ne tür bir insan böyle bir cesareti kabul eder ve sonra *gerçekten yerine getirir*? Manson'ın kölesi olmak? Onun her sözüne itaat etmek? Kulağa çok saçma geliyordu.

Ama yapacaktım.

Manson'ın sorusu aramızda asılı kaldı. Kararsız, hatta biraz sinirli görünüyordu, sanki oyalanmama şaşırılmış gibiydi. Sanki cevap çok açıkmiş gibi omuz silktim. "Öyle mi? Bana *meydan* okudun. Ne yapacağım peki? Gülüp geçecek miyim?"

"Senden de bunu beklerdim, evet." Ses tonunda bir burukluk vardı ama usulca kıkırdadı ve o burukluk kayboldu. "Gerçekten bütün geceyi sana söylediğim her şeyi yaparak geçireceğini mi sanıyorsun? Ciddi misin?"

Ona sinirli ve geniş gözlü bir ifade verdim. "Yine... *öyle* mi? Tabii bunu benimle dalga geçmek için uydurmadıysan. Eğer benimle baş edemiyorsan, memnuniyetle-"

"Hayır, hayır," diye başını salladı ve sırtışı değişir gibi oldu - daha karanlık bir hal aldı. Daha aç. "Seninle başa çıkabilirim." Sözleri midemi tuhaf bir şekilde bulandırdı. Bunda beni heyecanlandıran bir şey vardı. Sanki bir tehdit gibiydi. "Ben daha çok *senin* başa çıkıp çıkamayacağın konusunda endişeliyim. Neyin içinde olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum."

Ona doğru adım attım, yüzüm onunkinden birkaç santim uzaktaydı, göğüslerim neredeyse birbirine değiyordu. Ona bakabilmek için boynumu geriye doğru eğmek zorunda kaldım. "Senden korkmuyorum, Manson Reed. Elinde ne varsa..." Gözlerim yavaşça vücudundan aşağıya indi ve tekrar yukarıya çıktı. Onu ölçüp biçiyordum, 1.80 boyundaki herifin tamamını. "Bunu kaldırabilirim."

Gülümsemesi hiç değişmedi. Söylediklerime rağmen, küçük, ani bir korku hissettim. Korku filmi izlemeden ya da perili bir labirente girmeden önce karşılaştığım türden bir korkuydu bu - bir heyecan, bir telaş, doğrudan damarlarıma giden bir adrenalin patlamasıydı.

"Sen öyle diyorsan, Jess," dedi yumuşak bir sesle. "Ama merhameti düşündüğünden daha erken arıyor olabilirsin." Geri adım attı ve sonunda nefes alabilmeme izin verdim. "Beni takip et o zaman."

Manson'ın uzun bacakları onu çimenlerin üzerinden hızla eve doğru götürdü, ona ayak uydurabilmek için koşmam gerekti. Ashley bana yetişti ve bir içki daha getirdi. Elime tutuşturdu, kolunu benim koluma doladı ve tısladı, "Hadi kaçalım! On dakika ortalıkta görünmeyeceğiz ve sonra-"

"Ben kaçmıyorum." Bana uzattığı meyveli içecekten uzun bir yudum aldım, sıvı cesareti için minnettarım. Aniden durdu ve ilmekli kolu beni durdurdu.

"*Kaçmıyor* musun? Ne demek *kaçmıyorsun*? Jess!" İnançsızlığı beni irkiltti. Bunu nasıl açıklayabilirdim, nasıl mantıklı hale getirebilirdim? "Jess, sen delisin, neden-"

"Jessica!"

Kalbim tekledi. Manson arka kapının önünde duraklamıştı. Parmaklarını şıklattı ve ayaklarının dibindeki yeri işaret etti. "Gel. Şimdi."

Tekrar Ashley'e baktım ve ağzının ince bir çizgi halinde gerildiğini gördüm. "Jess," dedi gergin bir şekilde. "Sen gerçekten..."

"Üzgünüm Ash, ben sadece..." Normal, mantıklı yanımla bu ucubenin bana bir köpek gibi davranmasına izin vermeyeceğimi haykırıyordu. Ama karanlık, muhtaç yanımla çok farklı bir şeyde ısrar ediyordu: Manson'ın küçümseyici tonunun kulağa seksi geldiğini, kendine güveninin seksi olduğunu ve çağrısına uymak için koşmanın *çok iyi hissettireceğini* söylüyordu.

"Bana bir dakika ver, tamam mı?" Ashley'nin kolunu özür dileyerek sıktım, ona içkimi uzattım ve sonra dönüp Manson'a doğru yürüdüm. Çok hevesli görünmemek için ayaklarımı sürüyordum ve attığım her yavaş adımda çenesinde bir şeylerin seğirdiğini görebiliyordum.

Onu kızdırıyordum. Güzel.

Kollarımı kavuşturdum ve yüz ifademdeki kızgınlığa ayak uydurmaya çalıştım.

"Öyle mi? Ne?" Yavaşça iç çekerek tekrar aşağıyı işaret etti. "Ayakkabı bağcığım, Jess. Bağla onu."

Elbette, botunun bağcığı çözülmüştü. Yine dizlerimin üzerinde ayaklarının dibinde olacaktım. Bir an için neredeyse derinin kokusunu alabiliyordum. Neredeyse dudaklarımın altında hissediyordum. Sertçe yutkundum ve alay ettim, "Ayakkabı bağcığın mı, gerçekten mi? Kaç yaşındasın sen, beş mi?"

Ama diz çöktüm. Orada, dizlerimin üzerinde, cam arka kapılardan sızan ışığın altında, onun için çizmesinin bağını bağladım. Tekrar ayağa kalkmak için acele ettim, dilim daha fazla iğneleyici yorum yapmaya hazırды, ama omzumdaki eli beni tekrar aşağı itti.

"Bir velet olman hâlâ bana itaat ediyor olmanı değiştirmiyor Jess," dedi usulca, yüzünü yüzüme yaklaştırmak için eğilerek. "Bu senin için lanet olası bir angarya gibi davranmak, bunu hâlâ yapıyor olmanı değiştirmiyor." Hınzırca gülümsedi. "Bundan hoşlanmıyormuş gibi davranmak bunu ortadan kaldırmayacak. Böyle devam edersen, sadece eski moda bir tavır değişikliği kazanmayı başaracaksın."

Bir an için kelimeler kifayetsiz kaldı. Sonunda, "Tavır... tavır ayarlaması mı? Bu da ne-"

"Devam et ve öğren," diyerek doğruldu, elini omzumdan çekti ve ben de ayağa fırladım. "Şu andan itibaren sana bir emir verdiğimde, 'evet efendim' diye karşılık vereceksin, anladın mı?"

Ona tekrar gözlerimi devirmemek için kendimi kontrol etmem gerekti. "Gerçekten zorluyorsun..." Hırladım. Sonra kaşının seğirdiğini görünce alaycı bir şekilde "*Efendim*" diye ekledim.

Başını iki yana salladı. "Böyle devam et, Jess. Hayatında biraz disipline ihtiyacın olduğunu biliyorum. Yakında bunu hak edeceksin." Eve girdi ve arkasından içeri girmem için kapıyı uzun süre açık tuttu. Disiplin... Bu da neydi? Bununla neyi kastettiğinden emin değildim, ama aniden, acilen öğrenmeye kararlıyım.

Manson bazı arkadaşlarıyla sohbete daldı ve ben de *gerçekten* onunla değilmişim gibi davranmaya çalışarak garip bir şekilde arkasında durdum. Ashley bize tekrar katıldı ama bu sefer Manson'ın arkası dönükken kolumdan tutup beni mutfığa sürükledi.

"Tamam, gerçekten, ne halt ediyorsun?" dedi. "O lanet olası cesareti göstermek zorunda değilsin Jess. Mesela... Onunla *dövüşeceğim* -"

"Hayır, hayır, Ashley, sorun yok, sadece..." Onunla dövüşeceğinden hiç şüphem yoktu ama beni bu şekilde savunmasına ihtiyacım yoktu. "Bak, sadece... partinin tadını çıkar, tamam mı? Danielle ve Katlynn buradalar, sen-"

"Vay, vay, dur bakalım," kaşları daha da çatıldı. "Sen... sen bu işin *içinde* misin? Çünkü seni onu takip *etmemekten* alıkoyan hiçbir şey yok. Seni bir bok yapmaya zorlayamaz ama sen..." Burnunu kırıştırdı. "Kızım, eğer bu garip bir fantezi şeyiyse..." Başını iki yana salladı. "Bak, ondan hoşlanmadığını söylediğinde yalan söylediğini biliyordum. *Onunla öpüştün*. Ondan hoşlanıyordun, tamam mı? Ve bu iyi, her neyse, yargılanmak yok. *Ama sadece...*" Sanki partinin gürültüsünden bizi

duyabilecek biri varmış gibi sesini alçalttı. "Eğer onunla birlikte olmaya çalışıyorsan bana haber vermelisin. Bunun gerçekten tuhaf olduğunu düşünüyorum ama... Seni engellemeyeceğim."

Ağzım sudan çıkmış balık gibi açılıp kapandı. Manson Reed'in "içinde" değildim.

Saçma, bu... bu...

İçimi çektim. "Benim için endişelenmene gerek yok, tamam mı? Ben sadece... Bu cesaret şeyini deneyeceğim..."

Ashley gözlerini devirdi ama kahkahası sinirini yatıştırdı. "Cesaret olayı mı? Yani onun kölesi olmayı deneyeceğini mi söylüyorsun? Bu çok sapıkça, biliyor musun?"

Öyleydi, öyle olduğunu biliyordum. O gece Manson'la yaşadığım her etkileşim o kadar cinsel gerilimle doluydu ki acı veriyordu. Yine de dışarıdan bakıldığında birbirimizle etkileşimimiz nefretten başka bir şey göstermiyordu. Alaycı sözler, aşağılama, alay etme - hepsi içimde biriken erotik enerjiye katkıda bulunuyordu. Durumu tırmandırmaya devam etme dürtüm çaresiz ve saçma geliyordu ama yeni bir şeyin tadına bakmıştım ve bunu keşfetmem gerekiyordu.

"Evet, bu... bu garip," dedim. "Biliyorum. Gerçekten açıklayamıyorum."

Ashley elini salladı ve daha önce ona bıraktığım içkiyi bana geri verdi. "Endişelenme kızım. Ben göz kulak olurum. Bana ihtiyacın olursa mesaj at, tamam mı?"

Gitmeden önce bana sıkıca sarıldı. Ashley için Tanrı'ya şükürler olsun. Ne kadar inatçı olsa da, verdiği kararları kendine saklıyordu. Bu geceden sonra belki ikimiz de buna gülebilirdik. Belki de bunu sadece bir başka tuhaf deneyim olarak dosyalar ve hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam ederdim. Manson'ı unutturdum - emirlerini, ukala gülümsemesini, botlarını unutturdum... Hayatını düzene sokmuş, popüler, normal ve tuhaf seks saçmalıklarıyla hiç ilgisi olmayan Jessica Martin olmaya geri dönerdim.

Diğer odaya geri döndüm ama Manson yokluğumu fark etmeden önce değil. Konuştuğu arkadaşları uzaklaşmıştı ama gözleri odayı tarıyordu ve beni buldukları anda bana kilitlendiler.

"Özür dilerim," diyerek yanına yaklaştım ve içkimden uzun bir yudum aldım.

"İşemeye gitmem gerekti." "Mutfakta mı?" dedi kuru bir sesle. "Sanırım bununla işin bitti."

"*Affedersiniz?*" İçkimi elimden alıp küçük bir yudum aldıktan sonra çöpe atarken ona şaşkınlıkla baktım. "Ne oluyor lan? Daha *bitirmemiştin*-"

"Ben bitti dediğim için bittin," dedi usulca, müziğin ve gürültülü konuşmaların arasından onu duyabilmem için bana doğru eğilerek. "Sarhoş olmanı istemiyorum Jess."

"Ne oluyor lan?" diye ayağımı yere vurdum ve kollarımı havaya kaldırdım. "Geceyi benim için mahvetmeye mi çalışıyorsun? Etrafta dolaşamam, *içki içemem*. Bana pislik mi yapmaya çalışıyorsun?"

"Zavallı küçük Jess sıkıldı mı?" Parmak eklemiyle çeneme küçük bir darbe indirdi ve ben de dişlerimi onun eline geçirmek istedim. "Git bana bir bira getir o zaman."

"Ugh, siktir git!" Saçlarımı omzumun üzerinden savurdum ve ayaklarımı sertçe yere vurarak mutfığa doğru iki adım attım - o beni durdurmadan önce.

"Jessica."

Ben de ona ters ters baktım. "*Ne var,*

Manson?" "Sürün."

Gözlerimi hızla kırptım. "Özür dilerim, sizi yanlış duymuş olmalıyım. *Ne dedin?*"

Yüzüne yavaş, memnun bir gülümseme yayıldı. "Beni gayet iyi duydun Jess. Sürün. Sürünerek mutfığa git, biramı al ve sürünerek geri dön. Ve lanet olası terbiyeni unutma."

Ciddi olamazdı. Tüm bu insanların önünde gerçekten... *gerçekten* sürüneceğimi... düşünemezdi... düşünemezdi. Daha önceki sözleri kafamda yankılandı: *Hayatında biraz disipline ihtiyacın olduğunu biliyorum. Yakında bunu hak edeceksin.*

Eğer itaatsizlik edersem, bahsettiği disiplini hak etmiş olur muyum?

Arkasındaki duvara yaslandı, sakın ve düz yüzlüydü. "Bekliyorum Jess. Korkunç bir şekilde

susadım."

Ona doğru yürüdüm ve parmağımı göğsüne - sert, şaşırtıcı derecede kaslı göğsüne - bastırdım. "Bu lanet partide, bu lanet insanların önünde sana lanet bir bira getirmek için sürüneceğimi düşünüyorsan delirmişsin demektir-"

Bileğimi yakalayarak öfkeli hareketlerimi durdurdu. "Şimdi, şimdi, Jessica. Olay çıkarıyorsun. Daha fazla insanın seni izlemesine neden oluyorsun. Sonunda itaat ettiğinde durumu daha da kötüleştiriyorsun."

"Sana itaat etmeyeceğim, pislik herif-"

"O zaman *neden* hâlâ buradasın? Bunu halledebileceğini sanıyordum?" Bileğimi kavrayışı gevşekti, ondan kolayca uzaklaşabileceğim kadar nazikti. Avuçlarındaki nasırları, parmaklarındaki pürüzleri hissedebiliyordum. Kokusunu bile alabiliyordum: Puro gibi tatlıydı, taze ama misk kokan erkeksi bir parfümle karışmıştı.

O kokuya saplanmıştım. Kafamı dolduruyor, beni sarhoş ediyordu. Ona daha da yaklaşmak, yüzümü göğsüne bastırıp derin derin içime çekmek, kendimi tamamen ona kaptırmak istiyordum. Ama ne kadar ilgimi çektiğini belli edemezdim. Çok istekli görünemezdim. Tıpkı yaygara koparmadan itaat edemeyeceğim gibi.

"Bununla gayet iyi başa çıkabilirim," diye mırıldandım.

"Öyle mi?" dedi, gözleri kısılmıştı. Hâlâ çok sakindi. Sesi yükselmemişti; duvara yaslandığı pozisyonunu bile değiştirmemişti. "Seni bir şey yapmaya zorlayamam Jess. Kolayca çekip gidebilirsin, özellikle de bu emirler konusunda çok *kızgın* görüldüğün için. Ama sen çekip gitmiyorsun. Burada durmuş benimle tartışıyorsun. Öfke nöbeti geçiriyorsun. Fikrimi değiştirip siparişimi geri almamı sağlamaya çalışıyorsun. Ama geri almayacağım. Yapacaksın, Jess. İtaat edeceksin, çünkü *istiyorsun*, ne kadar saklamaya çalışsan da. Git - sürün ve biramı getir."

Dişlerimi sıktım, ellerim iki yanımda yumruk oldu. İçimde bir şey kıpırdandı, korkutucu ve beklenmedik bir şey: o sıkı, karıncalı zevk, yerime konulmanın sevinci, tüm mücadelemimin kesinlikle işe yaramaz olduğunu görmenin heyecanı.

Gitmek istemedim. Uzaklaşmak istemedim. Sanki kendi kulaklarımı delmek için cesaretimi toplamaya çalışıyormuşum gibi hissediyordum: Bunu istediğimi biliyordum. Acıtacağını da biliyordum. Sadece *yapmalıydım*, iğneyi batırmalıydım.

İtaat ederdim. Tabii ki itaat ederdim.

Yüzüne biraz daha yaklaştım. O kadar yaklaştım ki, bir an için nefesim göğsümde kesildi. Ama sesim sabitti. "Davranışlarım için çok özür dilerim, *Efendim*. Hemen gidip biranızı getireyim, *Efendim*." Sesimden alaycılık damlıyordu. Kendimi tutamadım ve son bir küstahça karşılık dudaklarımdan döküldü: "Ah, evet, siktir git, *Usta*."

Oyalanmak ve bu son cümleden ne çıkacağını görmek istemedim. Çenemi sıkarak dizlerimin üzerine çöktüm ve avuçlarımı yere dayadım. Bir sürü sarhoş, tökezleyen insan vardı; parmaklarım ezilmezse şanslıydım. Bana atılacak tuhaf bakışları, kahkahaları, herkesin bana nasıl tepeden bakacağını hayal edebiliyordum. Midem düğümlendi ve amım sıkıştı, tahrik olmuşluğum aşağılanmanın tadını çıkarıyordu.

Arkamda o sinir bozucu sesin tekrar konuştuğunu duydum: "Kabalığın sonuçları olur Jessica. Acele edin."

Benim için hareket etmelerini sağlamak için insanların bacaklarına dokunarak ilerledim. Kısa eteğim sürünmek için ideal değildi: ellerimin ve dizlerimin üzerinde eğilmiştim, etek ucu herkesin kışımı kolayca görebileceği kadar yukarı çekilmişti ve yeterince yakından bakarlarsa kesinlikle

amıma da bak.

Sonuçlar... disiplin... Bir şeylerin olması gerektiğini biliyordum. Manson'ın sabrının sınırına ulaştığını görmeye kararlı bir şekilde ittim ve ittim. İçinde sakinliğin ötesinde bir canavar vardı; vahşi ve tehlikeliydi ve onu ortaya çıkarmaktan başka bir şey istemiyordum. Onu okuldan atıldığı gün görmüştüm, yıllardır onunla uğraşan pisliklere sonunda bıçak çektiğinde. İstedğim canavar buydu, deneyimlemem gereken Manson *buydu*. Bu arzuyu tam olarak açıklayamıyordum, henüz değil. Ama belki bir kez gerçekleştiğinde, anlayacaktım.

Soğutucuya ulaştım ve yanına diz çöktüm. Kızarmıştım, nefesim kesilmişti, midem düğümlenmişti. Belki bütün kafamı soğutucuya daldırırsam geçerdi, ya da belki bu beni şok ederdi. Elimi soğuk, sulu buzun içine daldırdım ve bir bira çıkardım. Şişe dondurucu soğuktaydı, camdan damlıyordu. Sürünürken elimde tutabilirdim... belki kapağını dişlerimle kavrayabilirdim... sütyenimin içine sokabilirdim? Hem sürünüp hem de birasını nasıl taşıyacaktım ki?

"Siktir et," diye fısıldadım ve ayağa kalktım. Tezgâhtan bir şişe açacağı kaptım, kapağı açtım ve çok ihtiyacım olan uzun bir içki aldım. Soğuk, acı sıvı boğazımdan aşağı kaydı ve gerginliğimi yatıştırdı.

Bunun için beni cezalandıracaktı. Bundan hiç şüphem yoktu. "Sonuçlar" ve "disiplin" onun için ne anlama geliyorsa, öğrenmek üzereydim.

Bunu istediğini biliyorsun. Küçük şeytani ses kafamın içinde kıkırdadı. Oyunun kurallarını çiğnediğin, kötü ve itaatsiz bir kız olduğun için seni cezalandıracak. Seni herkesin önünde cezalandıracak, ağlatacak.

Kendimi salladım. Bu düşünce kollarımı titretmiş, karnımın alt kısmındaki tüm kaslar zonklamaya başlamıştı. Kukum bir şeydi - azgın ihanet kaltağı! - Ama şimdi kendi beynim bana karşı dönüyordu. Manson'ın hayal kırıklığıyla başını salladığı, bana kötü kız dediği, dizinin dibine çökmemi söylediği düşünceler-

Hayır, hayır, hayır. Dur. Kötü düşünceler, *kötü* düşünceler! Dikkatli olmazsam yine damlatmaya başlayacağım.

Sürünmek yerine kendi ayaklarımın üzerinde Manson'a geri dönmek, olması gerekenden çok daha yaramaz hissettirdi. Tam bıraktığım yerdeydi, mavi saçları boyalı bir kızın ona söylediği bir şeye gülüyordu. Kız güzeldi: benden kısaydı ama muhteşem kıvrımları vardı, gri ekose eteğinin altında yırtık file çorapları vardı, göğüsleri dar beyaz bluzundan neredeyse dışarı fırlıyordu. Ben yaklaşırken uzaklaşmış olsa da içimi şaşırtıcı bir kıskançlık duygusu kapladı.

"Sana bir emir verdiğimi sanıyordum Jess," dedi Manson, ben yanına yaklaşırken ağzında bir gülümseme oynayıyordu. "Ayaklarını çok çabuk buldun."

Biradan bir yudum daha almıştım. Ama o beni azarlarken gülümsedim, şeyeyi tekrar dudaklarıma götürdüm ve ağız dolusu birayı geri tükürdüm. Sonra da şeyeyi onun eline tutuşturdum. "Doğru ya, pardon. "İçki içmek yok" lafını unutmuşum. Sürünmeyi de unutmuşum." Omuz silktim. "Oopsie."

Manson'ın gülümsemesi yüzünde donmuş gibiydi. Bu sinir bozucuydu ve birden bunun gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını merak ettim. Cesaretin bana düşen kısmını yerine getiriyordum - ama zar zor. Buna daha ne kadar tahammül edebilirdi? Her şeyi iptal ederek çekip gider miydi? Yoksa iddia ettiği gibi gerçekten "benimle başa çıkabilir miydi"?

Manson birasından bir yudum aldı ve midem bulandı. O şeyeye tükürmüştüm ve bu onu rahatsız bile etmemişti. "Oh, Jess. Jess, Jess, Jess. Anlıyorum. Anlıyorum. Merak etme, bu iş düzgün bir şekilde halledilecek."

Tam bir şaşkınlıkla kaşlarımı çatıttım. "Ne... ne anladsın? Ne demek *el...*?"

"Her küçük sipariş için bu şımarık davranışlar devam edemez," dedi neredeyse üzülerek. "İnan bana, kendinle mücadele etmeni, küfrederek ve öfkeli davranarak gururunu kurtarmaya çalışmanı izlemek çok komik ama..." Omuz silkti. "Ama bu gerçekten oyunun amacına ters düşüyor. Daha iyi görmem gerek

Senden itaat istiyorum ve sanırım bunu elde etmenin tek bir yolu var."

Ayaklarımı endişeyle sürüyordum. Konuşmayı başka biri duyabilir miydi? Yaramaz bir çocuk gibi azarlanmamı izleyen biri var mıydı? Kendime kimsenin olmadığını söyledim ama bu fikir hâlâ oradaydı ve gururumu kemiriyordu. Sesimi alçalttım, aniden kendimden utandım. "Bak, ben... özür dilerim... tamam mı? Özür dilerim. Bunu yapmak garip ve-"

"Bunu isteyerek yapıyorsun Jess," dedi nazikçe. "Böyle bir velet olduğun için uydurduğun bahanelerin hiçbirini kabul etmeyeceğim. Bu davranışına müsamaha göstermeyeceğim."

Bunu çok tatlı bir şekilde söyledi ama kalbim çarpmaya başladı. Gerçekten ciddiydi. Bunun için beni gerçekten cezalandıracaktı. Gözlerim bir kaçış yolu aramak için sağa sola baktı... Ta ki kaçış *olmadığını* fark edene kadar. Bunu ben istemiştim. Onunla her adımda isteyerek savaşıyordum ve şimdi...

Beni cezalandırmasına izin verecektim.

"Benim için iyi, itaatkâr bir kız olmanı istiyorum," dedi, gözlerim büyürken, kalbim daha sert çarparken ve nefesim hızlı, sığ patlamalarla gelmeye başlarken. "Kabul ettiğin anlaşma buydu. Sanırım benim için iyi olmak istiyorsun Jess." Elini uzattı ve parmakları yavaşça çenemde gezindi. Dokunuşu serindi ve sırtımda tüylerim diken diken oldu.

İşte buydu: tam olarak istediğim... korktuğum... umduğum şey? Bunun için yeterince sarhoş değildim. Çekingenliğim beni eziyordu. Ucube Manson Reed'in beni cezalandırmasına gerçekten izin verecek miydim? Bu ne anlama geliyordu? Onun cezası neyi gerektiriyordu? Sormaya cesaret edemedim; zorlukla konuşabiliyordum bile.

"Bunu bilemezsin," diye fısıldadım. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun... Belki de sana sürtüklük yapmak hoşuma gidiyordur. Belki de ben..." Dokunuşu bir kavramaya dönüştü. Çenemi tuttu ve yüzümü hafifçe yukarı kaldırdı. Bakışları içimin derinliklerini yoklayan parmaklar gibiydi.

"Yeterince biliyorum Jess. Herkesin seni nasıl algıladığı konusunda çok *dikkatli olduğun* biliyorum. O senden daha iyi maskesinin bir saniye bile kaymasına izin vermekten hoşlanmadığını biliyorum. İstedığın bir şeyden mahrum kalmak anlamına gelse bile bunu sürdüreceğini biliyorum, eğer bu şey kalabalığın havalı sosyal kurallarına uymuyorsa."

Yutkundum ve yanağımın iç kısmını acımasızca ısırdım. Haklı olduğu gerçeği, aşağılayıcı bir söze karşılık vermemeyi daha da zorlaştırdı. Öfke ve kibir benim kalkanlarımdı. Onlar olmadan, savunmam en iyi ihtimalle zayıftı.

"Jess, kendi iyiliğin için maskeni yırtıp atmak zorundayım. Bunu yapmanın en iyi yolu..." Daha da yakına eğildi, kulağıma fısıldayabilmek için başımı hafifçe yana çevirdi. "Aptal gururunun artık bir önemi kalmayana kadar seni cezalandırmak. En iyi yol... seni ağlatmaktır."

Kollarımı kavuşturdum, titremelerini engellemek için aklıma gelen tek yol buydu. Alt dudağımın somurttuğunu fark ettim ve konuştuğumda sesim sızlanan, zayıf bir protesto olarak çıktı. "Cezalandırılmama gerek yok. Bu çok aptalca."

"Tam da ihtiyacın olan şey bu, Jess. Daha da iyisi, her ne kadar şu anda bundan korkuyor olsan da, yine de beni takip edeceksin." Kıkırdayarak çenemi serbest bıraktı. "İyi bir kız gibi beni takip edecek ve cezayı kabul edeceksin, değil mi?"

Bana cevap verme fırsatı vermedi. Onun yerine arkasını döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Orada durdum, tereddüt içinde donup kaldım, kaçma dürtüsü ile takip etme dürtüsü arasında kaldım.

O haklıydı. Takip etmek kazandı.

Eğlence odası evin ön köşesinin büyük bir bölümünü kaplıyordu ama bu gece ışıklar kapalıydı ve kapı zar zor aralıktı. Duvarda büyük bir televizyon vardı ve 80'lerin klasik korku filmlerinden biri oynuyordu. Uzun sarı saçlı bir kız, maskeli bir katilden banyoda bir mahalleye doğru kaçıyor ve

iŖe yaramaz bir Ŗekilde ığlık atıyordu. Köşelerde siyah ıŖıklar parlıyordu ve en az bir tane krika vardı.

Bilardo masasını ve uzun kanepenin üstündeki rafı kaplamak da dahil olmak üzere mevcut her yüzeyde fener. Oda ıssız, karanlık ve şu anda boştu. Muhtemelen daha sonra mahremiyet arayan çiftler ve kıvrılacak bir yer arayan uykulu sarhoşlar tarafından ele geçirilecekti. Ama şimdilik oda bize kalmıştı ve Manson kapıyı arkamızdan kapattı.

Ekrandaki kız kanlar içinde yere yığıldı. Katilin bıçağı parlıyor, kıza tekrar tekrar saplandıkça damlıyordu. Manson kanepeye oturdu, tam ortasına, kollarını arkaya doğru açtı.

"İyi köleler mobilyaların üzerine oturmaz Jessica," dedi ben televizyona dönerken. Ciddi ifadesinin ardında hâlâ bir gülümseme gizleniyordu. Beni aşağılamanın her saniyesinden zevk alıyordu.

Titreyen, küçülen gururumu toparladım. "O zaman nereye oturmamı bekliyorsun?" "Yere, dizlerinin üzerine, ayaklarımın dibine. İyi bir kız gibi."

Gözlerimi yavaşça kapattım. Ona her küfrettiğimde, cezamı daha da kötüleştirdiğime emindim - her ne ise. Ağzımdan çıkana dikkat etmeliydim. En azından burada yalnızdık, rezilliğimi görecektik bir kalabalık yoktu. Diz çöktüm ve ayaklarımın dibinde diz çöküp ona bakana kadar ona doğru süründüm. Gülümsedi.

"Çok daha iyi, Jess. Bu iyi hissettirmiyor mu? Kendini bırakmak, utancı kabullenmek? Görmeyi en çok sevdiğim şeylerden biri..." Birkaç dakika sessizce beni izledi, muhtemelen başka iğneleyici yanıtlarım olup olmadığını görmek için bekliyordu, ama dilimi ısırıldı. "Sana botlarımı tekrar öptürmeli miyim? Hm? Zaten aşağıda olduğuna göre..."

"Lütfen yapma," sözcükler fısıltıyla, çaresizlik içinde, daha fazla aşağılanma ihtimalinden doğan korkuyla döküldü. Dudağımı ısırıldı, Manson'ın sesimdeki tonu duymasına izin verdiğim için pişmanlık duydum. Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, o kadar yakındı ki nefesindeki nane kokusunu alabiliyordum.

"Lütfen?" diye alay etti. "Şimdiden yalvarıyor musun, Jess?" Gözleri yüzümü taradı. O beyaz teması yakından görmek zordu. Ürkütücüydü, bir aile fotoğrafının arka planında orada olmaması gereken bir gölge görmek gibiydi. "Ne kadar aptal bir kızsın. Neden orada, dizlerinin üzerinde, kendini utandırmanı emretmemem için yalvarıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim usulca. Ama biliyordum: Her siparişte, her küçümseyici bakışta ve alaycı sözde bunu daha iyi anlıyordum. Başka seçeneğim yokmuş gibi hissetmek hoşuma gidiyordu. Gururumu bir kenara bırakıp karnımı hafifleten ve amımı sıkan iğrenç, aşağılayıcı şeyleri yapmak için bir bahanem olması hoşuma gidiyordu. Daha derine dalmaya karşı koyamıyordum; bu duyguyu *daha fazla yaşamaya* karşı koyamıyordum.

Aklına gelebilecek en aşağılayıcı, en aleni eylemi yapmamı emretse bile yapardım. Ne ceza verirse versin, uygulamasına izin verirdim. Bu konuda küplere biner, ona küfreder, isimler takardım - ama yapardım. Bunu yapardım çünkü karnımdaki o bükülmenin sıkılaşmasını ve içimdeki sıcaklığın bir alev haline gelmesini istiyordum. Bunu yapardım çünkü hissettiğim özgürlüğe en yakın şey buydu: gurura yer yoktu, özenle kurgulanmış kahkahalara yer yoktu, sahte gülümsemeler yoktu, rol yapmak yoktu. Maskemi koruma çabalarım - alaycılık, tartışma, itaatsizlik - hızla düşüyor, parça parça sökülüyordu.

Manson Reed'e benim üzerimde bu gücü vermek... belki de ona yaptığım pislik için bir karmaydı. Belki de şimdiye kadar karşılaştığım en büyük kendini keşfetmeydi. Her neyse, buna karşı koyamadım.

"Biliyorsun Jess," dedi Manson sakince. "Yüzeysel nedenler olduğunu biliyorsun: cesaretimi kabul ettin, itaatsiz küçük bir velet gibi davrandın ve şimdi sana haddinin bildirilmesi gerekiyor. Ama daha derin nedenlerin de olduğunu biliyorsun. Muhtemelen senin için oldukça yeni olan bir

şeyi keşfetmek istiyorsun, sana beklemediğin duygular veren bir şeyi. Zevk aldığınız bir şey, hatta

Her ne kadar bunu yapmaman gerektiğini düşünsen de." Bekledi, muhtemelen benden başka bir saldırgan tepki vermemi umuyordu ama dudaklarım sıkı sıkıya kapalı kaldı. Yavaşça, sadistçe gülümsedi. "Seni korkutsa bile zevk aldığın bir şeyden mahrum etmek istemem. Başını eğ meleşim. Sadece sol çizme. Öp onu. Dilinle temizle."

"Lütfen," diye tekrar fısıldadım. Bu sefer daha sıkı, daha çaresiz. Sadece güldü.

"Tam olarak dediğimi yapacaksın," dedi yumuşak bir sesle. "Ne kadar sızlanıp ağlarsan ağla, bunu yapacaksın Jess."

"Ağlamıyorum."

Onun önünde gözyaşlarına boğulma fikri kulağa çok hoş geliyordu. Ağlamak, yalvarmak, kontrolsüzce hıçkırmak ve sonunda pes edip kabul etmek fikri. Beni zorladığını hayal etmek *istiyordum*. Reddettiğimde hiçbir şey olmaması yerine korkunç sonuçlar olacağını hayal etmek istiyordum. Ondan nefret ettiğimi hayal etmek istiyordum - tıpkı her zaman ısrar ettiğim gibi. Bunun fantezisi beni uçurdu.

Manson tekrar koltuğuna yaslandı - sakın, toparlanmış, bekliyordu. "Bana itaat et Jessica. Başını eğ ve o güzel kanatlarını görmeme izin ver."

Boğazımdan gerçek bir *inilti* çıktı. Bir kez daha ağzıma almam emredilen botlara baktım. Dudak parlatıcımın soluk pembesinin deri üzerinde parladığını görebiliyordum ve hala kokusunu hayal edebiliyordum - o zengin, tatlı kokuyu. Dilimi üzerlerinde gezdirme dürtüsü güçlüydü, o garip arzu intikamla geri dönüyordu. Manson'a son bir kez bakmaya cesaret ettim. Beni izlerken gülümsüyordu.

"Yap," dedi. "Kötü bir kız olmanın karşılığı bu. Öğreneceksin."

Başımı eğdiğimde midem düğümlenerek bir top haline geldi. Orada çömelmiş, küçük bir şekilde kıvrılmış, burnumu ayak bileğindeki buruşuk, yıpranmış deriye doğru soktum. Sıkı bağcıklarının sertliğinin dudaklarıma değmesine izin verdim. Derin derin içime çektim, sarhoş edici kokusu beynime doldu. Sadece koklamakla bile neredeyse inliyordum. Benim neyim vardı böyle? Ne zamandan beri *bot* gibi bir şey beni tahrik ediyordu? Aklımın ucundan bile geçmemişti, kendime dokunduğum hiçbir fanteziye dahil olmamıştı. Dudaklarımı deriye bastırdım, artık kalabalığın tüm gözleri üzerimde olmadığı için orada oyalandım.

Bacaklarımın arasına sıcaklık hücum etti, öpücüklerimi daha aşağıya, çizmesinin tozlu tabanına doğru yerleştirirken uyarılmam yoğunlaştı. Dudaklarımda kirin tadı vardı ama bu bile beni caydırmadı. Öpüşürken alnımı ayak bileğine bastırdım, deri ve bağcıklardan oluşan o garip dünyada ve kendi alçalmışlığında tamamen kayboldum.

Başıma bir dokunuş oldu, bir şey beni yere bastırdı ve orada tuttu. Birkaç dakika içinde bir bot tabanının dokulu hissini tanıdım ve Manson'ın diğer ayağını başımın üstüne bastığını fark ettim. Yer değiştirdiğini hissettim ve sesinin yakınlığından tekrar öne eğildiğini anladım. "Dilini kullan. Temizle."

Ona yalvarmak istedim, *Lütfen, lütfen beni zorlama, lütfen bana bunu yaptırma, iyi olacağım, lütfen...* Kalbim hızla atıyor, nefesim hızlanıyor, uyarılmam vücuduma yayılan ve tüm sinirlerimi ateşleyen bir ağrıya dönüşüyordu. Hayır demek istemiyordum, sadece *yalvarmak* istiyordum. Ama yüzüm onun çizmesine bastırılmışken hiçbir şey söyleyemiyordum.

İtaatkâr bir şekilde dilimi uzattım ve deri boyunca gezdirdim. Pürüzsüz, hoş ve şimdi ağzımdan içime çektiğim o baş döndürücü koku dışında neredeyse tatsızdı. Ayak parmağının etrafını, tabanın hemen üstünü, ruj izlerimin üzerinden, bağcıklarının yanından yaladım. Her santimin tadını çıkardım. Kendimi pis, aşağılık, tamamen iğrenç hissediyordum.

Kendimi ateşler içinde, *canlı* ve tamamen tüketilmiş hissettim. Başım döndüğü için güldüm.

Yaladım ve güldüm, sonra daha çok güldüm. Kendime dokunmayı o kadar çok istiyordum ki...

"Baş yukarı."

Karşı ayağı artık beni tutmuyordu. Yavaşça, isteksizce kendimi içine düştüğüm tuhaf kafa boşluğundan kurtararak başımı kaldırdım. Hâlâ dizlerimin üzerinde, ona baktım ve bekledim.

"Susadın mı?" Bira şişesini uzattı. Ağzım kurumuştı, hevesle uzandım ama geri çekti. "Uh-uh, eller yok." Elimi yavaşça, kararsızca indirdim. "Ağzını aç meleğim."

İtaat etmekte tereddüt bile etmedim. Sanki dünya yok olmuştu ve geriye kalan tek şey onun bakışları ve sesiydi. Ağzını birayla doldurdu - doldurdu ama yutmadı. Öne doğru eğildi... Ne yapacağını çok iyi biliyordum. İrkilmedim. Geri çekilmedim.

Ağzımı kapatmadım.

Yakınıma eğildi, o kadar yakındı ki dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti. Birayı ağzıma tükürdü, hepsini, bir damlasını bile dökmeden. Hâlâ soğuktı, dilimde ferahlıyordu ama tadı... tadı onun gibiydi. Onun tadı olduğunu biliyordum, hatırlıyordum ve tüm vücuduma bir zevk titremesi gönderdi. Yutkunurken uyarılmışlığım damlıyordu.

Ekranda, şanssız bir genç katile kendisini bıçaklamaması için yalvarıyor, çığlıkları hoparlörlerden duyuluyordu.

"Bu çok daha iyi meleğim," dedi Manson. "Keşke başından beri bu kadar itaatkâr olsaydın, şimdi seni cezalandırmak zorunda kalmazdım."

Halıda ıslak bir leke bırakacağım için dehşete düşmüştüm. Ne zaman "ceza" dan bahsetse, daha da kötüleşiyordu. Daha fazla dayanamadım. Çok tahrik olmuşum, çok aşağılanmışım, çok çaresizdim.

"Tangamı geri ver," dedim hemen. "Lütfen."

Kaşlarını çattı, hâlâ yakınıma eğiliyordu. "Neden?"

"Sadece geri ver!" Rahatsız bir şekilde yerimi değiştirerek tısladım.

"Bir nedene ihtiyacım olacak Jess," dedi Manson sakince. Yumruklarımı sıktım. Onu tokatlamak, ona sızlanmak, daha fazla işe yaramaz, acınası yalvarışa girmek istedim. Bana ne yapmıştı? Beni bu hale düşürmeyi nasıl başarmıştı?

"Ben... Ben..." Kelimeler boğazımda düğümlendi. Söyleyemezdim, çok utanç vericiydi! Ama o hınzır ses yine fısıldıyor, beni kışkırtıyordu. *Hadi, söyle, dök içeri. Ne kadar zavallı, çaresiz bir fahişeye dönüştüğünü bilsin.*

Manson'ın parmakları çeneme dolandı ve bakışlarımı yukarı kaldırmaya zorladı. Kızardığımı ya da yüzümdeki çaresizliği gizleyemedim. Hiçbir şey söylemedi, sadece beni o karanlık, ürkütücü bakışlarına kilitledi. Konuşmam için emir vermesine bile gerek yoktu; her şey ağzımdan dökülüyordu.

"İslağım ve korkarım halıya damlayacağım, tamam mı?" Kendi nefesim kesildi, boğuk bir ses, cesaretim karşısında şok ve dehşetle doluydu. Aslında cesur değildim, tam olarak değil: Kıvranıyordum, ateşliydim ve aşağılanmışım.

"Öyle mi?" Yüzüne yayılan gülümseme durumu daha da kötüleştirdi. Köpek dişlerinin ne kadar keskin olduğunu daha önce fark etmemiştim, derimi delip geçebilecek küçük dişler gibiydiler. "Ah, Jess. Zavallı küçük melek. Senden bir günahkâr yarattım. Cezandan o kadar zevk alıyorsun ki bu seni *islatıyor*. Çok tatlısın."

Başka tarafa bakmak istedim. Bunun yerine tekrar inlemeye başladım, çaresizce ona bakıyor, bacaklarımı birbirine kenetliyordum.

"Şimdi cezayı daha da kötüleştirmek zorundayım," dedi, sesi alaycı bir şekilde üzgündü. "Bu kadar eğlenmene izin veremem." Kucağını sıvazladı. "Buraya gel. Otur."

Gözlerim açıldı. İşte korktuğum ve arzuladığım an gelmişti. Kafamın içindeki o küçük ses hâlâ acımasızca tezahürat yapıyor, benimle alay ediyordu: *Cezalandırılacaksın, cezalandırılacaksın!*

Tüm küstah protestolarım boğazımda düğümlendi. Bu olaydan hala gururumla çıkabileceğime dair tüm düşüncelerim, Manson'ın bana şaplak attığı, avuçlarının çıplak kıcıma tekrar tekrar temas ettiği ve ben o gülerken kontrolsüzce ağlayana kadar devam ettiği canlı fanteziler tarafından bir kenara itildi.

Cezamın bu olacağından hiç şüphem yoktu. Başka bir şey olamazdı ve Manson'a canımı yakma, beni küçük düşürme ve tahrik olmamı daha da kötüleştirme fırsatını aynı anda vermişti. Gözleri genişti, yanıp sönen televizyonun loş ışığında parlıyordu. Beyaz gözleri parlıyor gibiydi. Hoparlörlerden ürkütücü bir müzik çalıyordu ve ben sırtımı ona dönerek kucağına tırmandım.

Elleri kalçalarımı kavradı ve öne doğru eğilerek sırtıma bastırdı ve kulağıma usulca, "Güvenli kelimenin ne olduğunu anlıyor musun?" dedi.

Yutkundum. "Evet."

"Seninki Kırmızı. İstersen çağırabilirsin. Gerçi artık ne kadar mazoşist olduğunu gördüğümünden, onu arayacağını sanmıyorum. Neyi hak ettiğini biliyorsun."

"Ben mazoşist değilim!" Tısladım. Ama kelimeler yanlış geliyordu. Cezamla ilgili korkum arttıkça bacaklarımın arasındaki ıslaklık da artıyordu. Eğer hemen hareket etmezsem pantolonunda ıslak bir leke oluşacaktı ve beni bir yere bırakmaya niyeti olmadığını biliyordum. Bacaklarımı birbirine sıkıştırmaya çalıştım ama kucağına oturduğum için bir fark yaratmadı. Hareket ettiğimde kasıklarındaki sertliği hissettim ve donakaldım. Bundan zevk alıyordu, *gerçekten* zevk alıyordu - Tanrım, kendini *büyük hissediyordu*.

"Kötü bir kız oldun Jessica," diye fısıldadı sertçe. "Çok kötü bir kız. Cezalandırılmayı hak ediyorsun."

Soluk soluğa kalmamak için nefesimi tuttum. Sözleri beynimin içinde kıvrıldı ve doğrudan amımı kontrol eden sinirlere indi. Bacaklarımın arasındaki sıcaklık gerçek dışı hissettiriyordu, sadece birinin konuşmasını duymak için makul bir tepki olamayacak kadar aşırı. Ne yaptığımı tam olarak anlayamadan kendimi onun kasıklarına doğru bastırdım, böylece sert aleti ağrıyan klitorisime temas etti ve bütün gece sahip olduğum tek fiziksel uyarımı talep ederek ona karşı hareket ettim. O küçük zevk anından neredeyse inliyordum, temas o kadar iyiydi ki omurgama kadar bir ürperti gönderdi.

Manson'ın eli saçlarımı kavradı, tam ensemdeydi.

"Yaramaz melek. Çok yaramaz. Gerçekten şu anda bunu hak ettiğini mi düşünüyorsun?" Beni geri çekti, ağzını kulağıma yaklaştırdı ve fısıldadı. "Bütün gece klitorisinin ağrımını hak ediyorsun. Ben o güzel küçük amcığını botlarımın altında ezerken dokunamaman için üzerine koli bandı yapıştırılmasını hak ediyorsun."

İçimden çıkan ses hıçkırık ile inleme arasında bir yerdeydi. *Kahretsin*, bu iğrenç, yanlış ve çok... çok ateşliydi. Korkunç ve acımasızdı ve... lanet olsun... bunu nasıl isteyebilirdim? Bu düşünce beni nasıl tahrik edebilirdi?

"Ama buna da geleceğiz, değil mi meleğim?" Beni ileri doğru itti. Sonra daha ileri... daha ileri. "Eğil. Başını yere eğ."

İstediği şeyi yapabilmek için kendimi yeniden konumlandırmak zorunda kaldım. Gövdem ve yüzüm kanepeden sarkarken, beni bacaklarımı yukarı kaldırmaya zorladı, böylece kalçalarım kucağına yaslandı ve tüm mahrem yerlerim onun için çıplak, açık ve yayıldı. Ayaklarımı arkasına aldı, ayak bileklerimi çaprazladı ve arkasına yaslandı, böylece etkili bir şekilde pozisyona kilitlendim.

"Awww, meleğim, *çok* ıslaksın." Elleri kalçalarımı sıktı, sert avuç içleri başparmakları kıcımın kıvrımının tam altına oturana kadar yukarı doğru hareket etti. Sessiz bir solukla ağzımı açtım, karanlık ve alçaltılmış yüzüm için şükrediyordum, saçlarım yanaklarımda parlayan ateşi gizlemeye yardımcı oluyordu. Manson'a yaptığım onca kötülükten sonra, arkasından söylediğim, yüzüne karşı söylediğim onca kötü şeyden sonra -

Onun ellerinde tamamen eriyordum. Onun dokunuşlarını, onun tutuşunu arzuluyordum. Orada tutulurken titremeye başladım, eğildim, beynimin arkasında sıkışmış bekleyen, tamamen istenmeyen güvenli kelime dışında çaresizdim.

"Şimdi biraz korkuyor musun?" diye mırıldandı, bacaklarım titrerken. "Birazdan daha çok korkacaksın, biliyorsun. Ama sorun değil: Kapı kapalı ve dışarıdaki müziğin sesi o kadar yüksek ki istediğin kadar bağırıp ağlayabilirsin ama kimseyi rahatsız etmezsin."

"Siktir git," diye tısladım. "Sikeyim seni, sikeyim seni, sikeyim seni." Kelimeler kızgın değildi - çaresiz, muhtaç ve arzu doluydular. "Lütfen Manson, yapma... yapma..."

"Ne yapmayayım?" diye kıkırdadı. "Seni cezalandırmayayım mı? Hmm? Bu mudur yani? Benim küçük yaramaz meleğim cezalandırılmak istemiyor mu?" Sesi birden ciddileşti. "Eğer bunu gerçekten istemiyorsan, şimdi söyle. Hemen şimdi. Bunu yapmak için güvendesin, sana söz veriyorum."

"İstiyorum," sesim çatallaştı ama dürüst olmak zorundaydım. Ona gerçeği söylemek zorundaydım. "Gerekirse güvenli kelimemi kullanırım ama ben... ben istiyorum."

Kıçımı sıktı, etimi elleriyle yoğurdu ve kavradı. "Ne kadar şirin bir kıç, Jess. Çürüklerle daha da şirin görünecek."

Filmdeki son kovalamaca sahnesi başlamıştı. Bir kadın hastanenin boş koridorlarında topallayarak koşuyor, katil yavaş ve ağır adımlarla onun peşinden giderken dehşet dolu gözlerle arkasına bakıyordu. Eninde sonunda onu yakalayacaktı. Her zaman yakalarlardı.

Manson'ın avuç içi, ekrandan gelen korkunç çığlıklardan duyulabilecek kadar yüksek bir sesle kıçıma çarptı. Nefesimi içime çektim, sonra bir sonraki, bir sonraki ve bir sonraki - ama beşinci - Allah kahretsin! Manson beni kırmaya kararlıydı. Bunu her tokatta harcadığı güçten hissedebiliyordum. Derim karıncalanıyor, sonra batıyor, sonra da *yanıyordu*. Daha önce hiç böyle şaplak yememiştim. Seks sırasında kıçıma küçük tokatlar atılmıştı, evet; ama eğilip defalarca, kasıtlı olarak, acı verecek şekilde tokatlanmak? Asla. Altıncı tokadı attığında çığlık atıp ayaklarımı oynattım, acıdan kurtulmak için işe yaramaz bir çabaydı bu.

"Mücadele etmekte sorun yok meleğim," Manson'ın sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. "İstediğin kadar mücadele et, kaçamayacaksın. Dersini alana kadar burada kalacak ve cezayı çekeceksin."

Şaplak, şaplak, şaplak! Şimdi ciddi bir şekilde kıpırdanıyor, kucağında sürtünüyordum. Klitorisim kot pantolonuna sürtünmeye devam etti ve acı ile zevkin karışımı beni inletti. Manson bacaklarını oynattı ve başımın arkasında yine o baskıyı hissettim - bir bacağını sırtımdan kaydırıp ve botunu üzerime bastırdı, yüzümü halıya doğru zorladı ve beni sabitledi.

"Kısıtlanmak daha iyi hissettirmiyor mu?" dedi, üzerime yağdırmaya devam ettiği sopaların acımasızca yüksek sesiyle konuşuyordu. "Senin için en iyi olanı elde ettiğini bilmek iyi hissettirmiyor mu? İyi bir kız olmayı öğrenmek."

Uzun bir çığlık attım, acı ve neredeyse dayanılmaz aşağılanmışlığım gururuma galip geldi. Kendime, *sadece birkaç tokat daha*, dedim. *Sadece birkaç tane daha*. Ama hep daha fazlası oldu, kıçım ısındıkça acım daha da artıyordu. Manson haklıydı: çarpık bir şekilde, tüm gücümü mücadele etmeye harcamak ve bunun beni hiçbir yere götürmediğini görmek beni rahatlatıyordu. Bacaklarımı tekmeleyemiyordum, kıvranamıyordum, başımı yerden kaldıramıyordum bile. Boyun eğmekten, cezaya boyun eğmekten ve acıyı kabul etmekten başka seçeneğim yoktu.

Bu durum beni *daha da ıslatıyordu*. İçim kasılıyordu ama Manson'ın bacağı üstümde olduğu için artık kasıklarımı ona doğru çekemiyordum ve bu inkâr bambaşka bir işkenceydi. O kadar gergindim ki, elinin en ufak bir dokunuşunun beni anında boşaltacağından emindim. Klitorisim ihtiyaçtan titriyordu, sinirlerim alev *yanıyordu*.

Umutsuzca bana dokunmasını istedim. Bunun yerine önce tokat atmakla

Önce bir yanağıma, sonra diğer yanağıma... Yanık o kadar şiddetliydi ki gözlerim yaşlarla doldu. Her darbeye kıvranıyor ve inliyordum ve sonunda, korkunç acısından ağlamadan daha fazla dayanamayacağımı anladığımda, "Lütfen, dur, dur, dur, özür dilerim, lütfen, Manson, özür dilerim!" diye yalvarmaya başladım.

"Gerçekten mi?" Sopalar durakladı. Ekranda, kız ormanda katil tarafından köşeye sıkıştırılmıştı. Çığlık atıyor, ağlıyor, hayatı için yalvarıyordu.

"Evet!" Botunun altında titriyordum, yüzümü ona bakabileceğim ve ne kadar samimi olduğumu görebileceği kadar hareket ettirmeye çalışıyordum. "Özür dilerim! Bir daha cevap vermeyeceğim!"

"İyi bir kız olacak mısın? İtaat edecek misin?"

"Evet," diye inledim ve bana daha önce söylediği bir şeyi hatırladım. "Evet, Efendim. İtaat edeceğim." "Bu daha iyi." Çizmesi yavaşça başımdan çıktı. Ekrandaki kız yakalanmıştı. Her Bıçağın göğsüne saplanması, keman tellerinin çığlıklarıyla noktalanıyordu. "Oradayken o botlara bir öpücük ver. Disiplinin için ne kadar minnettar olduğumu göster bana meleşim."

Önce bir botu, sonra diğerini öptüm, parlak siyah deride daha fazla dudak parlatıcısı izi kaldı. Manson yavaşça doğrulmama yardım etti ve kot pantolonuyla temas eden kıkımın sızlamasına rağmen beni tekrar kucağına oturttu. Göğsüne yaslandım, kemerinin tokaları sırtıma soğuk geliyordu. Bir an için tek yapmak istediğim ona yakın uzanmak ve kalp atışlarını sırtımda hissetmektir. Kolları beni yatıştırıcı ama talepkâr olmayan bir kucaklamayla sardı. Ağır, titreyen bir iç çekişle ona yerleştiğimde, tutuşu sıkılaştı.

Yavaşça gerçekliğe geri döndüm. Etrafımızdaki ev yine gerçek gibiydi. Duvarlardan gelen bas seslerini ve kalabalığın uzaktan gelen mırıltısını duyabiliyordum. Manson'ın parmakları kolumda daireler çiziyordu.

"İyi misin Jess?" diye mırıldandı.

Başımı salladım, sonra da "Sana inanamıyorum... gerçekten..." dedim. "Bana izin verdiğine inanamıyorum," dedi usulca.

Ona dönüp bakabilecek kadar doğruldum. Gözümden düşen bir damla yaşı düşmeden sildi ve ben de eline doğru eğildim. Manson Reed - tuhaf, ucube Manson Reed. Kendimi aynı anda hem güvende hem de dehşete düşmüş, korunmuş ve vahşileşmiş hissettiriyordu. Ama sadece bu değildi.

O anda, onun pantolonuna girmekten başka bir şey istemiyordum.

"Bundan sonra uslu bir kız olacak mısın?" dedi çenemi ellerinin arasına alarak. "Artık küstahlık yok mu?"

Gülümsedim. "Küstahlık *yapmayacağıma* söz veremem. Ama... iyi olmaya çalışacağım."

"Eski alışkanlıklarına bu kadar çabuk mu dönüyorsun?" diye kıkırdadı. "İki dakika oldu ve şimdi sadece

iyi olmaya *çalışmak*?"

"İyi olmak kötü bir kız için zordur," dedim. Gömleği olmadan nasıl görüneceğini merak ederek parmaklarımı göğsünde gezdirdim. "Ama biliyorsun... beni becerirsen iyi olmama yardımcı olabilir."

Sakin ifadesi şaşkınlığıyla sarsılmıştı. Erkeklerin bana sırılsıklam aşık olmalarına, benimle yatmak için fırsat kollamalarına alışkındım. Ama şaşkınlığı geçince Manson sanki aptalca bir şey söylemişim gibi yavaşça gülümsedi. Yanaklarımı sıktı ve yüzümü salladı.

"Oh, Jess. Bunu senin için bu kadar kolaylaştıramam, değil mi? Bu hiç eğlenceli değil. Seni mücadele ederken izlemek hoşuma gidiyor."

Suratımı astım, ona sürünebilmek için kucağında kıpırdadım. "Tabii ki eğlenceli olur! Sadece

şipşak-"

"Hayır, meleğim." Sesi sertti. "Henüz değil. Seni becerdiğimde - *eğer* becerirsem - bu kanepede hızlı bir sevişme olmayacak. Sana çığlık attıracağım."

Genelde erkeklerin ezici cinsel hüner vaatlerine gözlerimi devirebilirdim, ama Manson'dan

- Ona inandım. Yapabileceklerinden şüphe etmeye cesaret edemiyordum ve onu daha da çok istiyordum. Bu arzu beni çıldırtacaktı. Bundan sonra partiye tekrar katılmayı ve normal davranmayı nasıl başarabilirdim?

İstediğimi elde edememeye alışık değildim. Sesim bir sızlanmaya dönüştü. "*Lütfen*, Usta. Haydi." Kalçalarımı yavaş, yumuşak bir daire şeklinde hareket ettirdim ve aletin bana karşı seğirdiğini hissettim. Ha! Buna nasıl karşı koyabilirdi ki? Ama Manson sütyenimi açmak yerine etrafıma uzandı ve saçlarımı kavradı. Acı veren çekiştirme beni anında hareketsiz bıraktı, acıdan tısladım.

"Hayır dediğimde," sesi alçaktı, bir uyarıydı. "Bu hayır demek. Anladın mı?"

"Evet, Efendim," cevabım çabuk oldu. Beni ne kadar azdırmış olsa da, tekrar domalmak ve şaplak yemek istemiyordum.

"Benim için sabırlı olacaksın," dedi, başımı öyle bir tutuyordu ki bakışlarından başka bir yere bakamıyordum. "O ıslak amcığınla acı çekeceksin ve bekleyeceksin. Ve sana bir şey yapmanı her emrettiğimde, kendini biraz daha kötü hissedeceksin. Buna katlanmak zorunda kalacaksın."

İçim beklentiyle titriyordu. Beni *inkâr* etmeye cüret etmesi bile... Bu adamın taşakları korkunçtu. Birden ayağa kalktı, beni de kendisiyle birlikte sürükledi, eli hâlâ saçlarıma dolanmış bir halde beni göğsüne bastırdı. Ona öyle bakmak içimi titretti ama yine de bir şekilde, kendimi korumayı tamamen göz ardı ederek, "Bu hiç adil değil," diye sızlandım.

Bir kaşını kaldırdı ve yavaşça şöyle dedi. "Adil değil mi? *Adil* değil mi meleğim?"

Yutkundum. Oh, pişmanlık, pişmanlık, anında pişmanlık! "Şey... Yani... sen... öylece..."

"Sadece *ne* yapamam?" Saçlarımin arkasındaki tutuşu sıkılaştı, beni aşağı çekti, eğilirken beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı. "Ne istersem yapabilirim meleğim. Sana bütün gece acı çektirebilir ve *asla* serbest bırakmayabilirim. Sırf çılgınlıklarını duymak hoşuma gidiyor diye seni tekrar tokatlayabilirim - ve çılgılık attığında sesin çok güzel çıkıyor."

Kıçım katlanmış bacaklarıma bastırdıkça yanıyordu. Tenim zaten bu kadar kızgınken bir şaplak daha yemek istemiyordum. "O zaman güvenlik sözcüğümü söyleyeceğim," diye inledim. Bunu onun kadar komik bulmasını beklemiyordum.

"Senin güvenlik sözün bunun duracağı anlamına geliyor meleğim. Bunun için var. İstediyinizi elde etmenin bir yolu değil, sizi güvende tutmanın bir yolu."

Ama durmasını istemiyordum! *Umutsuzca* boşalmak istiyordum. Onu pantolonundan çıkarıp benimkine sokmak istiyordum. Mutsuzca kıpırdandım, "Çok kötüsün."

Sırıttı ve alnımdan öptü. "Ah, meleğim. Hiçbir fikrin yok."

Bölüm III - Palyaçolar

Bunun işkence olacağını biliyordum. Ama tanrım, hiçbir rahatlama umudu olmadan azgın olmanın ne kadar *korkunç olduğuna* hazırlıklı değildim.

Manson'ı partide takip ederken suratımı asmaya devam ettim. Yürümek çok garip hissettiriyordu - acıyan popom ve ezici uyarılmışlığım arasında ve hala külot rahatlığı olmadan, birinin eteğimin altına bakacağı konusunda sürekli korku içindeydim. Partide kısa bir etek giymek *zorunda* kalmıştım ama elbette o gece iç çamaşırlarımı ve gururumu kaybetmeyi planlamamıştım. Rahatsızlığıma rağmen Manson'a yakın durdum ve itaatkâr olmak için elimden geleni yaptım - ilk başta.

Onu iyi bir kız olmanın çok ama *çok* zor olduğu konusunda uyarmıştım.

Onun da benimle aynı işkenceyi hissetmesini istiyordum. Beklemeye nasıl dayanabilirdi? Bana şaplak atmak onu tahrik etmişti ve bana her emir verdiğinde aynı zevki yüzünde görebiliyordum. Ama bu, seks arzusundan bile daha yoğun bir şekilde bana acı çektirme, beni çaresiz bırakma, beni inkâr etme arzusu olduğu anlamına geliyordu. Bu dehşet vericiydi.

İyi olmaya çalıştım. Ama aşağılayıcı görevlerim beni ıslatmaya devam etti ve uzadıkça hayal kırıklığım daha da arttı. Çaresizce banyoya kaçmayı planlamaya başladım, orada bir tanesini hızlıca ovabilirdim ve belki de fark etmezdi.

Gece yarısına yaklaşıyordu. Fıçılar ortaya çıkarılmıştı, insanlar havuza atılıyor ve kostümelerini suya atıyorlardı. Manson ve ben oradaki en ayık insanlardık, kimsenin umurunda değildi. Manson sürekli tanıdığı insanları görüyor, sohbet etmek için duruyor, gülüyor ve şakalaşıyordu. *Herkesi* tanıyor gibiydi - bizim liseye gitmemiş olanları bile. Sadece bu da değil, hepsi ondan gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Onu gördüklerinde insanların yüzleri aydınlanıyor, ona cevap verdiklerinde daha hızlı konuşuyorlardı. Onların coşkusunu görmek beni gerçekten gururlandırdı. Onun yanında olan *bendim*, arkadaşlarına içki getiren *bendim*.

Ama aynı zamanda azgınlıktan kıvranan bendim, kığım hala kızarmış ve acıyordu, umutsuzca Manson'ın bacağına bir köpek gibi sürtünme dürtüsüne direnmeye çalışıyordum.

Kyle'la çıktığımda gurur duymuştum - insanların kıskançlıklarının tadını çıkarmış, kıskançlıklarını içime çekmişim. Kyle ve ben birbirimizin statü sembolleriydik - her ne kadar oldukça boktan olsak da. Liseden kalma tek tutunacak dalım buydu ve bu... bu oldukça ezikçe bir şeydi.

Görünüşe göre sadece arkadaşlıkları değil, hayranlığı da olan Manson'ın aksine. Onu hep yalnız biri olarak hatırlardım, belki de okuldan atılmadan önce de yalnızdı. Ama bu değişmişti. *Çok şey* değişmişti.

Birisi sarhoş DJ'i ortamı yumuşatmak için tüyler ürpertici, akıldan çıkmayan bir parça çalmaya ikna etti, böylece avlu birdenbire hareketli dans müziği yerine keman tellerinin yavaşça çekilmesi ve gümbürdeyen bir davul sesiyle doldu. Serin hava iyice soğumuştur ve Manson bilgisayar işletim sistemleri ve Java gibi bir şey hakkında gözlüklü bir çiftle konuşurken kollarımı kendime sardım. Isınmak için gidebileceğim yakın bir yer bulma umuduyla etrafıma bakındığımda, partiye başka bir grubun daha yeni geldiğini fark ettim.

Kalbim karnıma düştü. Damarlarımda soğuk bir korku dolaştı. Farkında olmadan, kendimi Manson'ın yanına doğru sıkıca sıkıştırdım.

"Ne oldu?" dedi, benim baktığım yöne bakarak. "Sorun ne-" "Palyaçolar," diye tısladım. "Lanet olası *palyaçolar* var."

Üç adam yan kapıdan bahçeye doğru yürüyordu, ellerinde biralar, gülüşüyor ve birbirlerini itip kakıyorlardı. Birbirine uyan siyah tulumlar giymişlerdi, saçları kısacık kesilmişti ve üçünün de

yüzünde korkunç, soluk beyaz bir boya vardı. Gözlerinin etrafı siyah şekillerle doldurulmuştu ve dudaklarında

siyah boya ile abartılarak korkunç pürüzlü sırtışlara dönüştürülmüştür.

Onlara bakmamak için hızla arkamı döndüm. Tipik parlak sirk palyaçoları değillerdi ama yine de midemi bulandırıyorlardı.

"İçeri girelim," dedim çabucak. Ama Manson yaklaşan palyaçoları fark etmişti ve yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi.

"O adamları tanıyorum," dedi. "Hey Vincent! Lucas!"

"Sakin onları arama!" Korku içinde kolunu kavradım. Geriye doğru gergin bir bakış, palyaçoların isimlerinin söylendiğini duyduklarını ve doğrudan bize doğru geldiklerini söyledi.

"Hayır, hayır, hayır-"

Manson kolumu tutarak dehşet içinde eve doğru koşmamı engelledi. "Sen..." Sanki inanmıyormuş gibi güldü. "*Gerçekten* palyaçolardan korkuyor musun?"

"Evet!" Fısıldadım. "Ürkütücü ve iğrençler ve - aman tanrım -"

Tam oradaydılar, Manson'a kocaman sarılmışlardı, sırtını sıvazlıyorlardı, ağızlarından anlamsız bir konuşma dökülüyordu. Odaklanabildiğim tek şey o korkunç boyalı yüzleriydi. Abartılı gülümsemeleri, dişlerini gösterip gülümsedikçe daha da kötüleşiyordu.

Ugh. İğrenç. Eve doğru koşmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Dişlerimi sıktım ve ellerimi arkamda sıkarak garip bir mesafe bıraktım. Eğer gidersem Manson beni azarlardı ama palyaçolarla aramda mümkün olduğunca çok mesafe olmasını istiyordum.

Ne yazık ki benim için, bakışlarım fark edildi. Palyaçolardan biri soğuk bir şekilde bir ayağımdan diğerine geçtiğimi fark etti ve kibar olmaya karar verdi.

"Hey, merhaba, ben Jason," diye ince elini uzattı. Uzun parmaklar, soluk bir ten. Elini sıkarken kesinlikle ürperdim. "İyi misin? Biraz, uh-"

"Palyaçolardan korkuyor," dedi Manson, sesi o kadar eğlenmiş geliyordu ki onu tokatlamak istedim. "Bu gece için benim kölem."

"Öyle *deme* lan," diye tersledim ama artık çok geçti. Sır ortaya çıkmıştı.

Jason bana uzun ve değerlendirici bir bakış atarken, içlerinden biri Manson'ın sırtını sıvazladı: "Aferin adamım," dedi.

"Sen Jessica Martin değil misin?" dedi. "Amigo kız mıydın?"

"Evet," diye isteksizce cevap verdim. Kendimi Manson'ın arkasına saklamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum - kendimle onlar arasına bir tür bariyer koymak için herhangi bir şey. Aptalca geliyordu ama elimde değildi. Palyaçolar ürkütücü, iğrenç ve tekinsizdi - onlarda bir şeyler *yanlış geliyordu*.

"Sizi doğru düzgün tanıştırayım," dedi Manson, kolunu belime dolayarak ve beni yanına çekerek. Ona sertçe bastırdım. "Bunlar Jason, Vincent ve Lucas."

"Harika, merhaba, evet, tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandım, yüzüme çok sıkı, çok rahatsız edici bir gülümseme yerleştirmeye zorlayarak. Şimdi onlara doğrudan bakmaya zorlandığım için, tüm o makyajın altında, oldukça çekici olmasalar da gerçekten normal görünümlü adamlar olduklarını söyleyebilirdim. Manson hep birlikte metal atölyesinde çalıştıklarını ve Lucas'ın bir grup kurduğunu anlattı ama onlara yakından baktıkça dikkatim daha da dağılıyordu. Vincent'in tulumunun üst kısmında renkli dövmelerden oluşan bir tepe vardı, Jason el yapımı gibi görünen çok sayıda yüzük takıyordu ve Lucas'ın kulaklarında büyük, gergin siyah tüneller vardı.

Korkum ve işkenceli azgınlığının birbirine karıştığı bir yerde, çok garip bir tepki oluşuyordu. Korkunç görünüyorlardı ama vücutları kaslıydı ve gülümsemeleri neredeyse büyüleyiciydi. Ne kadar ürkütücü görünseler de aslında hoş görünüyorlardı. İçlerinden biri kolonya sürüyordu, Manson'ın karanlık, misk kokusuyla *tezat* oluşturan parlak ve narenciye kokulu bir şey. Bana

dokunacakları düşüncesi beni biraz heyecanlandırdı - ama Tanrım, o korkunç palyaço makyajı...
"Titriyor!" Vincent güldü. "Bu sadece boya, kızım! Seni yemeyeceğiz."

"Ya da belki öyle yaparız," dedi Lucas dişlerini sıkarak ve ben çığlığımı bastırarak Manson'ın elini kavradım.

"Sadece üşüyorum," diye mırıldandım öfkeyle, sıcaklık yüzüme hücum ederken. Kendimi köşeye sıkışmış bir tavşan gibi hissediyordum, hangi kurdun önce bana saldıracağını görmek için bekliyordum. Aynı zamanda çok azgın bir tavşandım: korkudan hasta hissetmek yerine, bu bana bir endorfin yüksekliği veriyordu.

Palyaçoları hiç sevmemiştim, *hiç*. Ama onlarla yüzleşmek Manson'ı memnun ettiğim anlamına geliyordu, iyi bir kız olduğum anlamına geliyordu ve sonunda beni içeri alıp beynimi sikmesine bir adım daha yaklaştığım anlamına geliyordu.

"Onu korkutmak konusunda endişelenmeyin çocuklar," dedi Manson beni biraz sıkarak. Kavrayışı güven verici derecede sıkıydı. "Bu onun için iyi bir eğitim."

"Kulüpten mi?" Vincent söyledi. Onun hangi "kulüpten" söz ettiğini bilmiyordum ama Manson biliyordu anlaşılan. Başını salladı.

"Hayır, o bir acemi. Liseden Kyle'ı hatırlıyor musun? Onun kız arkadaşıydı."

"Evet, evet, ben de öyle düşünmüştüm," Vincent başını sallıyordu. "Bayan Popüler'in böyle sapıkça şeylerle ilgileneceğini kim bilebilirdi ki?"

"Öğreniyor," diye gülümsedi Manson bakışlarım karşısında. Hâlâ ona vurmak istiyordum: beni reddettiği için, bana şaplak attığı için, beni beklettiği için, orada durup korkumla yüzleşmek zorunda bıraktığı için. Yumruklarımı kontrol altında tutmayı başardım ama dilimi değil.

"Manson... yapamaz mıyız... yapamaz mıyız..."

"Arkadaşlarının yanında fısıldaşmanın kabalık olduğunu bilmiyor musun?" Manson, beni onların önünde azarlamaktan ne kadar keyif aldığını belli eden bir ses tonuyla azarladı. "Sadece *ne* yapamaz mıyız? İçeri girsek de sonunda sikilsen olmaz mı?"

Tepeden tırnağa kıpkırmızı olmuş olmalıyım. Onlar gülerken gözlerim palyaçolar arasında gidip geliyordu. Ama kafaları karışmış ya da duruma şaşırmış gibi görünmüyorlardı. Belki de buna alışkınlardı. Belki de bu Manson'ın *işiydi*. Belki de Manson'ın emirlerini yerine getiren ve botlarını öpen başka kızların da olduğu düşüncesi zihnimi işgal etti ve kıskançlık beni şok edici bir yoğunlukla sardı.

"Hadi içeri dönelim," diye sızlandım. "Lütfen Manson... Beni yeterince beklettin..." Elim göğsünden aşağıya ve kot pantolonunun üzerinden geçti. Sertliğini hissettim ve sıktım, geniş, yalvaran gözlerle ona baktım.

İrkilmedi bile.

"Sen daha iyi bilirsin meleğim," diye uyardı. "Bu benim zamanımda, senin değil. Ve bana doğru düzgün hitap etmeyi ihmal ediyorsun."

Bunu arkadaşlarının önünde söyleyemezdim, *yapamazdım*. Aralarında gergin bir şekilde ileri geri baktım ve palyaçoların yüzlerindeki hevesli ifadeleri fark ettiğimde utancım daha da arttı. Beni kıvrandırken görmekten zevk alıyorlardı.

"Burada söyleyemem," diye irkildim. "İçeri girmek istiyorum. *Hadi* gel." Sesim kendi kulaklarıma bile huysuz ve son derece şımarık geliyordu.

"Beni memnun etmekten çok senin hakkında ne düşündükleri konusunda mı endişelisin Jess?" dedi Manson ve dudak büktü. "İyi kızlar böyle davranmaz."

Yaklaşan cezayı hissedebiliyordum ve ellerimi ondan çekip göğsümde birleştirirken öfkeyle inledim. Buna daha fazla dayanamazdım. İnmek zorundaydım. Şimdi.

Manson azarlamaya devam edemedi, "Tuvalete gitmem gerek," diye mırıldandım. "Hemen döneceğim."

Beni durdurmaya çalışmasını bekledim. Onun yerine yavaşça, "ok uzun sürmesin," dedi. Ben acele ederken

"O çok şımarık çocuklar. Onu evcilleştirmenin tek bir iyi yolu var." Eğer başka bir şaplak için geri geleceksen, en azından önce ben boşalacaktım.

Tuvalet doluydu elbette ve sarhoş bir kız nihayet dışarı çıkana kadar kapının önünde sabırsızlıkla bekledim. Arkamda bir sıra oluşmuştu, bu yüzden hızlı olmam gerektiğini biliyordum. Orada, sessiz odada tek başıma, nihayet aynada kendime iyice bakabildim. Saçlarım hâlâ iyi görünüyordu ve makyajım da neyse ki bozulmamıştı ama bunun değişmesi an meselesiydi.

Merakla döndüm ve aynada kıcıma bakabilmek için eteğimi yukarı çektim. Kıpırmızıydı - hala sıcaktı ve Manson'ın eli yüzünden acıyordu. Yerimde sıkıca tutulmuş ve kaçmak için çaresiz olduğum pozisyonumu hatırlamak bile dudağımı ısırma ve ayak parmaklarımı kıvırmama neden oldu.

Tanrım, bunu tekrar yapmasını istedim. Canımı yakmasını *istedim*. Canımı yakmasını, sikmesini, çığlık attırmasını. Onu kızdırmıştım, bunu biliyordum, bu yüzden dışarı çıktığımda en azından beni bekleyen başka bir acımasız şaplak olasılığı vardı. Ya bunu arkadaşlarının önünde yaparsa? Ya bu sefer mahremiyet yoksa?

Aynada hâlâ kızarmış kıcıma bakarken önümdeki duvara yaslandım ve elimi eteğimin altından geçirdim. Parmaklarım klitorisimin üzerine kaydı ve hızla, öfkeyle ovuşturdum. Çok uzun süremezdi... insanlar bekliyordu... Sessiz kalmak için dudağımı ısırdım, Manson'ın elinin kızarmış tenime vuruşunu düşündüm.

Kapı sert bir şekilde vuruldu ve ben nefes nefese, "Bir dakika... bir dakika..." dedim. Çok yaklaşmıştım. O kadar uzun süredir o kadar yüksek bir uyarılma halindeydim ki, fazla bir şey gerekmedi. Parmaklarım kayganlaşmıştı ve gözlerimi kapattım. Kapıya daha fazla vuruluyor, lanet olsun...

Manson'ın beni eğdiğini, kolunun altında sıkıca tuttuğunu, palyaçolar izlerken beni azarladığını, kontrolsüzce ağlayana kadar tokatladığını hayal ettim -

Daha fazla vurma. Artık kızgındı, ısrarcıydı. Kahretsin, bu şekilde boşalamazdım. Hayal kırıklığıyla yüksek sesle homurdanarak eteğimi aşağı çektim, kapıyı çekip açtım ve "Tanrım, işim *bitti*, tamam mı, böyle bir pislik olmak zorunda değilsin-" diye bağırdım.

Manson beni banyoya geri itti ve kapıyı arkasından kapattı. Beni tuttu, kollarımdan kavradı ve duvara yasladı. Parmaklarımdaki uyarılmanın yapışkanlığının suçlulukla farkındaydım, bu itaatsizliğimin lanetleyici bir göstergesiydi.

"Kahretsin... Manson..." Sanki beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi bana bakıyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun meleğim?" dedi. Bileğimden tutup elimi yukarı çekti. "Parmaklarında ne var böyle? Gizlice kaçıp böyle yaramaz bir şey yapabileceğini mi sandın?"

Onunla yüzleşirken nefesim titredi. "Ben... um... orada bekleyen insanlar vardı..."

"Artık değil," diye gülümsedi. "Burası büyük bir ev, kullanabilecekleri başka banyolar da var. Onlara doğru yolu gösterdim. Kendimize biraz zaman ayırmamız gerek."

"Bana zarar verecek misin?" Fısıldadım.

"Oh evet. Hayal edebileceğinden çok daha fazlası. Güvenli kelimeni hatırlıyor musun?"

"Evet." Dehşete kapılmam gerekirdi ama tüm vücudum beklentiyle uğulduyordu. Cezalandırma fantezilerim gerçeğiyle kıyaslanamazdı.

"Eğer bir çizgiyi aşarsam, onu kullansan iyi edersin. Anladın mı?"

Tekrar başımı salladım. Kukum sıkıştı ve bacaklarımı birbirine kenetleyerek sızlandım. Birkaç yıl önce kendimi şu anki halimle görseydim - güldüğüm çocuğun önünde sızlanıp damlarken - dehşete düşerdim. Buna inanmazdım.

Hala inanmakta güçlük çekiyordum.

Manson beni bir aşağı bir yukarı süzerek, "Yeni bir dersin zamanı geldi Jess," dedi. "Sadece birkaç

Saatler önce o küçük tatlı kıcımlı dövüyordun. Bunun nasıl bir his olduğunu şimdiden unuttun mu?" Kollarımı bıraktı ve acıyan kıcımlı sıkamak için uzandı. Acı dolu inlemelere karışan bir çığlık attım. Dokunuşu heyecan vericiydi. Beni daha sıkı, daha sert kavramasını istiyordum. Beni tekrar duvara çarpmasını istedim.

"Unutmadım!" Kıcımlı tutuşu beni ona yaklaştırdı ve ben de daha fazla bastırdım. "İtaat etmeyi çok zorlaştırıyorsun! Ve sen bana kendime dokunmamamı söylemedin!"

"Seni küçük velet," diye kıkırdadı. "Sana acı çektiğini görmek istediğimi söylemiştim. Seni kıvrandırken görmek istedim. Bu zevki benden alamazsın." Onaylamaz bir ifadeyle başını salladı. "Keşke küreğim yanımda olsaydı... Tanrım, o tatlı şeyle kıcımlı mosmor etmek sana olması gerektiği gibi itaat ettirirdi."

Titriyordum. Korkumu öfkeyle mi, azgınlığımı şımarıklıkla mı maskeleymek istediğimi, yoksa tehditlerinin beni kırıp tekrar yalvarmamı mı sağlayacağını bilmiyordum. Bir küreği vardı... Kelimenin tam anlamıyla acı vermek ve aşağılamak için aletleri *vardı*. Tam bir ucubeydi.

Tanrım, bayıldım. Keşke küreği de yanında olsaydı.

Küstahlık yerine farklı bir taktik uyguladım: tatlılık. "İyi olmak için çok çabalıyorum!" diye sızlandım. "Hadi, Manson... Efendi... lütfen... eğer inmeme izin verirseniz..."

"İyi davranış için pazarlık yapmam, meleğim. Tanrım, bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi bilmiyor musun? Bana her zaman gülen kızı cezalandırmanın ne kadar iyi hissettirdiği hakkında bir fikrin var mı?" Yüzümü ellerinin arasına aldı, beni duvara bastırırken tutuşu şefkatliydi. "*Sızlanmanı*, şikâyet etmeni ve kıpkırmızı olmanı izlemek... ama yine de her dediğimi yapmak? Bu çok iyi."

"Sen bir pislisin," diye inledim. "Bunu çok istiyorum, Manson..." "Ne?" Yumuşakça söyledi. "Ne istiyorsun?"

"*Seni* istiyorum! Sadece sevişmek istiyorum, lütfen, beni o kadar tahrik ettin ki dayanamıyorum, bu beni delirtecek!" Nefesim kesildi, çaresizliğim patladı. "Lütfen beni bekletme, lütfen sadece - sadece - beni domalt ve sik beni!"

İçim cız ediyordu ama elimde değildi. Bu işkenceli bekleyişi sona erdirecek tek şey yalvarmaksa, yapacağım şey buydu. Manson kıkırdıyor, sonra yüksek sesle gülüyordu ve sonunda sustuğumda acıyarak, "Ah, Jess. Zavallı kız. Seni becerecekler, güven bana. Yakında öyle bir sikileceksin ki bir hafta boyunca doğru düzgün yürüyemeyeceksin. Ama önce..." Cebinden bir şey çıkardı: daha önce benden aldığı o ince pamuk ve lastik parçası, tangam. Yüzümün önünde sallandırdı. "Bunu hâlâ geri istiyor musun?"

"Evet lütfen," sesim küçüktü, yenik düşmüştüm. Eğer tangamı teklif ediyorsa, bu daha fazla bekleyeceğim anlamına geliyordu.

Arzumdan ağlayacak gibi hissediyordum.

"Cesaretin için bunu ağzına koymayı reddettiğine inanamıyorum," dedi. "Eğer yapsaydın her şeyin ne kadar farklı olabileceğini bir düşün."

"*Yapamam!* Herkesin önünde olmaz..."

"Bana hizmet etmende gururun yeri yok." Tangayı yüzüme yaklaştırdı, dantelli kumaşı yanağıma doğru okşadı. "Bu cesaretin peşini bırakamam Jess. Bunları ağzına sokmanı *gerçekten* görmek istiyordum."

Yutkundum. "Manson...lütfen..."

"Onları ağzına koy." Sesi nazikti. "Ağzına koy, yüzünü duvara dön ve eğil."

Aklım başımdan gitti. Eğil... Tamamen açıkta kalacaktım. Her yerimi görecekti... damlayan her et parçamı. Beni kucağında şaplaklarken de görmüştü elbette... ama her teşhir aynı derecede

mahrem, aynı derecede aşağılayıcı ve aynı derecede heyecan verici hissettiriyordu.

Yasak fanteziler kafamda uçtu. Parmaklarının beni okşadığını düşündüm... beni ayırdığını... içime bastırdığını...

Ağzımı açtım, tıkaçımı bekliyordum. Gözlerinde bir ateş yanmadan önce, yüzünde kabullenişimden kaynaklanan bir şok titreşimi vardı. Tangayı ağzıma bastırdı - tam olarak bir ağız dolusu değil ama deneyebileceğim herhangi bir sesi bastırmaya yetecek kadar. Kolayca tükürebilirdim ama ağzımı içinde tutacak kadar kapattım. Yavaşça dönmeden, belimden eğilmeden ve ayak bileklerimi tutmadan önce bir anlığına -uzun, gergin bir an- gözleriyle karşılaştım.

Topuklu ayakkabılarım bu pozisyonu özellikle zorlaştırıyordu. Kığımın tamamı sergileniyordu, kısa eteğim işe yaramazdı. Manson'ın botları arkamda duruyordu, dudak parlaticılı öpücüklerimle kaplıydı. Dakikalar geçerken hiçbir şey söylemedi, sonsuzluk gibi gelen dakikalar.

"Bacaklarını aç," dedi. "Açılmanı istiyorum. Hepinizin."

Ayaklarımı birbirinden ayırdım ve serin hava tenimi öptü. Bekledim ve bacaklarım titremeye başladı. Pozisyonun zorluğu ve giderek artan uyarılmışlığım, bu pozu uzun süre tutmamı imkânsız hale getirecekti. Manson yine sessizdi. Neredeyse dayanamayacaktım.

"Kendini benim için aç."

İçimden bir inilti kaçtı. Her komut çok yavaş, çok metodik bir şekilde geliyordu. Bana oyalanmam, aşağılanmışlığımın derinliklerini gerçekten hissetmem için zaman veriyordu. Bunun için ondan nefret ediyordum. Nefret ediyordum... seviyordum... daha fazlasını istiyordum. Hassas yerlerimi tutmaya çalışarak geriye uzandım. Parmaklarım kaygandı ve labialarımı zar zor açabildim, herhangi bir kavrama yapamadım.

Sonunda kendimi ayırmayı başardığımda Manson halime kıkırdıyordu. Tanrım, kendimi çok pis hissediyordum. Kendimi çok açıkta hissettim. Bana dokunmadı, bana bir adım bile yaklaşmadı. Keşke yapsaydı. Umutsuzca dokunmasını istiyordum.

Ağzımda tükürük birikiyordu. Yutkunamıyordum, yakında salyalarım akmaya başlayacaktı. Aşağılanma üstüne aşağılanma. Parmaklarım kaydı ve yeniden ayarlamak zorunda kaldım, dudaklarımı birbirinden ayırarak ıslak ve sızan deliğimi ortaya çıkardım. Nefesinin değiştiğini duydum - bir soluk alma ya da yumuşak bir kahkaha olabilirdi.

"Tanrım, bu kadar muhtaç olman çok acınası." Sesi zalimce değildi, alaycı değildi. Bunu basit bir gerçekmiş gibi söyledi ve ben de tanga'nın etrafında inleyerek onayladım. "Kendine dokunmak için banyoya kaçırıyorsun, ne kadar yaramaz bir kızsın. İnmayeli uzun zaman oldu, değil mi?"

Eğer tutarlı kelimeler üretebilseydim, kabul ederdim. Kyle'dan ayrıldığımdan beri başka erkeklerle birlikte olmuştum; gündelik seks en sevdiğim stres gidericiydi. Ama bu seksten daha fazlasıydı: Bu içimde başka bir arzu uyandırmıştı, daha önce hiç tatmin etmediğim acımasız ve alışılmadık bir şeye karşı duyduğum bir arzu. Doyurulmayı talep eden, kükreyen bir canavardı bu.

Manson çömeldi ve başımın bacaklarımın arasına sarktığı yerden bana baktı. Gülümsedi: son derece sadist, kurt gibi bir sırtış. "Yoksa tuhaf bir adamın botlarını yalaman emredildiği için bu kadar azdın ve rahatsız mı oldun? Şaplak yemek ve merhamet dilenmek seni azdırmaya yetiyor mu? Tam bir ucube." Bakışları değişti ve doğrudan deliğime baktığını anladım.

Tanrım, lütfen, dokun bana, dokun bana, doldur beni!

"Hizmet ve disiplin," diye mırıldandı. "Sende eksik olan bu. Bu kadar basit emirleri yerine getirdiğiniz için ödüllendirilmeyi bekleyemezsiniz."

O kadar çok istiyordum ki - beni yeterince bekletmemiş miydi? Salyalarım dudaklarımda toplandı ve damlamaya başladı. Tangamı tükürme dürtüsü artıyordu ama rahatsızlık *doğru* geliyordu. Buna ne kadar uzun süre katlanırsam o kadar iyi hissediyordum, çünkü bu hâlâ itaat ettiğim anlamına geliyordu. Hala onun emirlerine uyuyordum. Ödülümü kazanıyordum.

Bu kadar basit komutları yerine getirdiğiniz için ödüllendirilmeyi bekleyemezsiniz.

"Jessica, bana bak."

Farkına varmadan gözlerimi kapatmıştım, ama açıp açılmış bacaklarımın arasında baş aşağı duran ona baktım.

"Kendini parmakla," dedi usulca. "Sadece bir parmak. Yavaşça."

"*Lütfen... lütfen*, siktir..." Kelimeler anlaşılmazdı, tanga tarafından yutulmuştu. Bunu onun önünde yapmaya kendimi nasıl ikna edebilirdim? *Her şeyi* görecekti. Hayır deme seçeneğim vardı. Bana bir güvenlik kelimesi vermişti ve eğer ihtiyaç duyarsam onu kullanmamı *istemişti*. Ama ben o ihtiyacı hissetmedim. Aşağılanmış hissettim... utandım... tahrik oldum... Korkmuştum ama kötü anlamda değil.

Bana ne yapacağından değil, onun emriyle ne yapmaya hazır olduğumdan korkuyordum.

Tek parmağımla yavaşça amımın içine bastırdım. Etim ayrıldı, yumuşak ve kaygandı. Pembe akriliklerimin batmaması için dikkatlice hareket etmem gerekiyordu. Sadece bir parmak yeterli değildi ama ince uyarım nefesimin titremesine neden oldu. Gözlerimi tekrar kapattım, o beni izlerken ona bakmaya dayanamıyordum.

"Siktir git. Hadi, Jess. Gir ve çık."

Neden benimle konuşarak durumu daha da kötüleştirmek zorundaydı ki? Parmağımı dışarı kaydırdım, sonra yavaşça geri soktum. Sonra tekrar ve tekrar. Gözlerim kapalıyken bile bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Parmağımı her sokuşumda daha fazla ıslaklık çekiyordum. Klitorisim ihtiyaçtan şişmiş gibi hissediyordu. Kendimi açık tutmaya devam etmek yerine, diğer elimi bacaklarımın arasına götürdüm ve parmaklarımı klitorisimin üzerinde ovuşturarak titreyen bacaklarım boyunca uyarıcı şoklar gönderdim. Dengemi korumak için başımı duvara yasladım. İnlerken çenemden aşağı salya damlıyor, dizlerimi düz tutmak için mücadele ediyordum. İstemedim, içime ikinci bir parmak ekledim, içeri ve dışarı pompaladım.

Yüksek sesle inliyordum, kimsenin beni duyup duymadığını umursamadan, ne kadar utanç verici olduğunu düşünmeden. Yaklaşıyordum... çok yaklaşmıştım... Tanrım, çok iyi hissettiriyordu, dizlerim bükülüyordu...

"Jessica, dur. Şimdi."

Sesi beynimde bir düğmeye basılmış gibi her şeyi kesip geçti. Gülüyor olması beni neredeyse anında çaresiz, azgın sisten uyandırdı. Parmaklarımı geri çektim, tıkaçımın etrafından küfrediyordum. Çok yaklaşmıştım... çok yaklaşmıştım! Devam etmeliydim, fırsatım varken zevkimi yaşamalıyım! Bunun yerine o kadar hızlı ayağa kalktım ki başım döndü. Tangayı ağzımdan çıkarıp yere fırlattım, sonra yüzüme dik dik bakarak ve sırtımı duvara dayayarak ona döndüm. Orada çömeldi, bana baktı ve keskin dişlerini sırtarak gösterdi.

"Ne komik," diye mırıldandı. "Kendini tatmin etmektense bana itaat etmeyi tercih ediyorsun. Seni hayal kırıklığına uğratsa da... yine de itaat etmeyi tercih ediyorsun. Bu iyi bir şey. Çok daha iyi." Ayağa kalkarken sırtışı genişledi. Bir eliyle boğazımı kavradı ama sıkmadı - henüz değil. Beni orada tuttu, duvara yapıştırdı. Titrediğim için nefesim kararsızdı, ciğerlerimde sıcak ve ağırdı. Serbest eliyle bileğimi kavradı ve yukarı kaldırdı, kendimi tatmin etmek için kullandığım parmaklarına baktı.

"Beklediğimden daha eğlenceliymişsin," dedi usulca. Yavaşça parmağımı ağzına aldı. Temas anında nefesim kesildi. Dili tenimin üzerinde kayıyor, sularımın her damlasının tadını çıkarıyor, ağzı beni hem korkutucu hem de tahrik edici bir şekilde kucaklıyordu. Dudakları şefkatliydi. Emerken dişleri tenimi sıyrıyor, ağzı beni öyle bir emiş gücüyle sarıyordu ki, başka yerlerime de uygulandığını hayal etmekten kendimi alamıyordum. Boğazımı sıkıca kavradı, beni geriye doğru bastırdı, nefes almamı zorlaştırdı ama imkânsız hale getirmedi.

O parmağımı yavaşça ağzından çekerken ben de elimden geldiğince nefesimi içime çektim. Dudaklarını yaladı ve gözleri benimkilerle buluştu. Bakışları acımasız ve açtı. Bakışları gözlerimden ağzıma doğru kayıyordu, sessiz bir soru, vermeye cesaret edemediği bir emir.

Onun yerine ben verdim.

"Yap," dedim. "p beni."

Ağızıma sahip olurken eli boğazımı kavramaya devam etti, vücudu benimkine bastırdı, giydiği koşum takımının metal kayışları göğsüme saplandı ve acı ona daha sıkı sarılmamı sağladı. Ellerim kalçalarını kavradı, sonra sırtına tırmandı, omuzlarına dolandı ve dillerimiz iç içe geçerken onu kendime doğru çektim. Tadı nane, hafif tütün ve biraydı. Dudağımı ısırды, soluğuma güldü, sonra beni tekrar öptü. Aramızda kimin daha sert olabileceği, kimin daha fazlasını talep edebileceği konusunda bir mücadele vardı, sanki bedenlerimizi birbirine kaynaştırmaya çalışıyorduk. Derisini kırmaya kararlı bir şekilde boynunu kaşıdım ve bana karşı ürperdi.

Birdenbire beni kaldırdı, duvara yasladı ve öpüşürken beni orada tuttu. Bacaklarım vücuduna dolandı, ellerim saçlarını okşadı ve vinil şapkasını yere düşürdü. Acıyla seğirdiğini hissetmeyi umarak ensesindeki saçları acımasızca kavradım. Ağızımın içinde inleyene ve demirin tadını alana kadar dudağımı ısırдыm. Damlayan kanı yaladım, dilim çenesinde ve ağızda kayarak şiddetli tadın tadını çıkardım. Bir elini saçlarıma doladı ve kafa derimi acıtacak kadar sertçe çekti, diğer eliyle de eteğimin altından acıyan kıcımlı sıktı. Bana doğru bastırırken kot pantolonundaki sertliği hissettim, o lezzetli horoz beni bekliyordu.

İkimiz de nefes nefese durakladık. Boynundaki çiziklerimden kan damlacıkları akıyordu, tatmin edici bir manzaraydı. Eli hâlâ saçlarıma acımasızca sıkıca kavramıştı. Beni yavaşça ayaklarımın üzerine indirirken göğsü kabarıyor, teninden ısı yayılıyordu ama aramızda mesafe olmasına izin vermiyordu. Uzandı ve elinin tersiyle kanayan dudağımı sildi, kırmızı lekeye küçük bir gülümsemeyle baktı.

"Kanımı akıttın," dedi. "Ve sen benim kanımı akıtmadın."

Kaşları havaya kalktı. "Bu bir sorun mu?"

Omuz silktim, nefes nefese kalmama ve arzudan başım dönmesine rağmen etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım. "Daha fazlasını bekliyordum. Beni burada bulduğunda, beni ağlatacağını düşünmüştüm."

Güldü - tehlikeli bir ses - ve başını salladı, "*İstedığın* bu mu Jess?"

Evet. Onun yerine dedim ki. "Seni tokatlamak istiyorum."

Eğildi, sesi bir fısıltı gibiydi. "Öyle mi? Neden? Beni acı içinde görmek hoşuna mı gidiyor? Devam et." Yanağını hafifçe çevirdi. "Tokatla beni. Sana meydan okuyorum. Bak bakalım ne olacak."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

Avucumun yüzüne çarpma sesi o kadar yüksekti ki, dışarıda müzikten bile duysalar şaşırmasdım. Tüm gücümü, tüm azgınlığımı, ondan ne kadar tahrik olduğuma dair tüm kafa karışıklığımı ortaya koymuştum - ama o neredeyse hiç irkilmedi bile. Onun yerine usulca, "Şimdi seni ağlatmak zorundayım Jessica," dedi.

Banyodan birlikte çıktık, nefes nefese, ellerim onunkilerde kenetlenmişti. Paranoyak yanım kapının önünde bir kalabalığın toplanmasını bekliyordu ama orada sadece sinirli, yarı uykulu bir adam vardı.

"Üst katta," diye fısıldadı Manson ve koridorda, gülen, sarhoş insan kalabalığının arasından bize yol gösterdi. Merdivenleri koşarak çıktık, ayakkabılarımız halı kaplı basamaklarda yumuşaktı. Kalbim hızla atıyordu, sersemlik yüzümde geniş bir gülümseme oluşturuyordu. Merdivenlerin tepesinde beni tekrar yakaladı, acımasızca öptü, elleri saçlarıma dolandı. Her ayrılışımızda sanki bir havuzun yüzeyini kırıyormuşum gibi hissediyordum: Nefes nefese kaldım, görüşüm bulanıklaştı, vücudum hafifledi.

Koridorun sonunda bir kapı vardı, ışıkları kapalı bir yatak odası. Manson cebinden bir çakmak

çıkardı ve ben kapının yanında oyalandırken odanın etrafındaki mumları yakarak odayı titrek turuncu bir ışıltıyla doldurdu.

"Çok uygun bir ortam aydınlatması," dedim, o bana doğru yürürken. "Ne kadar şanslısın."
Gülümsedi. Mum ışığında yüzü tuhaf gölgeler içindeydi ve daha da karanlık görünüyordu,

ve daha gizemli. "Mumlara karşı biraz zaafım var. Bayan Peters aromaterapinin anksiyeteme iyi geleceğini söylüyor."

Kaşlarımı çattım. "Bekle... bu..."

"Bu yatak odası benim. Kimse bizi rahatsız edemez."

Söylediklerinin beynimde tam olarak yer etmesi birkaç dakika aldı. Mumlar yanarken bile odanın çoğunu göremiyordum. Yatağın demir parmaklıklı bir kapıyı andıran büyük ve karanlık bir başlığı vardı. Siyaha boyanmış ve altın pullarla süslenmiş dev bir boğa kafatası duvardan bana bakıyordu.

"Bekle...bekle...bu..." Kekeleydim. "Burası *senin* odan mı dedin?"

"Evet..." Sanki mekânı yeniden tanıyormuş gibi etrafına bakındı ve omuz silkti. "18 yaşıma bastıktan sonra burada yaşamaya başladım."

Buna inanamadım. Manson Reed... Peters ailesiyle mi yaşıyordu? Kasabanın en zengin ailelerinden biriyle mi?

"Nasıl? Neden?" Yakındaki raflarda sıralanmış nik-nakları, plakları, cam vitrinlerde parlayan kristalleri ve hançerleri belli belirsiz görebiliyordum. Güzel şeyler, *değerli* şeyler.

"Bayan Peters bir sosyal hizmet görevlisi," dedi. Rahatsız görünüyordu. "O... *benim* sosyal hizmet uzmanımdı. Annem benim velayetimi almak istiyordu ama babamın yanında kalmasını istediği kadar değil." Boğazını temizledi ve rahatsızlığı daha da belirginleşti - acı çekmiş görünüyordu. "Her zaman 18 yaşıma bastığım gün gitmeyi planlamıştım. Burada kalıp daha fazla dayak yemek istemiyordum. Tavsiye almak için Bayan Peters'a gittim. Ama tavsiye yerine kalacak bir yer aldım."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ne söyleyebilirdim ki? Kasabadaki herkes Manson'ın babasının berbat biri olduğunu, karısıyla kavga edince evi terk ettiğini ve birkaç ay sonra geri döndüğünü biliyordu. Ama kahretsin... Böyle olduğunu hiç bilmiyordum. Hiç sorma zahmetine girmemiştim.

"Bu... bu şey..." Özür dilemek istedim ama hiçbir şey yeterli gelmedi. Lisede yaşadığı onca boktan şeyden sonra eve dönüp daha da fazlasıyla uğraşmak zorunda kalmıştı. Bencil, kendini beğenmiş çocuklar, sırf biz yapabiliyoruz diye onu taciz ediyorlardı. Bu çok yanıltıcı... çok zalimceydi...

"Manson, ben... Çok üzgünüm..."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi kararlı bir şekilde. Onu suçlamadım - ben de geçmişimdeki tüm şeytanları ortaya dökmek istemezdim, özellikle de bunlardan bazılarının neden olan biriyle. "Belki... bir gün. Eğer gerçekten duymak istersen. Sadece... şimdi değil."

"Duymak istiyorum. Bir gün." Ona bir gülümseme verdim, gerçek, içten bir gülümseme. Ciddiydim: Onun daha derinlerini görmek, konuşmasını duymak istiyordum. Bunun ona karşı bir pislik gibi davranmamı telafi edip etmeyeceğini bilmiyordum ama belki bu bir başlangıç olabilirdi.

Önce şaşırdı, sonra yüzüne yumuşak, nazık bir sakinlik geldi. Parmaklarını köprücük kemiğimin üzerinden boğazıma doğru okşadı ve çenemin altına yerleştirdi.

"Bir gün," diye tekrarladı. "Yani seni korkutup kaçırmıyor muyum?"

"Hiç de değil," diyerek ayak parmaklarımin ucuna uzandım ve öpücüğüm bu kez bir talep yerine bir güvenceydi. "Ayrıca, korkmayı seviyorum."

Neredeyse inanamayarak güldü. "Oh, Jess. Lisedeyken yanlış insanlarla takılıyordun, bunu biliyor muydun? Ucubelerin arasına karışabilirdin."

İnanmayarak homurdandım. "Pek çok insan korkutucu şeyleri sever. Ben sadece biraz... daha fazla seviyorum." Sanki bu tamamen normal bir şeymiş ve kesinlikle kendimle ilgili yeni keşfettiğim bir şey değilmiş gibi omuz silktim.

"Tabii ya, bir bakalım: Korkunç şeylerden hoşlanıyor... Acıdan hoşlanıyor... Köle gibi davranılmaktan tahrik oluyor..." Ben gözlerimi devirirken Manson kafasında bazı hesaplamalar yaptı. "Evet, kesinlikle

bana bir ucube gibi geliyor."

"Oh sus." Kollarımı boynuna doladım. "Beni ağlatacağını söylemiştin, hatırladın mı? Dikkatin dağılıyor."

"Öyle miyim?" diye kıkırdadı. "Tek söylemeye çalıştığım, arkadaşlarımla uyum sağlayabileceğini düşündüğüm. Her ne kadar... onlardan korkuyor olsan da."

Ani bir ses beni sıçrattı: karanlık odanın arkasından gelen bir gıcırta... bir adım... bir nefes. Vücudum kaskatı kesildi. Karanlıkta bir şey hareket ediyordu.

"Manson... Manson ne..."

Bir kahkaha duyuldu, ürkütücü derecede tanıdık bir kahkaha - ve sonra karanlığın içinden doğal olmayan üç beyaz yüz belirdi.

"Bizi özledin mi Jess?" Vincent mırıldandı, tam o sırada *üç palyaçoyla* birlikte bir odaya kapatıldığımı fark ettim.

Çılgılık atmış olabilirim. Gözlerimi kapatıp, başımı sallayarak onların gerçekten orada olmadıklarını hayal etmeye karar verirken, içimden hangi sesin çıktığından tam olarak emin değildim. O korkunç ürkütücü yüzler, o geniş sırtıtlar, karanlık halkalı, iskelet gözler. Manson ellerimi aşağı çekti ve bileklerimi kavradı.

"Bu hiç hoş değil Jess," dedi tatlı bir sesle. "Eğlenceyi kaçırmalarına izin veremezdim. Şimdi onları daha iyi tanıyabilirsin."

Sızlanmayı durdurmak için nefesimi tuttum. Palyaçolar karanlıkta oyalanıyor, birbirlerine sırtarak beni izliyorlardı. Ellerim titriyor, kalbim çarpıyordu. Manson'ın elinden kurtulmaya çalıştım ve gömleğine yapıştım, onları görmemek için yüzümü ona doğru bastırdım.

"Gitmek mi istiyorsun?" diye şefkatle kulağıma fısıldadı. "Yoksa korkunla yüzleşmek ve benim için iyi bir kız olmak mı istiyorsun?"

Nefesimi düzene sokmak için kendimi zorladım. Bu palyaçoların isimleri vardı ve beynim canavar olduklarında ısrar etse de o makyajın altında insan olduklarını biliyordum. Başımı yavaşça Manson'ın göğsünden kaldırıp onlara baktım. Görünüşleri odadaki karanlık yüzünden daha da kötüleşmişti: titreyen mum alevleri yüz hatlarının göz açıp kapayıncaya kadar değişip dönüşmesine neden oluyordu. İçlerinden biri -Lucas- yere çömelmiş, gözlerini bana dikmişti. Sırıtiyordu. Arkasında duran Vincent parmağının etrafında bir şey döndürüyordu - mumların ışığını yakalayıp parlayan metalik bir şey.

Kelepçe mi?

Onları gördüğümde içimde zonklayan adrenalin sakinleşmeye başladı. Azalan dehşetle birlikte garip bir coşku, rahatsızlıkla sarmalanmış bir zevk geldi. Gözlerimi yavaşça Manson'a kaldırdım.

"Ben... Ben iyi bir kız olmak istiyorum..." Yumuşakça söyledim. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Çok kötüsün Manson. Bunu sevdim."

Sırıttı ve bir an için benimle gurur duyduğuna yemin edebilirdim. Alnımdan öptü ve "O zaman iyi bir melek ol, sürünerek yanlarına git ve onlara ağzını aç" dedi.

Geri çekildi ve bedeninin benimle palyaçolar arasında oluşturduğu bariyer olmadan, sanki onlara uzun ve dar bir tünelden bakıyormuşum gibi hissettim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve bir elimi diğerinin önüne koyarak yavaşça onlara doğru ilerledim, gözlerimi onlardan ayırmak istememekle umutsuzca başka tarafa bakmak arasında kaldım.

Onlar sadece insan, onlar sadece insan.

Üstümde yükseliyorlardı. Başımı kaldırmaya ve yüzlerine boyadıkları siyah çukurlardan bana bakan karanlık gözleriyle buluşmaya zorladım kendimi. Kollarımı önüme uzattığımda titriyorlardı.

beni, bileklerim bir arada - bir adak.

Vincent'in elindeki kelepçelere bakarak, "Onları bana kilitlesen iyi olur," dedim sıkıca. Savaş ya da kaç tepkisi çok güçlüydü ve beni seğirtiyordu. Kendimi boyun eğmeye zorlamak, içgüdülerimi görmezden gelmek, vücudumu öyle kimyasallar ve hormonlarla dolduruyordu ki, kendimi uyuşturucu etkisi altında hissediyordum.

"Ne kadar iyi bir kız." Vincent kelepçeleri bileklerime geçirdi, soğuk metal kollarımda tüylerimi diken diken etti. Kelepçeler takıldıktan sonra küçük gümüş anahtarı yüzüme doğru tuttu ve sadist bir sırıtışla ellerinin arasında ovuşturdu. Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı - ama ellerini ayırdığında anahtar gitmişti. Yok olmuştu.

"Artık bizimsin küçük melek," dedi Jason, etrafımda dönerek. Arkama baktım ve Manson'ın yatağının ucundaki sandığın üzerine uzanmış, dirseklerini şiltesine dayamış, arkasına yaslanmış olduğunu gördüm.

"Güvenli kelimeni unutma," diye hatırlattı bana. "Ya da ağzın... meşgulse bacaklarına üç kez vur." Parıldayan dişleri karanlıkta parladı ve Lucas yüzümü tutarak beni onlara bakmaya zorladı.

"Böyle daha da güzel görünüyorsun," dedi, sesini alçak tutmaya çalışırken sesi titriyordu. Yüzümü bir o yana bir bu yana çevirdi ve sonra saçlarımı okşayan eller hissettim... eller sırtıma... boynuma dokunuyordu. Kendimi zincirlenmiş, itaatkâr, korkmuş ama kullanılmaya hazır, çaresiz küçük bir oyuncak bebek gibi hissediyordum.

Lucas'ın ayakkabısı dizlerimi tekmeleyerek ayırdı ve Jason yanıma eğildi, karanlık gözleri ürkütücü bir şekilde yüzüme yakındı. Abartılı bir şok ifadesiyle etrafına bakmadan önce yavaşça eteğimi kaldırdı.

"Ne yaramaz bir melek. İç çamaşırı giymiyorsun, ha?"

"Korkmak küçük meleği tahrik ediyor," diyor Manson. "Ne kadar çılgılık atar ve çırpınırsa o kadar ıslanacağına dair bir teorim var."

Ürperdim, korkutucu sözler tam da onun beklediği etkiyi yaratmıştı: klitorisim zonkluyor, içim dolma arzusuyla çarpıyor ve sıkılıyordu. Bir el boğazımı kavradı ve Vincent'in yüzü benimkine yaklaştı, saçlarımın arasından derin bir nefes alıp kulağıma kıkırdadı. Siyah boyalı dudakları önce yanağıma, sonra da boynuma değerek tenimi ürpertti. Jason gelip önümde durdu ve Lucas geri çekilerek görüş alanımdan çıktı. Nedense onları görememek, ürkütücü palyaço suratlarına bakmak zorunda kalmaktan daha da kötüydü.

Jason siyah tulumunun ön fermuarını açarak göğsünü kalın, sert sikine kadar açtı. Koyu renkli, kalın dövmeler onu bir tuval gibi kaplamıştı. Halkalı parmakları penisini kavradı ve yavaşça okşadı, gözlerim bu manzara karşısında büyülenmişti.

"Ben..." Sesim titriyordu, kelimeleri oluşturmak neredeyse imkânsızdı. "Tadına bakabilir miyim... lütfen?"

Üçünden daha fazla kahkaha geldi, karanlıkta etrafımda yankılanan kahkahalar. Vincent'in elleri yüzümün yanlarını çevreledi ve parmakları çenem boyunca bastırarak başımı yukarı ve geriye doğru eğdi, beni yerimde tuttu.

"Aç ağzını," diye tısladı Vincent'in sesi kulağımda. Başka bir el saçlarımı kavradı ve görüş alanımın bir köşesinde Lucas eğildi.

"İyice aç," diye kıkırdadı. İtaat ettim, ağzım o korkunç, kalın fallusun tadına bakmak için sulanıyordu. Jason ağzıma girdi, dilimin üzerinde kayarak, ben itaatkâr bir şekilde ağzımı geniş tutarken yavaşça boğazımı doldurdu.

"Ona kendini iyi hissettir," diye emretti Manson ve ben de dudaklarımı Jason'ın sikinin etrafına kapattım, hafifçe emdim, dilimi başının etrafında kıvırdım. Jason inledi ve boğazımın arkasına

vurarak içime doğru itmeye başladı. Vincent yüzümü sıkıca kavradı ve Jason ağzımı kullanırken beni hareketsiz tuttu.

"Ona bak meleğim," diye fısıldadı Vincent ve ben de itaat etmek için elimden geleni yaptım, Jason'a bakarken gözlerim kocaman açılmıştı, nefesi zevkten titremeye başlarken dişlerini acımasızca gösteriyordu. Aniden

Lucas saçlarımı bırakıp Jason'ın yanına gitti ve takım elbisesinin fermuarını açıp siyah külotunu kenara çekti. Ona bakarken gözlerim büyüdü: Aleti delinmişti, başının altından kavisli gümüş bir çubuk geçirilmişti. Bunu daha önce hiç görmemiştim, hatta birinin bunu yapacağı hiç aklıma gelmemişti ve boğazımın içinde nasıl bir his yaratacağını hayal bile edemiyordum.

Jason elini saçlarıma doladı ve gözlerimi yaşlarla dolduracak kadar sert bir şekilde içime girdi. Aleti zonkladıkça heyecan içime yayılıyor, Vincent'in elleri yüzümden kalkıp sırtımı tırmalıyor ve tırnaklarının batan izlerini bırakıyordu. Kalçalarım uzandı, beni kavradı, sonra canımı acıtana kadar etimi sıkıttı ve ben inledim. Çıkardığım ses Jason'ı çileden çıkardı. Boğazımın derinliklerine bastırdı, boşalırken küfrederek ağzımı tohumuyla doldurdu.

"Aferin Jess," Manson'ın yataktan kalkıp bana yaklaştığını duydum, botları yerde tıkırdıyordu ve parmakları boynumun yan tarafını okşarken omurgamdan bir ürperti geçti. Bu dokunuşun Manson'a ait olduğundan nasıl emin olduğumdan emin değildim - sadece *biliyordum*. Jason geri çekilip kendini dengeledi ve Lucas hiç vakit kaybetmeden onun yerini aldı. Başından beri sertti, derine ve sertçe bastırıyordu. Delicinin iki pürüzsüz topu dilime bastırdı ve boğazımın arkasına ulaştığında metal hissine alışık olmadığım için öğürdüm.

"Sakin ol meleğim," dedi Vincent ve elleri kalçalarımın üzerinden aşağıya, bacaklarımın arasına kaydı. "Lucas pek hoş biri değil, değil mi?"

"Lucas'ın daha dikkatli olması gerekiyor." Manson'ın sesi bir emir gibiydi, tıpkı Lucas'ın etrafında dönerken kolunu kısa süreliğine kavrayışı gibi. Lucas öfkeyle hırladı ama boğazımın arkasına yaptığı baskıyı azalttı, daha yavaş hareket ederek onun cüssesine ve halterinin merakına alışmam için bana zaman tanıdı.

Gözlerimi Manson'dan ayırmamaya çalıştım, karanlıkta sert bir yüz ifadesiyle arkamda durup beni izlerken içimdeki korku yatışıyordu. Ama palyaçolar kısa süre sonra dikkatimi tekrar ele geçirdi; Vincent'in eli eteğimin altından kayarak klitorisimi okşadı ve uyarılmanın etkisiyle neredeyse kasılıyordum. İnledim, dilimi Lucas'ın başının üzerinde gezdirerek etin ve metalin tadına baktım. Vincent'in parmakları aşağı kaydı ve içime bastırdı.

"Oh, çok ıslaksın, küçük melek," diye mırıldandı. Parmaklarını içime pompaladı ve onları geri çektiğinde uyarılmamla kayganlaştılar. Parmaklarını yalayıp temizlemeden önce makaslarken parmaklarının arasında yayılan parlak ipleri izledi. Sonra bana tekrar dokundu, katlanmış bacaklarım titremeye başlayana kadar klitorisimi yavaş ve sert bir tempoda ovdu.

"Boşalt onu Jess," dedi Manson, tekrar görüş alanımdan çıkıp sahnenin etrafında dönerek. İtaat etmeye hevesli bir şekilde Lucas'ı daha derine çekmek için başımı salladım ve kendimi halterin boğazımın arkasına yaptığı baskıyı kabul etmeye zorladım. Lucas'ın vücudu gerildi, hareketleri sertleşti, benim yenilenen heyecanım onu inletti.

"Ne kadar iyi bir küçük fahişe," diye homurdandı. Avuç içi yüzüme temas etti, hafif bir sızı ve ağzım o kadar doluyken olabildiğince hevesle gülümsedim. Beni tekrar tokatladı, daha sert tokatladı, dişlerimle kazara onu vurmadığımdan emin olmak için gücü hala kısıtlanmıştı. Vincent'in klitorisimi uyarması beni titretiyor, kaslarım geriliyor ve orgazmın eşğine getiriyordu.

"Boşalmasına izin yok," diye emretti Manson ve Vincent dokunuşlarını yavaşlattı, ta ki alay etmekten başka bir şey kalmayana kadar ve ben neredeyse hayal kırıklığıyla çığlık atacaktım. Lucas aniden nefesini içine çekip boşalırken titreyerek ağzımı doldurmasaydı çığlık atacaktım.

Onu yuttum, nefes nefese kaldım, nihayet normal nefes alabileceğim bir an bulduğumda başım hafifledi. Vücudumdaki her sinir sanki yanıyormuş gibi hissediyordum, en ufak bir dokunuşa karşı hassastım ve hormonlarımın taşması her şeyi gerçeküstü hissettiriyordu. Tüm dünyam o karanlık oda, gülen üç palyaço, ağzımda onların seksinin tadı... ve her şeyi şeytani bir şeytan gibi izleyen

Manson'dı.

Tanrım.

Kelepçelerimi kısa bir an için çektim, sadece metalin acımasızca kırılmaz bir şekilde derime battığını hissettim. Artık memnun olması gereken tek kişi Vincent'tı ve yavaşça parmaklarını benden çekip dudaklarıma götürdü.

"İyi bir kız ol," diye ısrar etti ve ben de itaatkâr bir şekilde parmaklarını emdim, kendi tadımın, tuzlu ve pürüzsüz tadımın tadını çıkardım. Parmaklarını sikini emer gibi emdim ve ben bunu yaparken kıkırdadı. "Lanet olsun. Buna nasıl karşı koyabilirim?"

Ayağa kalkıp üzerime eğildiğinde şaşkın bir gülümsemeyle ona baktım. Diğerleri sözsüz bir şekilde izliyordu, nefes alış verişlerinin sesi sertti. Arkamdan ayak sesleri geldi ve Manson başımın üstünü nazikçe öptü.

"İyi gidiyor muyum?" Dedim, ona dönüp bakarken kelimelerim tökezledi ve yavaşladı. Bana gülümsedi ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Loş ışıktaki bile onunla ilgili fark ettiğim o kadar çok küçük ayrıntı vardı ki - kulakları delikti ama küpe takmıyordu, burnunda daha önce kırılmış gibi bir eğrilik vardı, dudaklarının ve elmacık kemiklerinin etrafında küçük yara izleri vardı. Yakışıklıydı... neredeyse güzeldi. Gözleri derin ve koyu renkliydi ama yüz hatları yumuşaktı, sadece çenesindeki gerginlikle sertleşmişti.

"Çok iyi, meleğim. O kadar iyi ki sana küçük bir sürprizim var."

İçimde heyecan çiçekleri açtı. Sonra bir tıkırtı oldu ve ateş ışığında bir şey parladı. Manson'ın elinde tuttuğu metalik bir şey.

"Bunu daha önce sormuştun," dedi bıçağı elinde çevirirken, böylece her hareketi ışığı yakalayıp güneş gibi parlıyordu. "Hâlâ taşıyıp taşımadığımı sormuştun. Taşıyorum. Aynısı, eski sevgilini korkutup kaçırdığım bıçak. Her yere benimle geliyor ve her zaman keskin tutuyorum."

Bıçağı izlerken nefesim göğsümde soğumuştı. Bu kadar yakınımdaki tehlikenin heyecanı hem gülmek hem de ağlamak istememe neden oldu. Mum alevleri Manson'ın gözlerine yansıyor, bakışlarında yanan bir cehennem ateşi vardı. Beyaz lensini çıkardığını fark ettim ama onu daha az korkutucu bulmadım. Kalbim göğüs kafesinde bir davul ritmiyle atmaya başladığında bile gözlerimi başka tarafa çeviremedim.

"Bu bir kelebek bıçağı." Bir klik sesi daha duyuldu, bir parlama oldu ve bıçak kayboldu - elinde kavradığı kavisli sapın içine geri katlandı. Sonra aynı hızla - tıkırtı, parlama - tekrar ortaya çıktı, parmaklarının arasından sihir gibi geçti. "Doğru kullanmak için çok pratik yapmak gerekir... ve bir sürü parmak kesmek."

Bıçağın görüntüsü büyüleyiciydi. Sanki kutsal bir emanete bakıyormuşum gibi hipnotize olmuş, gözlerimi kaçırılmaz hale gelmişim. Manson ses tonunu yumuşatarak yüzüme hafifçe dokundu ve dikkatimi tekrar gözlerine çekti.

"Oynamak ister misin meleğim?" diye sordu yumuşak bir sesle ve bıçağı biraz salladı.

"Bununla mı?" Bir an için nefes almayı unuttum. Hevesle başımı salladım. "Evet... evet lütfen..."

"Bana güveniyor musun?" Bıçak parladı. Kalbim küt küt atmaya başladı. "Evet," diye yutkundum. "Size güveniyorum, Usta."

Bıçak yaklaştı... yanağımı öptü ve soğuk dokunuş karşısında nefesim kesildi. Kulağımın hemen altındaki yumuşak, hassas kızarıklığa yerleşmek için tenimde hafifçe aşağı doğru ilerledi.

"Sana zarar vermeyeceğim meleğim," dedi. "Sadece sana kimin yetkili olduğunu hatırlatmak istiyorum. Sana sadece iyi bir kız olmaya devam etmeni hatırlatmak istiyorum. Böylece Vincent'ın işi bittiğinde, sonunda ödülünü kazanabilirsin. Anladın mı?"

"Evet," diye hızlıca cevap verdim, heyecanla başımı sallama isteğime karşı koydum. O bıçak beni dehşete düşürmeli, çığlık atmama neden olmalıydı. Ama yalan söylememiştim: Manson'a güvenmişim, bana zarar vermeyeceğine güvenmişim - hoşuma gitmeyecek şekilde değil.

Sadece kelimelerden bu kadar zevk alabileceğimi, korkudan bu kadar coşku duyabileceğimi hiç düşünmemiştim. Vincent'a baktım, bıçak boğazıma dayanmıştı ve usulca inledim. "Lütfen... lütfen beni kullan..."

Vincent ağzıma girdi, yavaşça hareket ediyor, uzunluğunu dilimin üzerinde alaycı bir şekilde kaydırıyordu. Başımı kaldırıp ona baktığımda, o palyaço yüzünün bana gülümsediğini gördüm ve dehşete kapıldım. Ama korku sadece zevkimi artırdı ve içimin arzuyla gerilmesine neden oldu. Vincent içime girerken Manson arkamda durmuş, bıçağı şefkatle tenime bastırıyordu.

"Çok iyi gidiyorsun meleğim, çok gurur duyuyorum." Nazikçe konuştu, sesi yatıştırıcıydı. "Ağzın bir horozla doluyken çok güzel görünüyorsun."

Sözleri beni heyecanla kıvrandırdı. Onu memnun etmek, gördüklerinden zevk aldığını bilmek çok iyi hissettiriyordu. Neredeyse tamamen hareketsiz kalmak zorundaydım - çok ani hareket ederek bir kesik riskini almak istemiyordum. Bunun yerine Vincent'ın siki boğazıma girip çıkarken dilimle okşamak için elimden geleni yaptım.

Vincent hızını istediği gibi değiştiriyor, ağzımı bir oyuncak gibi kullanıyor, kendini sabitlemek için saçlarımı tutuyordu. Kendini derin ve yavaş bir şekilde boğazımın arkasına bastırdı, ben onu siktikçe inliyordu. Beni daha sıkı kavrayarak daha hızlı, daha sert hareket etmeye başladı. Manson'ın dudakları boynuma değerek tüylerimi diken diken etti. Bıçağın yanına tüy gibi yumuşak öpücükler bıraktı, dayanıklılığım ve itaatim için beni övdü.

Ben inledim ve Vincent nefesini tuttu, hareketleri sertleştikçe nefesi kesiliyordu. Ağzıma boşaldığında, kendini derinlere bastırdı - boğazıma pompalarken neredeyse boğuluyordum. Ama geri çekildiğinde, yine de hepsini yutmayı başardım ve zaferle gülümsedim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Çenem tükürükle ıslanmıştı - hatta göğüslerime ve sütyenime bile damlamıştı. Bıçak boğazımı terk etti ve Manson başımı geriye çekti, beni öperken yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Ağzı beni tamamen tüketti, dili benimkinin etrafında okşuyordu. Beni dizlerimin üzerine çekti ve ağızlarımız ayrıldığında, yanağımdan ve boğazımdan aşağı öpücükler bıraktı, yaka kemiğime son bir öpücük kondurup çekilmeden önce hassas cildimi nazikçe ısırıldı.

"Artık yalnız kalmamız gerekiyor çocuklar," dedi. "Bizi yalnız bırakın."

Bölüm IV - Bıçak

Manson beni yerden kaldırdı, bir bebek gibi kucakladı. Beni yatağa taşıdı ve sırtımı serinleten pürüzsüz siyah çarşafların üzerine yatırdı. Üzerimde süründü, kolları ve bacakları avının üzerindeki bir canavar gibi beni sardı ve beni tekrar öptü. Başımı geriye itti, böylece boğazım açıkta kaldı ve yavaşça aşağı indi. Öpücükler arasında beni ısırdı, sonra bu ısırıklar sanki beni canlı canlı yiyecekmiş gibi ısırıklara dönüştü. Ellerim hâlâ kelepçeliydi ve umutsuzca ona dokunmak, onu tutmak, tırmalamak istiyordum. Onu tekrar kanatmak istiyordum.

Ama ellerimin ulaşabildiği tek yer kotunun ağ kısmıydı. Parmaklarım temas ettiğinde sertleşmiş, kumaşa bastırılmıştı ve umutsuzca daha hızlı soyunmasını sağlayacağını umarak onu okşamaya başladım. Dokunuşuma karşılık verdi, boynumla omzum arasındaki kıvrımda beni ısırırken birkaç dakika boyunca bana sürtündü ve acıdan çığlık attım.

"Manson, lütfen..." Kelimeleri güçlkle söyleyebildim. "Lütfen... Seni istiyorum-"

"Şşş, şşş, küçük melek." Benden uzaklaştı, ama bu bir mücadele gibi görünüyordu. Saçları aşağıya dökülmüştü ve derin bir nefes alarak tekrar yerine itti. "Ödülünü alacaksın." Parmakları göğsümde, göğüslerimin arasında gezindi. Bir parmağını ince sütyen askımın altından geçirip tenime yapıştırdı. "Ödüllendirileceksin... yavaşça... ve acıyla."

Heyecanla homurdandım ve kalçalarımı ona doğru sürtmeye başladım. Yataktan sıçradı ve gölgelerin arasına geri döndü, böylece onu bir an için zar zor görebildim. Geri döndüğünde bıçak elindeydi. Hızla hareket eden parmaklarının arasında sihirli bir metal parıltısı gibi açıp kapattı.

Dışarıdaki partinin sesleri çok uzakta görünüyordu - tamamen başka bir dünya. Etrafımızı saran karanlık sonsuza kadar uzanabilirdi, evin duvarları yok gibiydi. Başka bir dünyadaydık; zevk ve acının, korku ve heyecanın aynı olduğu bir dünya.

Sadece bir cesareti onurlandırmak için sahneye çıkmıyordum - çaresizce serbest bırakılma dürtüm bile basit şımartma arzusun yanında sönük kalıyordu. Bilinmeyi, korkutucu olanı, yasak olanı deneyimlemek.

Şu anda bilinmeyen, Manson'ın elinde parıldayan ve giderek yaklaşan bir bıçaktı.

Tüm vücudum kalbimin çarpıntısıyla titriyor, adrenalin beynime hücum ediyordu. Manson'ın eli uzandı, saçlarımı okşadı ve kavradı. Kafa derimi çekiştirerek başımı geriye doğru itti, boğazımı bir kez daha ortaya çıkardı, orada bıraktığı ısırıkların acısı hâlâ geçmemişti.

"Bu kadar heyecanlı görünmene bayılıyorum," diye düşündü. "Gözlerin parlıyor. Tüm vücudun titriyor... Nefesinin nasıl titrediğini duyabiliyorum." Kıkırdadı. "İşte görmek istediğim şey bu."

Üzerime eğildi. Titrek mum ışığında yüzü hareketli gölgeler ve tuhaf şekillerden oluşan bir maske, karanlık bir Picasso gibiydi. "Bu bıçağı o pisliklere çektiğimde... çok şaşırmış görünüyorlardı," diye düşündü, sesi yumuşaktı. "Onları nasıl öldürmeye çalıştığımı anlatıp durdular. Onları incitmeye çalışmadım bile Jess. İnsanları incitmekten hoşlanmam... öyle değil... öyle değil."

Bıçağın düz kısmını yanağıma bastırdı. Metal şok edici derecede soğuktu ve irkildim - ama gidecek hiçbir yerim yoktu. Beni tutuşu hareketsiz kalmamı sağladı. Bıçak beni okşadı, nazik ve tehlikeli. Kendimi tamamen hareketsiz tutmak için nefes alış verişimi düzenlemeye başlamıştım. Meditasyon gibiydi, o yavaş ve uzun an. O kadar hareketsizdim ki vücudumdaki her hissi hissedebiliyordum: tenimdeki tüylerin diken diken oluşunu, bacaklarımdaki durmayı reddeden titremeyi, karnımın alt kısmındaki sıcaklık ve gerginliği ve dokunulmak için can atan klitorisimin kabarışını.

Dizi bacaklarımdan arasına girerek onları ayırmaya zorladı. Bıçak tam çene çizgime dayanmıştı ama sonra bıçağın düz kısmı boğazıma dayanana kadar aşağı indirdi. İnledim,

gözlerimi sıkıca kapatarak.

"Hayır, hayır, hayır, Jess," diye nazikçe konuştu, fısıltının biraz üzerindeydi. "Bana bak. Gözlerini görmem gerek."

Gözlerimi tekrar açtığımda durakladı, gülümsemeden önce yüz ifademi dikkatle inceledi. "Aferin kızıma. Çok cesursun." Dizini bana doğru, hassas, şişmiş klitorisime doğru bastırdı. Temasla nefesim kesildi, vücudumdan sert bir ürperti geçti. İnledim ve kalçalarım tekrar sürtünmeye başladı, kendimi ona sürtüyordum.

"Ne pis bir melek. Şu haline bak: O kadar çok mu ihtiyacın var? Bir köpek yavrusu gibi bana sürtünüyor musun?" Dizini bana daha sert bastırdı, öyle ki klitorisime yaptığı baskının şiddeti acı veriyordu. Ama ben yine de gıcırdatmaya, sızlanmaya, boğazımın derinliklerinde inlemeye devam ettim. Çok fazla hareketin bıçağın içimi kesmesine neden olabileceği korkusu sadece daha da sıcak hale getirdi.

Kot pantolonunun hassas tenime değen sertliği gözlerimin dolmasına neden oldu ama durmadım. Loş ışıktaki uyarılmamın dizinde bıraktığı nemi görebiliyordum, kumaş parlıyordu. Yakınına eğildi ve onu tekrar öpme dürtüsü beni ele geçirdi. Ama dudaklarına ulaşamazdım, boğazımdaki bıçakla aramızdaki küçük boşluğu kapatamazdım.

"Güvenli kelimeni hatırlıyor musun?" dedi. Sesi gergin ve sertti, sanki kendini kontrol etmekte zorlanıyormuş gibiydi. Sadece dakikalar olmuştu - saniyeler? saatler? sonsuzluk? - Bana bunu son soruşundan bu yana. Ama şimdi anlıyordum ki onayım ona güven vermişti.

Yanıtım yumuşaktı, sesim ancak bir nefeslikti, şehvetle ağırlaşmıştı. "Evet... Hatırlıyorum..."

Birden bıçak artık boğazıma dayanmıyordu. Eli saçlarımdan kurtuldu ve boynuma dolandı, nefesimi kesecek kadar sıkı ama tamamen kesmedi. Nefes almakta zorlanma hissi içimi ürpertti ve kelepçelerimi çektim, metal derimi ısıırıyordu.

Manson dizini amımdan uzaklaştırdı ve ben hayal kırıklığı içinde haykırdım. "Hayır! Bana dokun lütfen... yapma... yapma..." Ben kıvranırken, kalçalarım kıpırdanırken, her türlü temas için çabalarken gülümsedi. "Lütfen, Manson, buna ihtiyacım var... lütfen..." Kavrışı sıkılaştığında nefesim kesildi, boynumun kenarlarına sertçe bastırdı, kısa bir baş dönmesinden sonra parmakları gevşedi ve ben inledim. Tenim karıncalanıyor, tüm sinirlerim ateşleniyordu. Vücudunun bana sıkıca bastırıldığını hissetmek istiyordum, onu içimde istiyordum.

Beni gerçekten elde etmişti. Kendimi küçük ve zavallı hissediyordum, o kadar gururluydum ki beni becermesi için ona *yalvarmaya* başlamak üzereydim. Ama kelimeler zordu ve onları tutarlı cümleler halinde bir araya getirmek daha da zordu. Sonuç, onun dokunuşuna ne kadar çaresizce ihtiyaç duyduğumu anlatmaya çalışırken ağzımdan işe yaramaz bir akış halinde fokurdayan iniltiler ve kopuk kelimeler oldu.

"Ah, benim zavallı küçük Jess'im," diye güldü bana, işe yaramazlığıma, çaresizliğime güldü. "Sorun ne, hmm? Ne istiyorsun?" Daha da yüksek sesle sızlandım, eline karşı zorlandım, kıvrandım. Eğer dokunmazsa, o zaman umutsuzca kendime dokunmak istedim, kelepçeli ellerimi eteğimin altına kaydardım, parmaklarım labiamın ıslak kıvrımları arasında kayana kadar inledim. Tanrım, evet... zevk vücuduma yayıldı -

"Oh, hayır, hayır, bunu yapamayız."

Birden üzerime çıktı, ellerimi bacaklarımdan arasından çekebilmek için bıçağı bir kenara bıraktı. Yalvararak ve küfrederek onunla mücadele ettim. Cebinden küçük bir anahtar çıkarıp bileklerimden birinin kilidini açması önce beni şaşırttı - ama her iki bileğimi de serbest bırakmak yerine, kelepçeyi kolumu karyolaya sabitlemek için kullandığında şaşkınlığım dehşete dönüştü.

"Hayır, hayır, hayır, Manson, lütfen, lütfen, lütfen!"

Önce bir bileğini, sonra diğerini bağladı - başucundan bir çift kelepçe daha çıkardı

Masa. Kollarım iki yana açılmıştı, kendime dokunmam tamamen imkânsız hale gelmişti. Sadece dokunmak istiyordum - ona, kendime, herhangi bir şeye! Bunu yapamamak tam bir işkenceydi.

Şehvet dolu hayal kırıklığım göğsümde titreşen, çığlık atan bir alarm gibi hissediliyordu. Alay edilmeye, beklemeye, işkenceye dayanamıyordum, dayanamıyordum! "Seni ağlatacağımı söylemiştim," dedi Manson, arkasına yaslanıp bana bakarak ve başını sallayarak. "Küçük melekler izin almadan kendilerine dokunmamayı öğrenmeli, değil mi?" Bacaklarımı ayırmaya zorladı, kalçalarım sertçe vurdu, böylece ben inleyip çığlık atarken onları daha geniş açtım. Amım tamamen açıkta, yayılmış ve gözlerinin bayram etmesi için iffetsizken, "Şimdi seni cezalandırmak zorundayım. Yine de ödülünü alacaksın, ama önce itaat konusunda bir hatırlatmaya ihtiyacın var." Sesi yavaş ve nazikti, sanki küçük ve önemsiz biriyle konuşuyormuş gibiydi. İçimden bir hıçkırık kaçtı.

gözyaşları henüz düşmemiştir.

"Lütfen, Manson, lütfen, özür dilerim, lütfen sadece... sadece... ahhh..." Kalçalarımı istekle yukarı ittim. Beynim parmaklarının içime girdiği, beni açtığı... ağzının üzerime kapandığı, beni emdiği, dilinin içimi keşfettiği düşünceleriyle dolup taşıyordu. Aklımı kaçırıacaktım. Çığlık atacaktım, ağlayacaktım, çaresizce arzuladığım zevki bana vermesi için onu ikna edecek her şeyi yapacaktım. Ama bağlıydım ve prangalarımı çekiştirmek gerginliğimin bir kısmını azaltsa da, onu bana istediğimi vermeye ikna etmek için kesinlikle hiçbir şey yapmadı.

"Yaramaz kız," dedi. "Kaçmaya çalıştığında çok sevimli görünüyorsun. Ne kadar küçük bir mazoşistsin." Altımdaki çarşafı ıslatan, muhtaç, şişmiş bir karmaşa olan amıma baktı. Sonra gözlerinde hınzır bir parıltıyla yatağının başucundaki masaya uzandı ve mumlardan birini aldı.

"Tüm bu güzel, sıcak balmumunu görüyor musun?" Mumu hafifçe eğdi, böylece çeperlerinde biriken balmumu parladı ve yuvarlandı. "Seni birbirinden ayıracağım, açık tutacağım ve dokunmayı çok istediğin için bunun klitorisine damlamasına izin vereceğim." Bu düşünceyle ürperdim, inledim ve o da sempatik bir şekilde gülümsedi. "Seni suçlamıyorum. Bu kadar çok istediğinde iyi olmanın çok zor olduğunu biliyorum. Ama cezalar bunun içindir: böylece iyi bir kız olmayı öğrenebilirsin."

"Evet, Efendim," diye burnumu çektim, yakıcı acıya hazırlanırken ellerimi yumruk yaptım.

"Cezanı bu kadar tatlı bir şekilde kabul etmen çok güzel." Yüzüme nazikçe dokundu ve ben de eline doğru eğildim. Ama bu yumuşaklık uzun sürmedi. Eli yüzümden ayrıldı, göğsümde ve karnımda gezindi. Eteğimin kenarından çekiştirerek bel bandının içine soktu, böylece daha iyi erişebilecekti. Yüzümü izledi ve parmakları daha da aşağıya, dudaklarımın arasına indi. Keskin bir nefes aldım. Klitorisimi ovuşturdu - hafifçe, zar zor dokunarak, o kadar hafifti ki çığlık atmak istedim.

"Lütfen, Usta, *lütfe*..." Nefes nefese inledim. Yalvarışlarıma güldü ve parmaklarını açarak dudaklarımı ayırdı ve beni açığa çıkardı. Mumu yaklaştırdı ve yüzümdeki ifadenin hayal kırıklığından dehşete dönüşmesini izledi.

"Siktir! Lütfen...lütfe...siktir..." Nefesimi içime çektim, kendimi ne kadar acıya hazırlamam gerektiğinden emin değildim. Ne kadar kötü yanacaktı? Ne kadar sürecekti?

"Korktuğunda çok sevimli görünüyorsun," diye mırıldandı. "Çok yüksek sesle bağırmanın çalışmamı sağlar."

Yine de kimsenin sizi duyacağını sanmıyorum."

Mumu eğdi ve iki küçük balmumu damlası düştü. Tenime yapıştılar ve bir an için ateş gibiydi: bir saniyelik yanma, dehşet verici, beni çığlık attırmaya yetecek kadar. Sonra kayboldu ve geriye sadece hızla sertleşen balmumu damlacıkları kaldı, tenimde simsiyah.

Manson mumu tekrar eğdi ve daha fazla damlacık düştü. Sıkılmış dişlerimin arasından inledim.

Beklentiyle o kadar gerilmiştim ki, yanık tenime çarptığında çığlık atmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Manson parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirmek için işkencesine bir an ara verdi. Bu sefer dokunuşu daha sertti, dairesel hareketlerle bana masaj yaparken balmumu derimden kayıyordu. Zevk

içime yayıldı, o kadar yoğundu ki bacaklarımı birbirine sıkıştırmaya çalıştım, ama kalçalarımı tekrar tokatlayarak azarladı, "Kaçmaya çalışma, Jess. İyi bir kız gibi cezayı çek."

Bacaklarımı açık kalmaya zorlarken titriyordum. Manson beni tekrar açmak yerine mumu kalçamın üzerinde tuttu ve sıcak balmumunu acıyan tenime damlattı. Acı daha az korkutucuydu ama yine de her damlada dudağımı ısırarak inledim. Çok geçmeden tenim balmumuyla kaplandı, damlalar ve sıçramalar beni kapladı.

Manson mumu bir kenara bıraktı ve tuvalini inceleyen bir sanatçı gibi eserine baktı. Parmakları iç bacaklarımda gezinerek nefesimin kesilmesine neden oldu. "Şu andan itibaren bunu unutma: Benim iznim olmadan dokunmak yok."

"Hatırlayacağım, Usta," dedim, sonra beni tekrar yayarken nefesimi tuttum. İki parmağıyla beni açık tutarken, orta parmağını beni ovma için kullandı ve dikkatini klitorisime odakladı. "Bu nasıl bir his meleğim? Daha hızlı mı istiyorsun? Daha sert?"

"Evet, lütfen!" Nefes nefese kaldım. Hızını artırdı ve zevkim içimde bir düğüm haline geldi, gittikçe sıkılaştı, yayıldı. Gözlerimi sıkıca kapattım, kendimi coşkuya bıraktım, beni tüketmesine izin verdim. Sadece bir dakika daha devam etse boşalacaktım... sadece birkaç dakika daha...

Umutsuzca sızlanarak elinin karşısında kıpırdandım. Çok yaklaşmıştım... çok yaklaşmıştım... "Henüz değil." Elini çekti ve ben öfkeyle çılgılık attım.

"Siktir! Hayır, Manson, *lütfen!*" Kelepçelere karşı zorlandım, göğsümden çıkan hırıltı kesinlikle canavarcaydı. Ama Manson inanamayarak güldü.

"Ne kadar şımarık bir şeysin. Bana küfretmemelisin, Jess." Öne doğru uzanıp kabaca çenemi kavradı. "Bunu yapmamalıydın. Çok kötüydü. Kötü kızlara ne olur biliyor musun?"

Öfkem hala yüksekti. Eline vurmak istedim ama vazgeçtim. "Benimle alay etmeyi bırak!" Sorusunu duymazdan gelerek homurdandım. "Lütfen! Sadece boşalmak istiyorum, lanet olsun, lütfen!"

"Bunu hak ettiğin izlenimine kapılmış gibisin: iyi davranışlarını sürdürmezsen seni hemen reddedeceğim bir şey değil bu." Sırıttı. "Kötü kızlara şaplak atılır, Jess."

Yüzümdeki kan çekilmişti. Beni zaten tokatlamıştı ve acısı o kadar yoğundu ki bunu tekrar yaşamak istemiyordum. Belki de küçük, mazoşist bir parçam bunu istiyordu - ama bu parçayı görmezden gelmek için çok uğraşıyordum.

"Özür dilerim," dedim gergin bir şekilde. Sonra biraz daha pişmanlıkla, "Özür dilerim, Efendim. Ben... Ben bekleme konusunda iyi değilim."

"Anlayabiliyorum," dedi. "Ve üzgün değilsin, henüz değil. Ama olacaksın."

Bu kadar uzun süre sınırda tutulabileceğimi hiç hayal etmemiştim. Azgın olmamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayabilir miydim?

Manson kendini yeniden konumlandırı, bir dizini uyluğumun üzerine bastırarak açık kalmasını sağladı ve sol eliyle diğer bacağıma bastırdı. Amım da açık tutulmuştu ama artık bacaklarımı kapatmaya çalışmak gibi bir seçeneğim yoktu. Aniden kıcıma şaplak atacağını kastetmediğini fark ettiğimde nefes alışım hızlandı, göğsüm titredi.

Amıma şaplak atacaktı.

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Ben... Buna dayanabileceğimi sanmıyorum..."

"Eğer bu senin için bir sınırsa, bunu yapmayacağım," dedi kararlı bir şekilde. Zevk dolu zihnimin sisi bir anlığına dağıldı ve gerçeğin netliğini görmemi sağladı: Gerçekten onun merhametine kalmış değildim. Onu durdurabilirdim. Tek bir kelime her şeye son verebilirdi.

Bir an düşündüm. Ne kadar korkmuş olsam da denemek istiyordum. En azından bunu deneyimlemek istedim.

bir kez. Acıya olan bu yakınlığımı ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyordum. Ne yapmaya niyetli olduğunu bilmek bile içimde yeni bir heyecan dalgası yaratıyordu. Derin bir nefes aldım ve "Yap şunu" dedim. Güvenli kelimemi hatırlıyorum. Gerekirse söylerim."

"Emin misin?" Çenemin altındaki parmakları bakışlarımı onunkilere kilitledi. Başımı salladım. "Eminim."

Eli temas ettiği anda içimde bir acı patladı. İçimin derinliklerinde zonkluyordu. Bacaklarımı sıkarak kapatmaya çalıştım ama tabii ki işe yaramadı. Çığlıklarım çaresiz bir nefes alışla son buldu: "*Kahretsin... aahh... Usta, lütfen...*"

Bir şaplak daha ve sonra bir tane daha. Acı beni sersemletti, hissin doruğuna çıktım. Vücudum karıncalanıyor, elektrikleniyor, kaslarım geriliyor ve bir sonraki tokadı beklerken titriyordu. Klitorisim ağrıyordu. Her ne kadar acısa da, aldığım zevki inkar edemiyordum.

Manson acımasızdı, elinin her tokadı arasında nefesimi tutabilmem için sadece bir an bırakıyordu - bir sonraki vuruşta tekrar çığlık atmak için daha iyi. Alt kattaki parti müdavimlerinin neler olup bittiğini bilip bilmediklerini sadece hayal edebiliyordum. Keşke melek kanatları takan kızın yukarıda tam bir sürtük olduğunu, inlediğini ve daha fazla, daha fazla, *daha* fazla incinmek için yalvardığını bilselerdi.

"*Lütfen, Efendim!*" Şimdi serbestçe akan gözyaşlarımla hıçkırarak kelimeleri ezdim. Ne zaman ağlamaya başladığımdan emin değildim. Bunlar sadece acı gözyaşları değildi: özgürleştirici, ferahlatıcıydılar. Ağlamak *iyi* hissettiriyordu. Acıya katlanmak, bunun kendi isteğimle olduğunu bilmek, ağlamama, yalvarmama ve mücadele etmeme izin verildiğini bilmek, tam da ihtiyacım olduğu gibi deneyimlememe izin verildiğini bilmek iyi hissettirdi.

Ama nefes nefese kalmıştım. Acı çok şiddetliydi. Manson bana tekrar şaplak atmak yerine, bana vurduğu için hâlâ sıcak olan elini uzattı ve parmaklarını yanağımda gezdirerek gözyaşlarımı sildi.

"Hâlâ iyi misin Jess?" dedi.

Kendimi toparlamadan önce bir an hıçkırdım. "Ben iyiyim... Ben... Siktir... İhtiyacım var... İstiyorum..." "Yeterince cezalandırıldın." Yüzü çok yakındı ve nazikçe, çok nazikçe, dudakları benimkine karşı. "Şimdi boşalmayı hak ediyor musun? Hm? Sence hak ediyor musun?"

Eğer bana daha önce sorsaydı, evet diye bağıırırdım! Tabii ki hak etmiştim! Hak ettim, istedim, *ihtiyacım vardı!* Ama şimdi...

"Sadece bunu hak ettiğimi düşünüyorsan," diye fısıldadım. "Ben... Ben senin kölenim, değil mi? Yani ne dersen yaparım, yani..." Onun gözlerine ağlamaklı gözlerimle baktım ve tüm bu olan bitenin ezici hissi karşısında biraz kıkırdadım. "Sadece boşalmamı istiyorsan."

Gözleri büyüdü, yüzünde şok ifadesi belirgindi. Bekledim, titriyordum, umutsuzca merhametini umuyordum. Çok beklemem gerekmedi.

"Ne kadar iyi bir kız. Ne *kadar* iyi bir kız."

Hafifçe geri çekildi ve bacaklarımı kavrayarak aralarına girdi. Balmumu lekeli kalçalarımı öptü, nefesimin titrediğini hissettiği yerlerde oyalandı. Dudakları amımın sadece birkaç santim uzağındayken bana baktı ve sırıttı. "Lütfen de."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. "Lütfen, Usta, lütfen-"

Yavaşça başladı, ama yine de sözlerimi bir tokat kadar etkili bir şekilde kesti.

Önce sadece nefesi ıslak, hassas tenimde gezindi. Sonra dilinin ucu klitorisimin üzerinden geçti. İnledim ve beni tekrar yaladı. Dilini şişmiş yumrunun üzerinde yavaşça ileri geri oynattı. Her fiske vücudumun sarsılmasına neden oldu, zevk o kadar keskin ve ani ki neredeyse acı vericiydi. Nefes nefese kalmıştım, onu izlerken inliyordum. Bana tekrar baktı, sonra ağzı tamamen üzerime kapandı.

Sıcaklık beni kuşattı, dili uyarılmışlığımlı yaladı ve alıştırdı, deliğimi araştırdı, girişin etrafında alay etti, çaresizce kıpırdandığımda her parçamı okşadı.

Beni tatmin ederken beni izlemeye devam etti ve yüzüm zevkten buruşurken sırtıttı. I

Bacaklarımı başının etrafında sıkıyor, dili klitorisimin üzerinde dönerken titriyordum. Tekrar tekrar emiyor ve yalıyordu, saatlerdir benimle alay eden orgazmın kıyısında gezinene kadar beni geliştiriyordu.

"Bu beni boşaltacak, Usta," dedim titreyerek. "Lütfen... lütfen... boşalmama izin ver..."

Duracağından, beni tekrar reddedeceğinden korkuyordum - bunun yerine iki parmağını içime kaydırды, iç duvarlarımı okşadı, klitorisimi emerken içime girdi. Bu beni sadece uçurumun kenarına itmekle kalmadı, acımasızca tekmeleyerek orgazm çığlıkları atmama neden oldu. Tüm vücudum sarsıldı, kelepçelerim yatak çerçevesine çarpıyordu. Parmaklarını içeriye her sokuşunda, nefes almakta zorlanana, gözlerim geri kaçana kadar orgazm oluyordum.

Kıkırdayarak başını kaldırdı, çenesi ıslak, gözleri parlaktı. Yastıklara yaslandım, nefes nefese kaldım, kendimi gerçekliğe döndürmeye çalıştım

"Ben... Aman Tanrım..." Sanki boğuluyormuşum gibi havayı yutmak zorunda kaldım.

"Manson... bu..." "Daha işin bitmedi meleğim."

Bıçağı tekrar eline aldı - mum ışığını yakalayıp parlamasını izledim. Bıçağı bacaklarımın arasına yaklaştırdı. Hınzırca keskin ucu yaklaştı, yaklaştı... ve traşlı tümseğimde hafifçe gezdirirken nefesimi tuttum, metal soğuk ve acımasızdı.

Bıçak klitorisime dokunduğunda nefesimi içime çektim. Bu şok beni neredeyse zıplatacaktı. İnemeye başladım, bıçağın yassı kısmıyla hassas etimle oynamasını korkuyla izledim, orgazmımın ardından zonkluyordum. İyi hissettiriyordu... çok iyi... sadece basit bir uyarım olmasına rağmen. Metalin pürüzsüz soğuk dokusu beni seğirtti, böyle bir zirveye getirildikten sonra sinirlerim alev aldı.

"Manson, lütfen..." Sesim şehvetle dolu bir sızlanmaydı. Alaycı bir sempati ifadesi takındı.

"Bu küçük melek için yeterli değil mi? Biraz daha ister misin? Belki seni dolduracak bir şey? İçindeki parmaklarımdan gerçekten hoşlanmış gibisin."

Bıçağı elinde çevirdi, böylece bıçağın ağzı kendine bakacak ve sapı uzanacak şekilde tutuyordu. Dikkatlice, bıçağın keskinliği elinin kavisli tutuşunun içine sıkışmışken, sapıyla girişimi yoklamaya başladı. Sertti ama eli sıcaktı. Kenarları yuvarlaktı ve ıslak, şişmiş etime sürtünürken pürüzsüzdü.

"Bu bıçakla boşalacaksın Jess," dedi. "Ve ben de seni açık tutacağım, güzel ve hareketsiz, böylece incinmeyeceksin."

İçime girmeden önce bile inliyordum. Kolu içeri bastırdı, yabancı nesne duvarlarımı gerdi ve etrafında zonklamama neden oldu. Başımı arkaya yasladım, gözlerim sıkıca kapalıydı, sularım yenilenmiş bir coşkuyla damlıyordu. En küçük hareketler bile iyi hissettiriyordu, orgazmımın endorfin dalgası kanımda ağırlaşmıştı. Manson sapı içime sokup çıkarırken yavaşça hareket etti, her itiş kaslarımın zevkle sıkılmasına neden oldu.

"Bana bak, Jess. Hemen şimdi. Sakın başka tarafa bakmaya cüret etme. Benim için bu bıçağın üzerine boşalırken tüm o güzel gözyaşlarını görmek istiyorum, anladın mı?"

Gözlerinin içine bakmak, içinde bulunduğum durumun tüm aşağılayıcılığının tekrar üzerime çöktüğünü hissetmek anlamına geliyordu. Manson aniden elini ağzımın üzerine bastırana kadar bıçağının hareketi beni nefes nefese bıraktı, titretti, daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle sızlattı.

"İstediğin kadar çığlık at," diye hırladı. "Gerçekten fazla seçeneğin yok."

Kaslarım sıkıştı, sapı kavradım. Görüşüm bulanıklaştı ve ben çığlık atarken gözlerim geri yuvarlandı, tekrar boşalırken eli sesimi bastırdı. İlk orgazm mutluluk vericiydi, ama bu - tanrım, bunun büyük gücü altında ezildiğimi hissettim. Coşku görünüşte üzerimden geçerken

Sonsuz dalgalar halinde, Manson içime girmeye devam etti, her yükselen çığlığa, vücudumun her cılgınca, bunalmış seğirmesine güldü - ben onu durduramadan gelen kısa ama şiddetli uyarılma fişkırmasına.

"Benim için bile mi fişkırıyorsun? Ne kadar iyi bir kız, çok iyi, bu çok daha iyi değil mi?"

Bıçağı dikkatlice çekip ağzımı açtığında gevşek ve bitkin bir halde yatıyordum. Bedenim zevkin artçı şoklarıyla titredi ve seğirdi, gözlerim odaklanamadı. Kelepçelerimi çözmesini, kollarımı gevşetmesini ve omuzlarımı ovmasını sessizce izledim, böylece ağrıyan kaslarımdaki sertlik ellerinin altında itildi.

"İyi misin? Hm? Konuş benimle."

"Ben harikayım... sadece harikayım..." Yorgun bir şekilde gülümsedim. Gururlu, arkadan konuşan, küstah Jessica'nın nereye gittiğini merak ettim, çünkü benden geriye kalan şey o değildi. Geriye kalan tek şey, önümdeki adama kesinlikle aşık olmuş, ağrıyan, zevk alan bedenimdi. O lanet olası ucube... o ezik... o mutlak tuhaf... bana hayatımın en iyi orgazmlarını yaşatmıştı.

Ve daha bitirmemişti bile.

Kemerini çözüyor, kot pantolonundan çıkarıp bir kenara fırlatıyordu. Koşum takımının kayışlarını çözüyor, kaydırarak çıkarıyor, sonra gömleğini başının üzerine çekiyordu. Göğsü pürüzsüz, ince ve kaslıydı. Kollarım hâlâ titrerken ona uzandım ve tırnaklarımı göğsüne geçirdim. Teninde uzun kırmızı çizgiler bıraktığımda gülümsedi ve kot pantolonuna ulaşip hevesle düğmesini açıp fermuarını indirdiğimde daha da gülümsedi. Sertleşmiş siki külotunu zorluyordu ve kumaşı aşağı çekmeden ellerimi boyu boyunca okşadım. O kadar kalındı ki - o canavarı içime zorla sokma düşüncesi beni inletti. Ben onu okşamaya devam ederken o eğildi ve beni derinden öptü.

"Seni becermek istiyorum Jess," sesi hırıltılıydı, bana bakarken gözleri parlıyordu.

"Lütfen yap," kelimeleri yeterince hızlı çıkaramadım. "Lütfen."

Pantolonunu çekiştirerek çıkardı ve yatağa fırlattı. Sırada külotu vardı ve umutsuzca beklediğim siki ortaya çıkmıştı. Beni yüzüstü çevirdi ve kalçalarımı kavrayıp beni dizlerimin üzerine çekene kadar tırnaklarını omurgamda gezdirdi. Yüzümü yatağa bastırarak pozisyonumu korumamı sağladı. Kıcımlı sığı, daha önceki şaplaqlarımın acısını yeniden alevlendirdi ve yanaklarımı ayırdı.

"Çok iyi görünüyorsun," diye mırıldandı. Aletin başı bana doğru bastırdı, içine girecek kadar sert değildi, sadece alay etmek içindi. Onu geri itmeye çalıştım, ama beni daha sert kavradı ve yerinde tuttu, iyi bir önlem için bana bir vuruş verdi. Bana yavaşça girdi, ilk başta sadece ucu, çekilmeden önce nefes nefese kalmama yetecek kadar.

"İki orgazm senin için yeterli değil mi?" diye alay etti. "Daha fazlasına ihtiyacın olduğunu mu düşünüyorsun?"

Şilteden başını kaldırıp ona baktım - gülümsüyor, titriyor, hazırdım. "Bana verebileceğiniz kadarını istiyorum, Efendim."

İçime tamamen, derin ve sert bir şekilde girdi, beni o kadar sıkı ki haykırdım. İçime girerken battaniyeleri kavradım, bacaklarımı titreten uzun ve derin vuruşlar yaptı. Seslerime göre hızını değiştirdi, tepkilerime, zevkime göre tekniğini mükemmelleştirdi. Beni tekrar tokatladı, benden bir hırıltı çıkardı ve güldü, "Ne kadar kötü bir melek."

Bacaklarımın arasına uzandı ve klitorisimi ovmaya başladı. Uyarılma neredeyse pozisyonumu kaybetmeme neden oluyordu. Yüzümü battaniyeye gömdüm, onun siki etrafında zonklarken ve başka bir orgazm içimde paramparça olurken sesimi bastırdım. Başım dönmüştü, bunalmışım, içimden çıkarken nefes nefese kalmışım.

"Hoşuna gitti mi?" diye homurdanarak beni sırtüstü çevirdi. Eliyle boğazımı sıkı ve tekrar içime girerken beni yatağa bastırdı. "Böyle inlemene bayılıyorum. Bu yüzden

hassas." Başparmağı aşırı uyarılmış klitorisime bastırıldı ve içime girerken yüksek sesli, çılgınca bir inleme çıkardı. "Bu çok mu fazla, küçük melek? Hmm? Bu çok kötü, değil mi? Seni boşalırken görmeye bayılıyorum. Aslında, sanırım tekrar fişkirtmanı görmek isterim."

"Yapamam..." Nefes nefese kaldım. "Lütfen... Tekrar boşalamam..."

"Tabii ki yapabilirsin." Derin bir hamleyle tekrar içimden çıktı. Ama horozunu iki parmağıyla değiştirdi, klitorisimi ovuştururken beni içime soktu. Parmaklarını yukarı doğru kıvırdı ve bir yerime vurarak kontrolümü kaybetmeme neden oldu. Kalçalarımı salladım, işe yaramaz bir şekilde kıvranmaya çalıştım, ne kadar iyi hissettirdiğinden hıçkırarak ağladım. "Bu doğru, meleğim. Kaçmak yok. Boşalacaksın ve boşalırken çığlık atacaksın."

O haklıydı. Elimde değildi. Ellerim kavramak için çabaladı, tırnaklarım battaniyeyi tırmaladı, vücudum gerildi, kaslarım titredi, parmakları beni zirveye çıkarırken içimden fişkırarak uyarılma hissi. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü - zevk gözyaşları, kendimi durduramadığım o kadar yoğun, acele duygular.

Manson parmaklarını yalayarak beni temizledi ve tadına bakarken gözlerini kapattı. Sonra yüzünü benimkine yaklaştırdı ve ben çaresiz nefeslerim arasında kıkırdayana kadar gözyaşlarımı öptü.

"İçine boşalmak istiyorum..." diye mırıldandı. Başımı salladım. "Lütfen... lütfen yap..."

İçime bastırıldı, bedenim onu karşıladı, temasla birlikte içime ısı yayıldı. Yüzünü boynuma bastırıldı, beni öptü, teri tenime bulaştı, bana karşı sallanırken kasları şişti, daha hızlı, sonra daha da hızlı. Elleri saçlarıma dolandı, beni sahiplenici bir şekilde kavradı ve homurdanarak "Kahretsin Jess..." diye bağırıldı.

İçime boşalırken aleti kabarmıştı. Orgazmı boyunca nefes nefese kalırken, titrerken ve sonunda orada yatarken gülümseyerek ona sarıldım: hala içimde, vücuduma karşı sıcak ve ağır.

Yatakta karşılıklı uzanmıştık, kollarımız birbirine dolanmış, birbirimize bakıyorduk. Işıkları açmış, temizlenmeme yardım etmiş ve serin çarşaflara uzanabilmemiz için ıslak yorganı yatağından çekmişti.

Bir süre gözlerim kapalı bir şekilde yattım, ışıltının tadını çıkarıyordum. Hâlâ inanamıyordum, şaşkın ve bitkin bir haldeydim. Son birkaç saat içinde olanları tekrar tekrar hatırlıyor ve hayretler içinde kalıyordum. Bu partiye kafayı bulmaya, belki de seksi bir yabancıyla öpüşmeye gelmişim. Bunun yerine sanki dünyam tersine dönmüş gibi hissediyordum. Kendimle ilgili hiç bilmediğim şeylerin farkına varmışım.

Gözlerimi açtım ve Manson'ı arkama bakarken buldum. Çıplak yatarken uykulu ve yumuşak görünüyordu.

Bana o gece pek çok kez gördüğüm o çarpık gülümsemeyi verdi.

"Aşağıya dönmek ister misin?" dedi. Parmakları hafifçe yanağımı okşadı.

"İster misin?"

Omuz silkti. "Burayı seviyorum. Bunun gibi.

Seninle birlikte." Gülümsedim. "Ben de."

"Bu... bu senin için iyi miydi?"

Gülümsemem genişledi. "Çok iyiydi."

Daha yakına eğildi. Öpücüğü şefkatliydi, sadizminin baş tacıydı. Bir adam nasıl bu kadar dikkatli bir şekilde zalim ve bu kadar acımasızca nazik olabilirdi? "O zaman tekrar yapabilir miyiz?"

"Kesinlikle."

Çeviri Kitaplar

Telegram

Sonsöz

Gündüz vakti ev çok sessizdi. Parti müdavimleri kanepelerde, ekstra yatak odalarında uyuyakalmış, battaniye ve yastıklarla yere kıvrılmışlardı. Manson ve ben merdivenlerden indiğimizde, akşamdan kalma Daniel inleyerek evin içinde dolaşüyor, bira şişelerini ve boş kutuları büyük siyah bir çöp torbasına atıyordu.

"Lanet olsun." Bizi görünce durakladı, gözlerini hızla kırıştırdı. "Düşündüğüm şey bu mu?" Ellerimizi işaret etti, parmaklarımız birbirine geçmişti. Sadece gülümsedim.

"Sakin ol dostum," dedi Manson. "Zamansız dedikodulara yol açmayalım, olur mu?" Ama biz arkamızı dönerken göz kırptı ve Daniel'in "Hayatta olmaz..." diye mırıldandığını duydum.

Zavallı Ashley sabahı banyoda geçirmiş, içtiklerinin etkilerini hissetmişti. Kahvaltı için yağlı bir şeylere ihtiyacı olduğunu mırıldanarak ve Manson'a uzun uzun yan gözle bakarak kendini arabaya benden önce sürüklemişti.

"Bizimle gelmek istemediğine emin misin?" Manson beni kaldırımdan arabaya doğru götürürken, "Bizimle gelmek istemediğine emin misin?" diye sordum. Sabah havası serin ve esintiliydi, bu yüzden bana giymem için kocaman, yumuşak kapüşonunu vermişti. Ellerimin üzerinden sarktı ve kalçalarım kadar indi.

"Daniel'a temizlikte yardım etmem gerek." Arabaya ulaştığımızda bana döndü ve beni kollarının arasına aldı. Derin bir nefes aldım ve bir an için gözlerimi kapattım. Hâlâ çok güzel kokuyordu. "Ayrıca, Ashley'nin bana bunun için yeterince ısındığını sanmıyorum."

"Oh, bunu atlatacaktır."

"Eninde sonunda," diye gülümsedi ve yanımdan ayrılırken alnıma bir öpücük bıraktı. "Ama başka bir zaman kahvaltı etmek iyi bir fikir gibi görünüyor."

"Güzel. Gelecek hafta sonu o zaman?" Kollarından ayrılmak istemiyordum. Onun yakınlığı önceki gecenin anılarını canlandırdı - yoğunluğu, tutkuyu, vahşeti. Tüylerim diken diken oldu.

"Bana uyar." Ben uzaklaşırken kıcıma bir şaplak attı. "Şimdi uslu ol."

"Oh, bundan emin değilim." Durakladım, kapım yarıya kadar açıldı. Ashley yolcu koltuğundan bana iniyor, bir daha asla içmeyeceğine yemin ediyordu. "İyi olmak zor."

"Sanırım o zaman sana öğretmeye devam etmem gerekecek," dedi abartılı bir iç çekişle. "Ne acı ama." Tatlı tatlı gülümsedim ve parmaklarımı ona doğru salladım. "Güle güle, ezik."

Sırıttı, ses tonu bir uyarı gibiydi. "Jess..."

Neye bulaştığını bilmeliydi. Benimle başa çıkabilirdi ama bu işimi kolaylaştıracağım anlamına gelmiyordu. "Özür dilerim, özür dilerim. Bir dahaki sefere beni cezalandırabilirsin." Sesimi alçalttım, sadece onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Efendim."

SON

Umarım bu küçük kirli hikâyem size keyif vermiştir, sevgili okuyucu. Çalışmalarımı almayı seçtiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Eğer hoşunuza gittiyse, lütfen Amazon'da kısa (ya da uzun!) bir yorum bırakın. Benim gibi bağımsız bir yazar, yazdıklarımın size mutluluk getirdiğini bilmekten her zaman onur duyar. Bir dahaki sefere kadar,

- Harley